eğitimin sesi

Gelecek eğitimle gelecek

Ekim -Kasım Aralık 2009 Sayı:31 ISSN:1304-4613

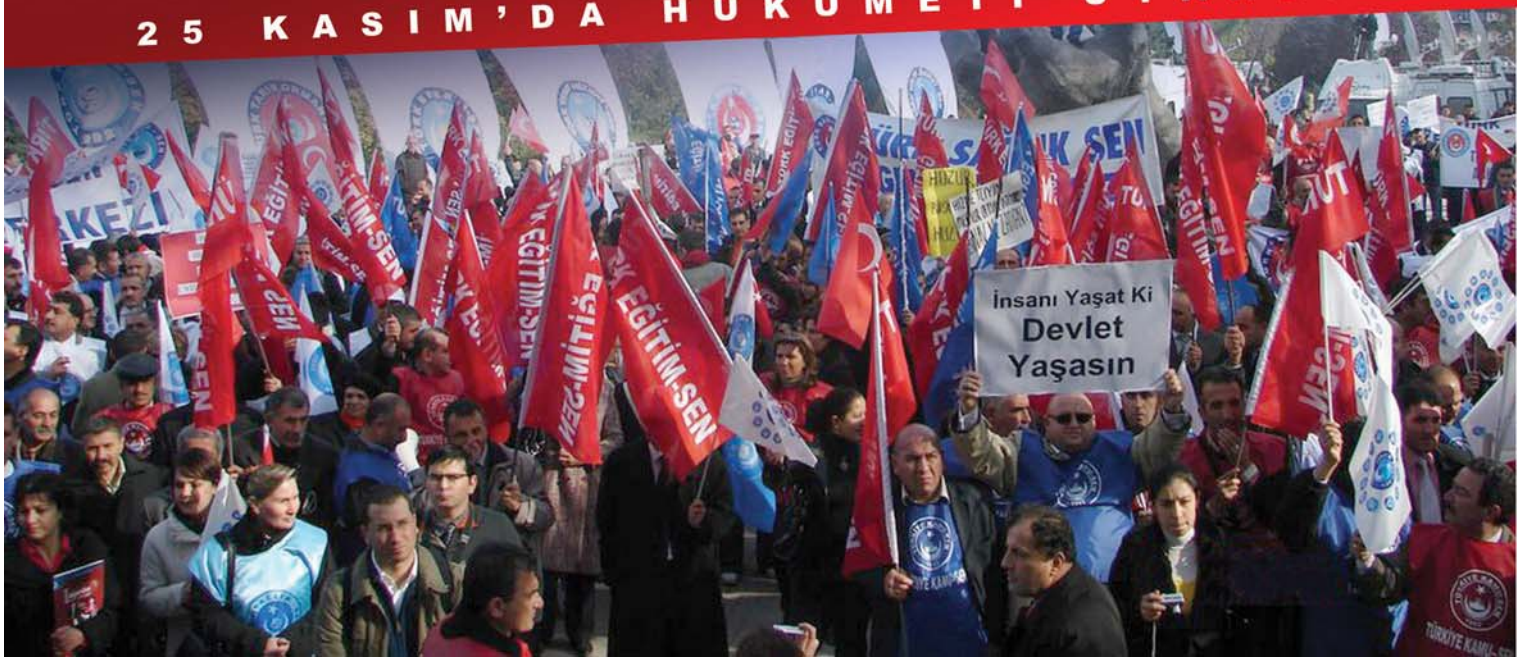
Ankara Üniversitesi Rektörü
Prof. Dr. **Cemal TALUĞ** ile Söyleşi

Sinop Milletvekili
Engin ALTAY ile
Milli Eğitim Bütçesi Üzerine

SÖZÜN BİTTİĞİ YER

25 KASIM'DA HÜKÜMETİ UYARDIK

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri
Kolu Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Ekim-Kasım-Aralık 2009
Sayı : 31

Türk Eğitim-Sen Genel
Merkezi adına Sahibi
İsmail KONCUK
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Sami ÖZDEMİR
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

Yayın Kurulu

Musa AKKAŞ
Seyit Ali KAPLAN
Talip GEYLAN
Cengiz KOCAKAPLAN
M. Yaşar ŞAHİNDOĞAN

Yönetim Yeri
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Dergimiz yerel süreli ve ücretsizdir.

Üç ayda bir yayınlanır

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu
yazarlarına aittir
Basım Tarihi 05.01.2010

Grafik Tasarım ve Baskı
ALTUĞ ajans ALTUĞ Reklam Basın Yayın Ltd. Şti.

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) Üyesidir.

İçindekiler

24 Kasım Öğretmenler Günü 02
Bin Yıllık Kardeşliği Bozamayacaklar ! 04
Vatan Dediğimiz Yer 06
Bir Asker Olsaydım! 08
Türk Eğitim-Sen'in 2010 Yılı Eğitim Bütçesi Değerlendirmesi 10
Sinop Milletvekili Engin ALTAY ile Milli Eğitim Bütçesi Üzerine 11
Ankara Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Cemal TALUĞ ile Söyleşi 18
Toplumsal Hafızanın Dönüştürülmesinde Bir Araç: Sinema 22
Öğretmen, Çok Çalışıyor Az Kazanıyor 24
İdealist Sınıf Öğretmeni Meslektaşlarımıza 26
Nasıl Bir Öğretmen ? 31
Çıraklık Ve Yaygın Meslek Eğitimi Nereye ? 33
Okullar; Bırakın Domuz Gribini, En Basit Hastalıklara Karşı Bile Hazırlıksız 37
Sosyal Patlama Kapıda 38
Teftiş Sisteminde Ne Yapılmak İsteniyor ? 39
Atatürkçü Düşünce Sisteminde Milli Tarih Anlayışı 40
24 Kasım'larda Uyanmak 44
Türkiye-Azerbaycan Gönül ve Ortak Akıl Birliği 45
Sakın Üye Olmayın 47
İş Bırakan Memura Ceza Verilemez 49
25 Kasım'ın Düşündürdükleri 54
Yine Vatan Yine Milllet Yine Sakarya 56
Hanefilik Ve Türkler Arasında Yayılması 58
Mevlana'nın Sevgi Ve Hoşgörü Önderi Olmasının Altında Yatan Sebepler 60
Var Olma Mücadelesi 63

Sinop Milletvekili
Engin ALTAY ile
Milli Eğitim Bütçesi Üzerine 11

18 Ankara Üniversitesi
Rektörü
Prof. Dr.
Cemal TALUĞ ile Söyleşi

Başlarken

24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Sami ÖZDEMİR Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

samiozdemir@turkegitimsen.org.tr

Değerli Öğretmenlerimiz,

24 Kasım Öğretmenler Günü'nün Başöğretmen Atatürk'ün biz öğretmenlere yüklediği sorumlulukla değerlendirilmesi gerekmektedir: "Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran yalnız ve ancak öğretmenlerdir.", "Öğretmenler yeni nesil sizlerin eseri olacaktır." Bu bilinç ve sorumlulukla her gün yeni nesillere şekil vermeye çalışan öğretmenlerimizi hangi cümlelerle anlatmaya çalışsak cümleler eksik kalır. Bu kadar fedakârlık Türk toplumunun hiçbir kesiminde görülmez. Ama buna rağmen öğretmenin kıymeti bilinmez.

Değerli öğretmenlerimiz, değerli eğitim çalışanları yeni nesilleri yetiştiren ve yetiştirenlere katkı sağlayan sizlerin bütün olumsuzluklara rağmen gösterdiğiniz çaba, iyi niyet ve üstün gayreti bu hükûmet görmeyebilir, görmemezlikten gelebilir. Bizler görüyoruz, Türk halkı görüyor ve biliyor.

Bir Öğretmenler Günü'nde öğretmenlere güzel şeyler söylemek ve yazmak isterdik ama maalesef bu hükûmet takiyye yapmayı hayat felsefesi hâline getirdiği için bugün sizlere bunları maalesef söyleyemiyoruz.

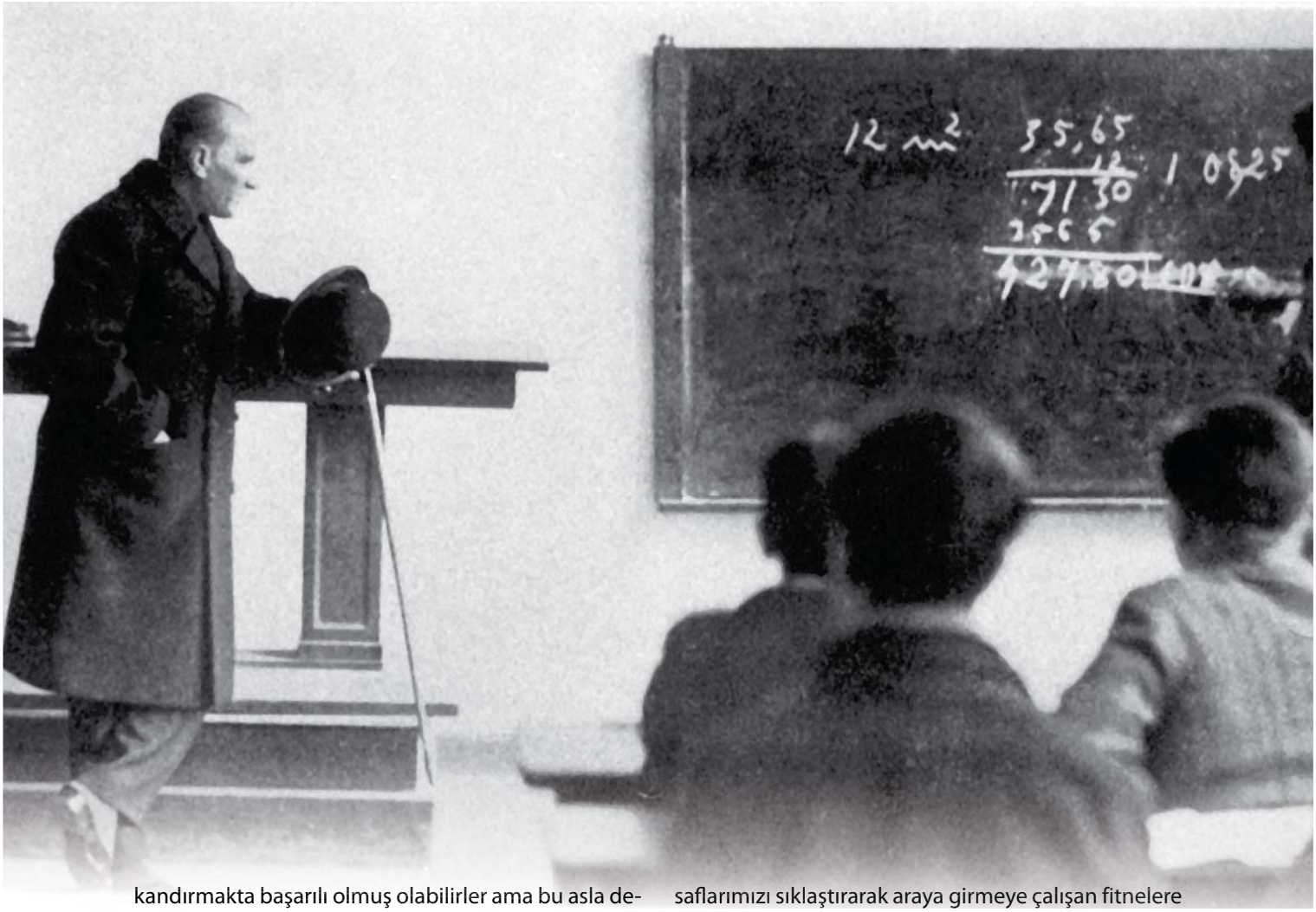
Bin yıldır bu coğrafyada aynı kaderi paylaşmış, akraba olmuş, din kardeşliği olan insanlara etnik kimlikleri üzerinden siyaset yaparak insanlarımızı bölmeye çalışan ve sonra da din kardeşliğinden birleştirici olmaktan bahsedenlerin yaptığı iş, tek kelimeyle takiyyedir.

Büyük Atatürk'ün öğretmenlere emanet ettiği Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni etnik kimlikler üzerine oturtmaya çalışanlar ve kardeşlik türküsü söyleyenler gaflet içinde değillerse ihanet içinde olduklarını unutmasınlar.

"Büyük Atatürk'ün öğretmenlere emanet ettiği Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni etnik kimlikler üzerine oturtmaya çalışanlar ve kardeşlik türküsü söyleyenler gaflet içinde değillerse ihanet içinde olduklarını unutmasınlar."

Yüzümüzü çevirdiğimiz Batı, olmaya çalıştığımız Avrupa Birliği üyeliği etnik kimlikleri ısrarla kaşıyarak Türk milletinin bu coğrafya üzerinde bin yıldır aynı kaderi paylaştığı insanların hangi standartlarının yükseltilmesi önerisinde bulunmaktadır?

Millî Mücadele'den yeni çıkmış, Çanakkale'de milletine hizmet edecek lise mezunlarını, hatta üniversite mezunlarını kaybetmiş bir millet, o şartlarda eğitime ve öğretmenlere değer vermemiş olsaydı bugün bizler yoktuk. Bunun farkındayız. Bugün hükûmetin milleti kandırdığını ama öğretmenleri kandıramayacağını biliyoruz. Sürgünler, soruşturmalar ve koltuk vaatleri ile bir kısım öğretmenleri

kandırmakta başarılı olmuş olabilirler ama bu asla devam edemez ve etmeyecektir. Bütün siyasi baskılara rağmen kendilerinden olmayan herkesi dinlemelerine, şantajlara ve komplolara rağmen öğretmenler yeni nesilleri yetiştirmeye devam etmektedirler.

"Mağrur olma padişahım senden büyük Allah var." sözünü söyleten çaresizlik içindeki insanın dik duruşu bizim için rehber olmalıdır. Zulüm asla sonsuza kadar sürmemiştir ve süremez de. Mağrur olanlar sonunda mağdur olurlar.

80 yıllık Cumhuriyet Türkiyesi'nin peşkeş çekilmeyen ve satılmayan hiçbir değeri kalmamıştır. Eğitim standartları yükseleceğine giderek düşmüştür. Bu şartlarda insanımıza reva görülen sadaka ile yetinme mantığını öğretmenlerimiz elbette unutmayacaktır.

Yapılan her türlü siyasi baskı, şantaj, dinleme ve komplolarla iktidarda kalmaya çalışanları bu millet kara kaplı defterine not etmektedir.

Değerli öğretmenlerimiz, bu hükûmetin bilinçli olarak uyguladığı bu politikalardan yılmadan ve mücadeleyi elden bırakmadan, Başöğretmen Atatürk'ün emanet ettiği Türkiye Cumhuriyeti'ni ilelebet yaşatacak Türk gençliğini yetiştirmeye devam edeceğiz.

Kurtuluş Savaşı'nı hangi ruh hâliyle kazanmışsak bu gün de aynı ruh hâliyle herkese sımsıkı sarılarak ve saflarımızı sıklaştırarak araya girmeye çalışan fitnelere fırsat vermeden mücadeleye devam edeceğiz.

Büyük Türk milletini ve Türkiye Cumhuriyeti'ni bugünkü şartlardan çok daha vahim durumda iken ayakta tutan dinamiklerimize sımsıkı sarılarak bu zulümden de kurtulacağımız günler yakındır.

Çanakkale'de, Dumlupınar'da, Sakarya'da, Antep'te, Maraş'ta, Kafkasya'da verilen mücadele ile sınırlarını çizdiğimiz Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin değerli öğretmenleri eğitim meşaleleri ile Türk gençliğini yetiştirmeye ve aydınlatmaya inatla ve ısrarla devam edeceklerdir. Gönüldaşlarımıza ünlü filozof Konfüçyüs'ün yılar önce söylediği şu sözü tekrar hatırlatmakta fayda vardır.

"Bilmeyen ve bilmek isteyen çocuktur, öğretin ona.

Bilen ama bildiğini bilmeyen uykudadır, uyandırın onu.

Bilmeyen ve bilmediğini de bilmeyen akılsızdır, sakının ondan.

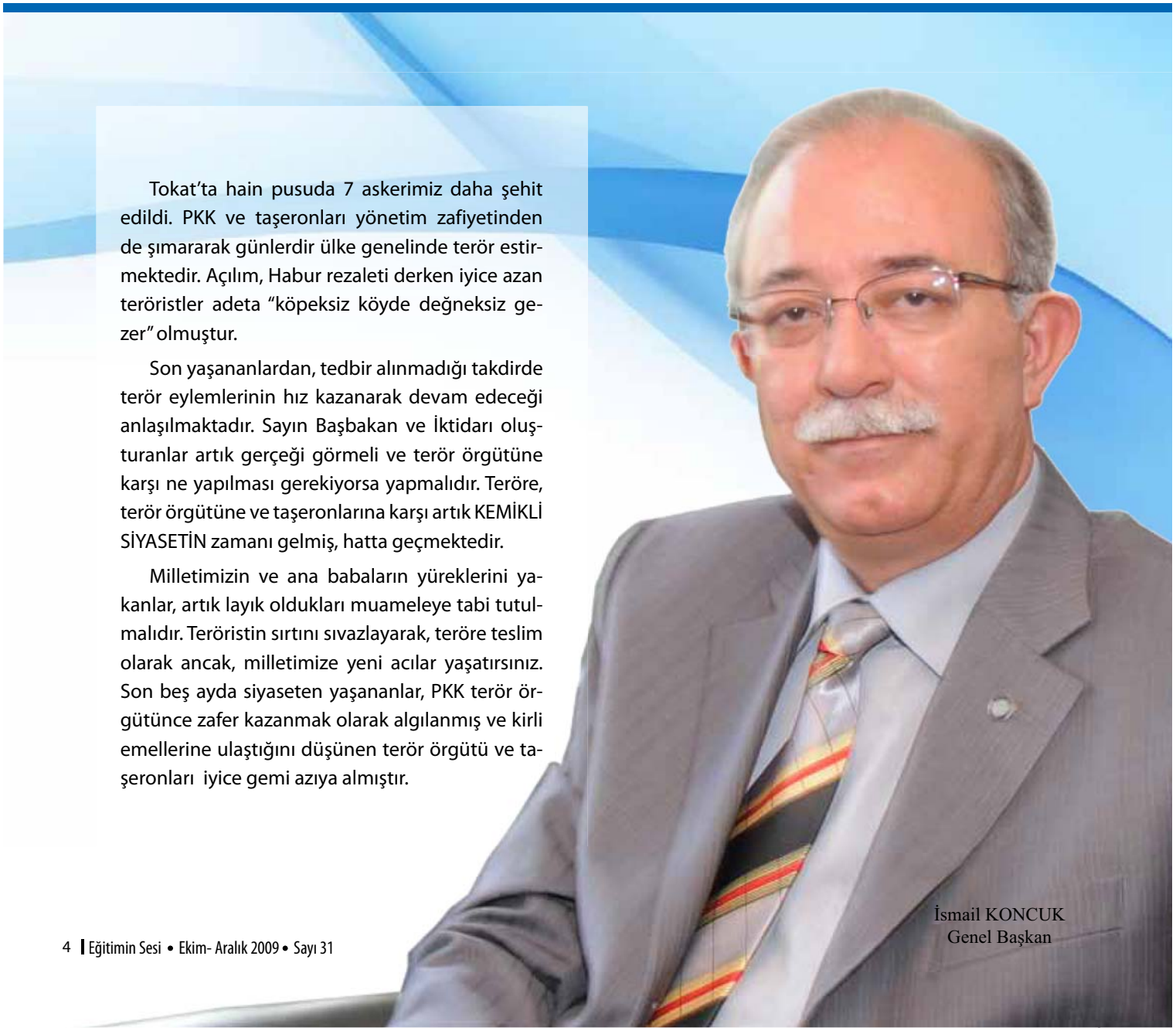
Bilen ve bildiğini de bilen liderdir, izleyin onu."der.

Öğretmen liderdir, bilendir ve bildiğinin farkındadır. Hepinizi saygı ve hürmetle selamlıyorum.

Genel Başkan'dan

BİN YILLIK KARDEŞLİĞİ BOZAMAYACAKLAR!

“Sayın Başbakan ve İktidarı oluşturanlar artık gerçeği görmeli ve terör örgütüne karşı ne yapılması gerekiyorsa yapmalıdır. Teröre, terör örgütüne ve taşeronlarına karşı artık KEMİKLİ SİYASETİN zamanı gelmiş, hatta geçmektedir.”

Tokat'ta hain pusuda 7 askerimiz daha şehit edildi. PKK ve taşeronları yönetim zafiyetinden de şımararak günlerdir ülke genelinde terör estirmektedir. Açılım, Habur rezaleti derken iyice azan teröristler adeta "köpeksiz köyde değneksiz gezer" olmuştur.

Son yaşananlardan, tedbir alınmadığı takdirde terör eylemlerinin hız kazanarak devam edeceği anlaşılmaktadır. Sayın Başbakan ve İktidarı oluşturanlar artık gerçeği görmeli ve terör örgütüne karşı ne yapılması gerekiyorsa yapmalıdır. Teröre, terör örgütüne ve taşeronlarına karşı artık KEMİKLİ SİYASETİN zamanı gelmiş, hatta geçmektedir.

Milletimizin ve ana babaların yüreklerini yakanlar, artık layık oldukları muameleye tabi tutulmalıdır. Teröristin sırtını sıvazlayarak, teröre teslim olarak ancak, milletimize yeni acılar yaşatırsınız. Son beş ayda siyaseten yaşananlar, PKK terör örgütünce zafer kazanmak olarak algılanmış ve kirli emellerine ulaştığını düşünen terör örgütü ve taşeronları iyice gemi azıya almıştır.

İsmail KONCUK
Genel Başkan

Büyük şehirlerimiz ve Güneydoğu ve Doğu Anadolu'da bir çok şehirde düğmeye basan PKK ve taşeronları sokakları cehenneme çevirerek şehir merkezlerini eylem alanı ilan etmiştir. Bu şekilde terör hareketleri ile intifada tipi şehir terörünün her geçen gün artırılması ve halkla emniyet güçleri karşı karşıya gelmiş gibi bir ortam yaratılarak, Türkiye'nin, dünya kamuoyunda zor durumda bırakılması ve PKK'nın haklılık kazanması planlanmaktadır. Ancak, ne Türkiye İsrail, ne de PKK intifada örgütü değildir. PKK, Türk Kürt hedef gözetmeksizin insanlarımızın canına kast eden, taşeron bir suç örgütüdür.

PKK Kürt kökenli vatandaşlarımızın temsilcisi de değildir. Doğu ve Güney Doğu halkı büyük bir çoğunlukla PKK terörüne karşıdır ve ülkemizin bölünmez bütünlüğünden yanadır. PKK, yandaşları ve onları besleyenler şunu bilmeli ve aklından çıkarmamalıdır: Türkiye ülkesi ve milleti ile bölünmez bir bütündür, hangi tür terör olayı yaratılırsa yaratılsın, PKK ne yaparsa yapsın bu gerçeği değiştiremeyecek, aziz milletimizin birlik ve beraberliğini yok edemeyecektir. PKK ve taşeronları bin yıllık kardeşliği bozamayacak, bölücüler eninde sonunda hüsrana uğrayacak ve akıttıkları kanda boğulacaktır. PKK'ya hangi ad altında olursa olsun şirin gözükmeye çalışan aymazları, bu ihanete seyirci kalanları milletimiz ve tarih affetmeyecektir.

Bu günlerde yapılması gereken en en önemli çalışma, milletimizin birlik ve beraberliğini çok daha yüksek bir sesle haykırmak olacaktır. İktidar sahipleri de milletimizin birlik ve beraberliğini pekiştirmek yerine, etnisite temelinde politikalar ve söylemlerden titizlikle kaçınmalıdır. Terörün kökünün kurutulacağı bizzat sayın Başbakan tarafından ısrarla ifade edilmeli; açılım, demokratikleşme gibi içi boş ve terörü azdırmaktan ve şımartmaktan başka bir işe yaramayan ifadelerden derhal vazgeçilmelidir. Pişmanlık yasası veya herhangi bir af ile terör örgütü mensuplarının salıverilmesi uygulamasına derhal son verilmeli, Devlet gücünü göstermeli ve PKK terörüne karşı olan Doğu ve Güney Doğu halkının arkasında durmalı, güvenliğini sağlamalı ve cesaretlendirilmelidir. Şehir merkezlerinde terör faaliyetlerine göz yumulmamalı, müsamaha gösterilmemelidir.

"Bu günlerde yapılması gereken en en önemli çalışma, milletimizin birlik ve beraberliğini çok daha yüksek bir sesle haykırmak olacaktır. İktidar sahipleri de, milletimizin birlik ve beraberliğini pekiştirmek yerine, etnisite temelinde politikalar ve söylemlerden titizlikle kaçınmalıdır. Terörün kökünün kurutulacağı bizzat sayın Başbakan tarafından ısrarla ifade edilmeli; açılım, demokratikleşme gibi içi boş ve terörü azdırmaktan ve şımartmaktan başka bir işe yaramayan ifadelerden derhal vazgeçilmelidir."

MAKALE

VATAN DEDİĞİMİZ YER

Musa AKKAŞ Genel Sekreter

Açılım" adı altında milli konular tartışmaya açılmıştır. Vatan konusu tartışmaya açılmıştır. Ülkenin birlik ve bütünlüğü tehlikeye girmiştir. Vatan evlatlarını şehit edenler ağırlanmakta, itibar görmektedir. Gayri milli unsurlar ve gayri milli eğitim, toplumun tamamına olmasa da bir bölümüne şunu öğretmiştir: "İnsanın karnını doyurduğu yer vatandır." Tamamen maddi temellere dayanan ve hiçbir genellemeye tabi tutulamayacak bu yanlış anlayış, şuursuzca para ve ekmek peşinde koşturulan bir grup tok insanın diline destan olmuştur.

Milletler mücadelesi vardır ve gerçektir. Milletler mücadelesi ilahi bir nizamın mücadelesidir. Milletler mücadelesinde Türk Milleti yaklaşık son yıllarda derin bir gaflet uykusundadır. Bu gaflet uykusundan uyanmadığımız müddetçe, buhranlarımızın da devam edeceği bir gerçektir.

Türk Milleti'nin düşmanları her zaman olmuştur. Onların niyeti milletimizi birbirine düşürmek, dirlik ve birlikten uzaklaştırmaktır. Bunları hep yapmaktadırlar. 2010 yılına doğru adım attığımız bu günlerde "Açılım" adı altında milli konular tartışmaya açılmıştır. Vatan konusu tartışmaya açılmıştır. Ülkenin birlik ve bütünlüğü tehlikeye girmiştir. Vatan evlatlarını şehit edenler ağırlanmakta, itibar görmektedir. Gayri milli unsurlar ve gayri milli eğitim toplumun tamamına olmasa da bir bölümüne şunu öğretmiştir: "İnsanın karnını doyurduğu yer vatandır." Tamamen maddi temellere dayanan ve hiçbir genellemeye tabi tutulamayacak bu yanlış anlayış, şuursuzca para ve ekmek peşinde koşturulan bir grup tok insanın diline destan olmuş. Bu kimseler, bilmeden bunun etkisinde kalmışlardır. Bilinçli olarak yapılan bu propaganda zaman içinde taraftar bulmuştur.

Vatan, maddi ve manevi değerlerin bütünleşmesi ile meydana gelmiş bir gerçeğin ifadesidir. İnsanların doğdukları, büyüdükleri, bazı alışkanlıkları kazandıkları, eserler meydana getirdikleri, kendileri ile hayat mücadelesine girişenlere karşı savundukları ve hayatlarının sonunda koynuna girmek istedikleri bir toprak parçası vardır. Bunun gibi, milletlerin de tarih

"Toprak, vatanın maddi unsuru; uğruna verilen şehitler, akıtılan kanlar, yapılan çalışmaların bütünü manevi yönüdür. Vatan, maddi ve manevi unsurların bir sentezidir."

Vatan topraklarının satışıyla ilgili Fatih Sultan Mehmet'in şu vasiyetini özelikle hatırlatmak istiyorum; "Bu beldenin topraklarından gayrimüslimlere, yabancılara bir karış toprak satana, Allah'ın da peygamber'in de benim de lanetim olsun." Bu sözü bu ülke topraklarını satanlara hatırlatıyorum.

Vatanımızın bağımsızlığı için oluk oluk kan akıttık, can verdik. Uğruna istiklal savaşı yaptığımız, her karış toprağı şehit kanlarıyla sulanmış bu mübarek topraklar dünya döndükçe Türk Vatanı olarak kalacaktır. Şurasını herkes iyi bilsin ki, ne kadar uğraşırlarsa, nifak sokarlarsa, birliğimizi bütünlüğümüzü bozamayacaklardır.

sahnesine çıktıkları, gelişip güçlendikleri, medeniyet kurdukları, kültürlerini yerleştirdikleri eserler meydana getirdikleri, ona karşı kötü gözle bakanlara karşı mücadelelere giriştikleri ve sonunda "Bir gül bahçesine girercesine" koynuna girdikleri bir toprak parçası vardır. Bu toprak parçası milletin vatanıdır. Vatan, maddi ve manevi değerlerin bütünleştiği bir kavramdır. Atalardan yadigârdır. Vatan toprakları binlerce, on binlerce kişinin kan akıtması sonucu vatan olmuştur.

Toprak, vatanın maddi unsuru; uğruna verilen şehitler, akıtılan kanlar, yapılan çalışmaların bütünü manevi yönüdür. Vatan, maddi ve manevi unsurların bir sentezidir. Şair, "Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır." Demekle vatanı manevi açıdan güzel şekilde yorumlamıştır.

Her ne olursa olsun, vatan ve vatan sevgisi bir gerçekliktir. Bunun çeşitli şekillerde tezahürlerini görmek mümkündür. Yıllardır yaşadığı yerden ayrı kalan bir kimse tekrar oraya döndüğü zaman yeniden dünyaya gelmişçesine mutlu olur, sevinir. Sınırlarda ve hava terminallerinde "Vatan toprağıdır." diyerek yere kapanıp öpmeler, ağlamalar dünyanın her tarafında görülen olaylardır. Yine hemen bütün savaşlarda vatan üzerine çevrilen dikkatler de bu gerçeği perçinler. Başkasının vatanına saldırma veya bir başkasının vatanımıza saldırması halinde duyulan infial, vatan denen gerçeğin ne kadar etkili bir maddi ve manevi fonksiyon olduğunu gözler önüne serer. Diğer yandan milletlerin birbirleri ile olan çekişmelerinde, onların vatanlarına müdahale etmeleri de, milletlerin kültürleri ve varlıklarının bir bölümü olan vatanın, milletlerden ve milletler mücadelesinden ayrılmazlığın bir parçasıdır.

Vatan nesiller arasında, elden ele devredilen bir "emanet"tir. Bu emaneti teslim alan nesillere düşen görev, ona ihanet etmemektir. Bu konuyla ilgili olarak Peygamberimiz (S.A.V) bir Hadisi Şerifinde şöyle buyuruyorlar; "Hepiniz size verilen görevlerin ve emanetlerin bekçisisiniz. Onları iyi yapmaktan ve korumaktan sorumlusunuz." Görülüyor ki, dinimiz insanlığa bir emanet olan vatanın da koruyuculuğunu – dolaylı olarak – vazife olarak vermiştir.

Vatan ve millet sevgisi görüldüğü gibi sevgilerin en yücesidir. Dinimiz, vatan sevgisini imandan saymıştır. Çünkü iman olmadan vatanın; vatan olmadan da varlığımızın hiçbir anlamı ve kıymeti yoktur. Bu sebeple; bir insanın hayatta karşılaşabileceği en büyük zorluk, vatansız kalmaktır. Vatan bizim canımız, kanımız ve mayamızdır. Kaderlerimizin sevince, ideallerimizin gerçeğe dönüşmesi ancak ve ancak vatanımızın bağımsızlığı ile mümkündür.

Hainler ve onların uzantıları emperyal odaklar işbaşındadır. Bir taraftan ülke yöneticileri eliyle vatan toprakları elimizden çıkmakta, diğer taraftan topraklarımızın bazı bölümleri yok sayılmaktadır. Vatan topraklarına yönelik bu hain düşünceler hep vardı. Gündelik bazı olaylar sürekli karşımıza çıkarılıyor. Bugünlerde milli değerlerimiz kötü gösterilmekte ve tartışmaya açılmaktadır. Bakalım yarın önümüze neler konacaktır. Bu vatan toprakları olabilir. Bu size çok diyebilirler.

Vatan topraklarının satışıyla ilgili Fatih Sultan Mehmet'in şu vasiyetini özelikle hatırlatmak istiyorum; "Bu beldenin topraklarından gayrimüslimlere, yabancılara bir karış toprak satana, Allah'ın da peygamber'in de benim de lanetim olsun." Bu sözü bu ülke topraklarını satanlara hatırlatıyorum.

Vatanımızın bağımsızlığı için oluk oluk kan akıttık, can verdik. Uğruna istiklal savaşı yaptığımız, her karış toprağı şehit kanlarıyla sulanmış bu mübarek topraklar dünya döndükçe Türk Vatanı olarak kalacaktır. Şurasını herkes iyi bilsin ki, ne kadar uğraşırlarsa, nifak sokarlarsa, birliğimizi bütünlüğümüzü bozamayacaklardır.

Türkiye'yi sokakta bulmadık. Başka bir Türkiye yok!

En az bu ülkenin düşmanları ve ihanet içerisinde olanlar kadar cesur ve kararlı, azimli olmak zorundayız.

Haykırıyoruz ve diyoruz ki; bu vatan Türklerindir. Türklerin kalacaktır.

BİR ASKER OLSAYDIM!

Talip GEYLAN Genel Teşkilatlandırma Sekreteri

Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmet Kanunu'nun 35. maddesine göre ordumuzun vazifesi; "Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan Türkiye Cumhuriyeti'ni kollamak ve korumaktır."

İşte, ordumuz, tarihten gelen bu milli görevi nedeniyle Türk Milleti tarafından mukaddes kabul edilmekte; insanımız, "Peygamber Ocağı" olarak nitelendirdiği Türk Silahlı Kuvvetleri'ne sonsuz minnet duygusuyla güven duymaktadır.

Her Türk ailesi, vakti geldiğinde oğlunu "Vatan Vazifesi"ni ifa etmek için davullu zurnalı askere uğurlamakta; kına yakarak yola koyduğu yavrusunu, canından aziz bildiği vatana iman derecesindeki bir sevgi ve bağlılık duygusuyla hediye etmektedir.

"Ölürsem şehit, kalırsam gaziyim" tevekkülüyle kutsal vazifeye teslim olan her Türk genci inanmaktadır ki, gerektiğinde feda etmekten geri durmayacağı varlığı, geride bıraktıklarının ve kutsal bildiği her şeyin tek teminatıdır. Mehmetçik, ancak bu inanış sayesinde uykusuz gecelere, bitmek bilmeyen hasretlere ve tükenmeyen zorluklara katlanmakta; hatta tüm bunlardan ibadet hüviyetinde haz almaktadır.

Bu hissediş, yüz yıllardır süre gelmektedir. Bu sonu gelmeyecek olan iman sayesinde üzerinde yaşadığımız topraklar vatan olmuş; hürriyetimiz, varlığımız ve devletimiz hayat bulmuştur.

Son çeyrek asrımızda, bölücü-ayrılıkçı terörün emeline ulaşamamış olması da yine milletimizin bir parçası olan Mehmetçiğimizin binlerce şehit verme pahasına ortaya koyduğu yılmaz mücadelenin bir neticesidir.

Lakin, son yıllarda anlaşılmaz gelişmelere şahit olmaktayız. Özellikle, Hükümetin Kürt Açılımı çalışmalarıyla hızlanan süreçte, hiç alışık olmadığımız yaklaşım ve değerlendirmeler hem de cüretkarca sergilenir oldu.

Yaşanan rezilliklerin son perdesini de Tokat'ın Reşadiye ilçesinde hain pusuyla toprağa düşürülen yedi şehidimizin vedasında izledik.

Dilerseniz son zamanlarda yaşananları bir asker olsaydım diyerek, vatan görevini ifa eden bir askerimizin halet-i ruhiyesiyle dile getirmeye çalışalım. Bir bakalım onun gözünden Türkiye nasıl görünüyor:

Benim adım Mehmet.

Şu an vatani görevimi yerine getiriyorum.

Güzel ülkemin kutsal topraklarını korumak için, ücra dağ karakolunda bir grup arkadaşımla beraber nöbetteyim.

Hiç korkmuyorum. Çünkü biliyorum ki, bu mukaddes hizmet süresinde ölürsem şehit olacağım, kalırsam gazi. Her iki neticede de ailem, sevenlerim ve bütün milletim benimle gurur duyacak. Aileme ve çocuklarıma bırakacağım en büyük miras bu şeref olacak. Vatan görevim süresince ihlasla geçirdiğim her dakikanın, en büyük ibadet seviyesinde anlam taşıdığına yürekten inanıyorum. Ve buradaki her anım için yüce Allah'a minnetle şükrediyorum.

Her göreve çıkışımda ya da arkadaşlarımı arazi kontrollerine uğurlarken sağ salim dönmeleri için dua ediyorum. Yaşadığımız her kayıpta veya televizyon haberlerinde izlediğim her şehit cenazesinde büyük üzüntü yaşıyorum. Bu durumlarda tek teselli kaynağım manevi kuvvetim. Biliyorum ki, onlar ölümsüzlüğe yol aldılar. İşte bu inançla yaşama ve mücadele azmimi pekiştiriyorum. Bu umut ve teselli üzüntümü azaltıyor.

Fakat son dönemlerde tesellisi mümkün olmayan üzüntüler yaşıyorum.

Umutlarım tükeniyor.

"Bunun için mi..?" diye soruyorum kendime, cevap veremiyorum.

Şaşırıyorum gördüklerime, duyduklarıma…

Her türlü saldırı, kayıp ve zorluğa rağmen yaşattığım mücadele azmim yıkılıyor, kahroluyorum.

Güzel ülkemde neler oluyor, anlam veremiyorum.

Terör örgütü mensubu olmak, terör propagandası yapmak suç olmaktan mı çıkarıldı?

Yıllardır peşinden kovaladığımız eli kanlı katiller davullarla/toylarla karşılanıyor. Devletimin en üst dü-

zey bürokratlarının refakatinde yapılan bu gösterilere inanamıyorum.

Şehirler yakılıyor, yıkılıyor. Bölücüler cüretkarca meydanları işgal ediyor.

Güvenlik güçlerimiz ise "Sağduyu" adına sadece seyrediyor.

Bu rezilliğe tepki gösteren vatandaşlarımız ise utanmazca yargılanıyor, provakasyon yapmakla suçlanıyor.

Akşamları, karakolumuzun mütevazi salonunda izlediğim televizyon görüntülerini idrak edemiyorum. Acaba bu izlediklerim birer kamera şakası mı?

Katil başı, tutuklu bulunduğu cezaevini adeta bir karargah gibi kullanıyor. Aylardır Türkiye gündemini o belirliyor. Her dediği hemen hayata geçiriliyor. Devletimi idare edenler, sanırsınız ki, örgütün hamleleri karşısında pozisyon belirliyorlar. Bu acziyet görüntüsüne yüreğim dayanmıyor.

Bizlerin dağ taş demeden kovaladığı, inlerine baskın yaptığı teröristler, şehirlerde serbestçe dolaşıyorlar. Dağlarda yer tutmalarına müsaade etmediklerimiz, şehirlerde hoyratça seslerini yükseltiyorlar. Ülkemin boz dağlarını teslim etmediğimiz çapulcular şehirleri teslim alıyorlar, dükkanları kapatıyorlar, vatandaşı sokaklara yığıyorlar.

Hain sıfatlıların sahip oldukları bu özgürlükleri televizyondan izleyince düşünüyorum; acaba biz bu dağlarda ne yapıyoruz? Neden yapıyoruz?

Acımasız bir katil sürüsü olan Pkk'nın yaptığı hunhar katliamlar; sanki devletimizin gücünü kullanan grupların üstü örtülü operasyonlarının bir sonucuymuş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Hükümet partisinin ileri gelenlerine göre, yapılan bu saldırıların amacı sözde Demokratik Açılıma yönelik provakatif eylemler. Öyle bir fotoğraf zihinlere yerleştirilmeye çalışılıyor ki, yıllardır on binlerce kanın akmasının nedeni, adeta Türkiye'nin selametine kastetmiş planlı terör değil; üç beş tane saf kandırılmış çocuğu kendi kontrollerinde dağa çıkararak örgüt kurduran ve ülkedeki iktidarlarını devamını sağlayan sözde DERİN GÜÇLER(!)

Yıllardır bizlere anlatılanlar; yani, terörün uluslar arası desteğinin olduğu, ayrılıkçı emeller taşıyan binlerce militanın varlığı, milyarlarca dolarlık rantı paylaşan örgüt yöneticileri, bölücülüğü siyasi amaç edinmiş sözde politikacılar vs. hepsi birer yalanmış. Tüm bunlar statükocuların(!) maniplasyona yönelik gerçek olmayan propagandalarıymış(?)

Tokat'ta şehit edilen yedi arkadaşımızın ardından söylenenlere kulaklarım inanamıyor. Hükümetin bir Bakanı çıkıyor, "…bu saldırının arkasından başka şeyler çıkabilir" diyerek olayın terör bağlantılı olamayabileceğini ima ediyor. Medyaya bakıyorum; Şehit Cengiz Sarıbaş'ın amcasının, yüreğinin yangınıyla söylediklerini ön plana alarak farklı anlamlar yüklemeye ve sözde demokratik açılıma destek vermeye çalışırken; Şehit Sarıbaş'ın babasının gururla haykırdığı şu cümleyi görmezden geliyorlar: "Yavrumun kanı yerde kalmayacak. Yarın komutanımla konuşacağım. Oğlumun elbiselerini ve silahını bana versinler. Ben de o karakola gidip görev yapacağım. O şerefsizlerin yanına bırakmayacağım". Ya da İETT otobüsünde Pkk militanları tarafından hunharca yakılan 17 yaşındaki Serap'ın cenazesinde bir yaşlı kadının Türk Bayrağı açarak "Yeter artık. Serap geri gelmeyecek. Susmayacağız. Bayrak için yaşıyoruz" diye lanetleyen feryadına kulaklarını tıkıyorlar.

Tüm bu şahit olduklarımdan sonra, buradaki bütün arkadaşlarım gibi ben de kendime soruyorum:

Acaba ben boşuna mı mücadele ediyorum? Ne için mücadele ediyorum?

Ben ve arkadaşlarım burada cansiparane bir şekilde bölücülere karşı mücadele ederken, bölücü unsurlara hem de Devletimizi yönetenler tarafından bu derece müsamaha gösterilmesi ne anlama geliyor?

Ne için vuruluyorum, neden kendimi feda ediyorum?

Ana babamı gözü yaşlı; eşimi dul, çocuğumu yetim bırakırken gözüm arkada mı kalacak?

Askerliğin yan gelip yatmak olmadığını bilen biz Mehmetçikler, "vuran da vurulan da vatan evladı…" söylemleriyle terörist kelleleriyle bir mi tutuluyoruz?

Sözde Demokratik Açılım adı altında; bölücüye, bölücü söylem ve taleplere, bölücülüğe zemin yaratan her türlü unsura yeni özgürlük alanı açmanın peşinde olanlara soruyorum;

Kürt Türk demeden katledilen 40 bin vatandaşımızın,

Daha doğmadan anne karnında öldürülen ceninlerin,

Tek amacı dağ köylerindeki çocuklarımızı eğitmek olan fakat bayrak direklerine asılarak öldürülen öğretmenlerin,

Bir hıncın ifadesi olarak üzerine yüzlerce mermi sıkılarak katledilen Mehmetçiğin hesabı ne olacak?

Evet soruyorum..!

Milyonlarcası şehit olan ve daha yüzbinlercesi şehit olmayı bekleyen Mehmetçiklerden, tarihimden, sayısız kahramanlıkların sahibi büyük milletimden ve en önemlisi beni yargılayacak olan gelecek nesillerimden utanarak soruyorum bunları.

Kim cevap verecek?

DEĞERLENDİRME

TÜRK EĞİTİM-SEN'İN 2010 YILI EĞİTİM BÜTÇESİ DEĞERLENDİRMESİ

2010 YILINDA EĞİTİME AYRILAN PAY GEÇEN YILA GÖRE DÜŞÜŞ GÖSTERDİ

TBMM'de kabul edilen 2010 mali yılı bütçesi 286 milyar 928 milyon TL olarak belirlendi. **Merkezi yönetim bütçesinden eğitime ayrılacak bütçe ise 28 milyar 237 milyon 412 bin TL'dir. Bunun 19 milyar 984 milyon TL'si personel giderlerine ayrılmaktadır. Bu da eğitim bütçesinin yüzde 70'inin personel giderlerine ayrılacağı anlamına gelmektedir. 2010 Mali yılı Bütçe Yasa Tasarısı'nda yükseköğretim kurumlarına 9 milyar 355.5 milyon TL ayrılması öngörülmektedir.** 2010 mali yılı genel bütçe ödeneklerinden üniversitelere ayrılan kaynak geçen yıla göre yüzde 7.6 artırılmıştır.

Eğitime ayrılan kaynak yeterli olmadığı gibi, zorunlu ihtiyaçları bile karşılamaktan uzaktır. Öğrenci sayısının artmasına karşın, eğitim bütçesinin yerinde sayması eğitimi olumsuz etkilemektedir. Üstelik eğitim bütçesinin büyük kısmını personel giderleri oluşturmaktadır. **Bilindiği gibi önümüzdeki yıl okul öncesi eğitim 81 ile yaygınlaştırılacaktır. Ortaöğretimde hedef ise, okullaşma oranını yüzde 100 seviyesine çıkarmaktır. Durum böyleyken, 2010 yılı için ayrılan bu bütçe ile hedeflere ulaşmak oldukça zordur.**

Ülkemizde, eğitime yeterli düzeyde kaynak ayrılmadığı sürece eğitim-öğretimin en temel sorunları ortadan kaldırılamayacaktır. **Okullar, yeterli ödenek ayrılmadığı için okul masraflarını velinin ve öğrencinin sırtına yüklemek zorunda kalmaktadır. Bu da veli ve okul idaresini karşı karşıya getirmektedir. Oysa okullar ticarethane, öğretmenler ve idareciler de tahsildar değildir.**

OECD ülkeleri ile Türkiye'yi karşılaştırdığımızda; OECD ülkelerinde sınıf başına düşen öğrenci sayısının daha az olduğu, öğrenciye daha fazla harcama yapıldığı, eğitime daha çok kaynak ayrıldığı görülecektir. Türkiye'de MEB verilerine göre 2008-2009 eğitim-öğretim yılında derslik başına düşen öğrenci sayısı okul öncesinde 20.3, ilköğretimde 33.4, ortaöğretimde ise 35.1'dir. OECD ülkelerinde ise derslik başına düşen öğrenci sayısı ilköğretimde 21.4, ortaöğretimde 23.9'dur. Derslik başına düşen öğrenci sayısı Fransa'da ilköğretimde 22.6, oratöğretimde 24.3; Lüksemburg'da ilköğretimde 15.8, ortaöğretimde 20, Almanya'da ilköğretimde 22.1, ortaöğretimde 24.7'dir.

Milli Eğitim Bakanlığı bütçesi 2010 yılında da OECD ülkelerini yakalayamamıştır. **MEB bütçesinin konsolide bütçeye oranı** ise; 2003 yılında yüzde 6,91, 2004 yılında yüzde 8,53, 2005 yılında yüzde 9,53, 2006 yılında yüzde 9,47, 2007 yılında yüzde 10,42, 2008 yılında yüzde 10,30, 2009 yılında yüzde 10,64, **2010 yılında ise yüzde 9,85'tir. Buna göre eğitime ayrılan pay geçen yıla göre düşüş göstermektedir. Eğitime ayrılan bütçe ABD'de yüzde 14,8, Yeni Zellanda'da yüzde 18,9, Meksika'da yüzde 22, Kore'de yüzde 15, Avustralya'da yüzde 13.9'dur.**

OECD verilerine göre; Türkiye'de öğrenci başına düşen harcama miktarı ilköğretimde 1,130 dolar, ortaöğretimde 1,834 dolardır. OECD ülkelerinde ise öğrenci başına harcama miktarı ilköğretimde 6,437 dolar, ortaöğretimde 8,006 dolar, yükseköğretimde 12,336 dolardır. Öğrenci başına düşen harcama miktarı Avusturya'da ilköğretimde 8,516 dolar, ortaöğretimde 10,577 dolar, yükseköğretimde 15,148 dolar; Hollanda'da da ilköğretimde 6,425 dolar, ortaöğretimde 9,516 dolar, yükseköğretimde 15,196 dolar; İtalya'da ilköğretimde 7,716 dolar, ortaöğretimde 8,495 dolar, yükseköğretimde ise 8,725 dolar'dır.

Görüldüğü üzere milli eğitim bütçesi bu yıl da ihtiyacı karşılamaktan uzak olacaktır. Okullar ve üniversiteler kıt kaynaklarla bir yıl daha eğitim-öğretim yapacaklardır. Birçok okulun bilgisayar, laboratuar odası, spor salonu yoktur, ders araç-gereç sayısı kısıtlıdır. Derslik ve öğretmen sayısı ihtiyaca cevap verememektedir. Okullar harcamalarını karşılamak için öğrencilerden para toplamaktadır. Hijyenik yapı sağlanamadığından okullarımız adeta salgın yuvası haline gelmiştir. 220 bin öğretmen adayı atama beklemektedir. 150 bin öğretmen ihtiyacımız bulunmaktadır. İşte tüm bu sorunların yeterli kaynak ayrılmadığı müddetçe çözülmesi mümkün değildir. Bu nedenle eğitime ayrılan bütçenin OECD ülkelerinin seviyesine çıkarılması ve eğitime harcama yapmaktan siyasi erk'in korkmaması gerekmektedir.

SÖYLEŞİ

Sinop Milletvekili Engin ALTAY ile Milli Eğitim Bütçesi Üzerine

Söyleşi Meltem YALÇINKAYA

2010 yılı bütçesinde eğitime ayrılan pay, 28 milyar 237 milyon 412 bin TL'dir. Bu noktada 2010 eğitim bütçesini genel anlamda nasıl değerlendiriyorsunuz? Ayrıca Merkezi yönetim bütçesinden eğitime ayrılan bütçenin 19 milyar 984 milyon TL'si personel giderlerine ayrılmaktadır. Bu da eğitim bütçesinin yüzde 70'inin personel giderlerine ayrılacağı anlamına gelmektedir. Personel giderlerinden geriye kalan rakam, eğitimin temel sorunlarını çözmeye yetecek midir?

Milli Eğitim Bakanlığı "en büyük bütçe bizim" diye övünüyor ama bilinmelidir ki; bütçenin çok büyük bir kısmı personel giderlerine, cari giderlere ayrılıyor. Yatırım bütçesi bakımından Milli Eğitim Bütçesi son 7 yıllık AKP döneminin en düşük bütçesidir. Merkezi yönetim bütçe yatırımlarından MEB yatırımlarına ayrılan pay 2010'da ilk defa tek haneli rakama düşmüş ve 9.37 olmuştur. Bu AKP'nin, eğitimde de havlu attığının çok somut bir kanıtıdır. Toplam yatırım ödeneği içinde MEB yatırımlarına ayrılan pay geçen yıl yüzde 13.9'dan, bu yıl yüzde 9.37'ye düştü. Bu bütçe ile Milli Eğitim Bakanlığı'nda ciddi bir yeni yatırımın yapılmayacağını çok net görüyoruz. Yani boya-badana, küçük onarımlar dışında Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2010 yılında eğitime yeni yatırım yapmayacağı çok nettir. Okul öncesi eğitim 32 ilde zorunlu hale getirildi. Okullaşma oranının okul öncesinde yüzde 50'ye çıkarılması hedeflenmiştir. Ancak bu bütçeyle bunların bile gerçekleşmesi kesinlikle mümkün değildir. Milli Eğitim Bakanlığı bütçesi çok vahimdir ve bu bütçe ile hiçbir şey olmaz.

" Milli Eğitim Bakanlığı "en büyük bütçe bizim" diye övünüyor ama bilinmelidir ki; bütçenin çok büyük bir kısmı personel giderlerine, cari giderlere ayrılıyor. Yatırım bütçesi bakımından Milli Eğitim Bütçesi son 7 yıllık AKP döneminin en düşük bütçesidir. Bütçe yatırımlarından MEB yatırımlarına ayrılan pay 2010'da ilk defa tek haneli rakama düşmüş ve 9.37 olmuştur. Bu AKP'nin, eğitimde havlu attığının çok somut bir kanıtıdır. "

2010 yılında sizin de belirttiğiniz gibi eğitime ayrılan pay geçen yıla göre düşüş gösterdi. Eğitime ayrılan payın düşüş göstermesi nedeniyle eğitimi ne tür sorunlar bekleyecektir?

2010 yılında eğitime ayrılan payın düşmesi nedeniyle eğitimi çok vahim sonuçlar bekleyecektir. Şimdi size bir cümle okuyacağım: "Eğitime erişim ve eğitimin kalitesi, eğitim sisteminin temel sorun alanlarıdır. Erişim sorunu kapsamında okullaşma oranları ve bölgeler, cinsiyetlerarası farklılıklar, kalite sorunu kapsamında ise fiziki alt yapı yetersizlikleri, müfredatın güncellenmesi –altını çizerek söylüyorum- öğretmen niteliklerinin geliştirilmesi, eğitim materyallerinin müfredat ile uyumu gibi hususlar öne çıkmaktadır." Bu tespiti kim yapıyor? Bunu size nereden okudum? Bunu Resmi Gazete'den okudum. 2010 yılı programı bu resmi gazetededir. Burada devletin, hükümetin bir durum tespiti var. Kendi yaptıkları durum tespitleri, eğitim sisteminde mevcut durumun ne kadar vahim olduğunu bize gösteriyor. Kaldı ki bu bütçe ile erişim ve kalite sorunu aynı şekilde yaşanmaya devam edecektir. Bunun bilinmesi lazım. Bakın AKP iktidarında eğitimin nitelikleri bakımından şöyle bir tablo var. Bir kere ulusallıktan kopuk bir eğitim var. Yozlaşmış bir eğitim var. Ezberci bir eğitim anlayışı var. Niteliksiz bir eğitim anlayışı var. Şimdi burada çözüm tabi ki şudur: Eğitim ulusal, bilimsel, karma, laik ve uygulamalı olmalıdır. Mesela eğitimin uygulamalı olabilmesi için, çok büyük yatırımlara ihtiyaç vardır. Bu yatırımlarla ne bilimsel eğitimi tatbik edebilirsiniz, ne de uygulamalı eğitimi tatbik edebilirsiniz.

AKP'nin resmi gazetede tespit ettiği bu sorunların, bu yatırım bütçeleri ile çözülmesi mümkün değildir. Bu konuda hükümetin de Milli Eğitim Bakanlığı'nın da kendince bir mücadele içinde olması lazım. Bunu göremiyoruz. Sayın Bakanın kendisi, kendi bütçesinden şikayetçi ama Başbakan her vesileyle her ortamda eğitim ile ilgili nutuklar atmaya, şunu şunu yaptık, yapıyoruz demeye devam ediyor. Başbakan kamuoyuna yanlış bilgi verdi. Mesela 130 bin derslik yaptıklarını söylüyor. Milli Eğitim Bakanlığı istatistik yıllıkları vardır. Buradan bütün eğitim camiasına sesleniyorum. 2002-2003 eğitim yıllığını, eğitim istatistik yıllığını alın, derslik sayılarını toplayın, bir de 2008-2009 istatistik yıllığını alın bunları da toplayın. Bakın göreceksiniz 47 bin civarında bir derslik artışı söz konusu. Devletin Bakanlığı'nda, kendi istatistiklerinde 47 bin olarak görülen derslik artışını, Sayın Başbakan 130 bin olarak söylüyor. Milletin gözünün içine baka baka, millete yanlış bilgi vermelerini de doğrusunu isterseniz çok yadırgıyorum. Bu böyle olmaz, bu yanlıştır. Bu

Başbakan kamuoyuna yanlış bilgi verdi. Mesela 130 bin derslik yaptıklarını söylüyor. Milli Eğitim Bakanlığı istatistik yıllıkları vardır. Buradan bütün eğitim camiasına sesleniyorum. 2002-2003 eğitim yıllığını, eğitim istatistik yıllığını alın, derslik sayılarını toplayın, bir de 2008-2009 istatistik yıllığını alın bunları da toplayın. Bakın göreceksiniz 47 bin civarında bir derslik artışı söz konusu. Devletin Bakanlığı'nda, kendi istatistiklerinde 47 bin olarak görülen derslik artışını, Sayın Başbakan 130 bin olarak söylüyor. Milletin gözünün içine baka baka, millete yanlış bilgi vermelerini de doğrusunu isterseniz çok yadırgıyorum.

bütçeyle sorunlar bitmeyecek, çoğalacaktır. Eğitimde fırsat eşitliği olmaması en önemli sorundur. İller arası, ilçeler arası, bölgeler arası, okullar arası fırsat eşitsizliği vardır. Hatta aynı okul içinde derslikler arası, şubeler arası bile fırsat eşitsizliğini maalesef çok üzülerek izliyoruz. Bir okulda bir yöneticimiz belli ekonomik gelir grubundaki ailelerin çocuklarını bir şubede topluyor. Belli ekonomik gelir grubundaki çocukları bir sınıfa topluyor. Bu hiçbir eğitimcinin yapmaması gereken bir olaydır.

Bu tür çarpık manzaralar sistemde çokça görülen bir durumdur. Niye bu durum görülüyor derseniz, burada da tabi Türk Milli Eğitim sisteminde yönetici kadrosu bakımından müthiş bir kadrolaşma yaşandığını söyleyebiliriz.

Ayrıca artık Türkiye'de eğitim, parası olanın alabileceği bir mal haline geldi. Altın gibi, elmas gibi. Paranız var ise alırsınız, takarsınız. Yoksa almazsınız, imitasyon kullanırsınız. Eğitimde öyle oldu. Normal, orjinal eğitim var. Özel okullarda, belli okullarda, se-

" Bir okulu açmışız, okul müdürüne teslim etmişiz. Örneğin beş yüz öğrencili bir okul var, iki tane de destek personeli vermişiz. Okul müdürüne "bu okulu yürüt" diyoruz. Hiçbir ek ödenek göndermiyoruz. Okula sadece yakıt parası veriyoruz. Bunun dışında Milli Eğitim Bakanlığı okullara "ne derdiniz var?" diye sormuyor. "

çilmiş okullarda kaliteli eğitim veren okullarımız yok mu, var. Bir de imitasyon okullarımız var. Bunlar da kadro yönünden, mali yönden, donanım yönünden, fiziki kapasite yönünden, destek personeli yönünden çok kıt imkânlarla, olumsuz şartlarda eğitim öğretim yapıyor.

Bakın domuz gribi meselesinde hedef okullardır. Domuz gribi herkese her yerde bulaşabilir. Niye hedef okullar? Çünkü okullarımız çok kötü. Ne bakımından kötü? Hijyen bakımından kötü. Tuvalet kültürünün oluşmadığı bir toplumuz biz maalesef. Çocuklarımıza bunu verememişiz. Çocuklarımıza bu kültürü verememizde toplumun, ailelerin, ebeveynlerin fazla kusuru yok. Büyüklerde de bu kültür belki belli derecelerde eksik. Sıvı sabun, peçete, kağıt mendil v.s. bunlar bütün medeni ülkelerde olabilen şeyler. Ama ben eğitim yöneticiliği yapmış biri olarak söyleyebilirim; okullarımızı temizlik yönünden pislik götürüyor. Okul müdürlerimize, eğitim yöneticilerimize de bununla ilgili çok şey yapamayız. Çünkü bu kaynak meselesidir, imkân meselesidir. Ben öyle okullar biliyorum ki; tuvaletlerinde sabun yok, ıslak mendil yok. İşte bu da yine eğitime ayrılan kaynakla, yatırımla ile ilgilidir. Bir okulu açmışız, okul müdürüne teslim etmişiz. Örneğin beş yüz öğrencili bir okul var, iki tane de destek personeli vermişiz. Okul müdürüne "bu okulu yürüt" diyoruz. Hiçbir ek ödenek göndermiyoruz. Okula sadece yakıt parası veriyoruz. Bunun dışında Milli Eğitim Bakanlığı okullara "ne derdiniz var?" diye sormuyor. Bu, bir ailede aile reisinin eve akşamdan akşama gelip, evden sabah çıkarken eşine harçlık bırakmayıp, ondan sonra da evde eşinin, çoluk çocuğunun bütün gün üç öğün ne yiyip ne yemediğini bilmemesine benzer. Bu bakanlık için en büyük ayıptır. Milli Eğitim Bakanlığı'nın İl ve İlçe Milli Eğitim Müdürlükleri ile koordineli bir şekilde bütün okullara aylık rutin giderlerini karşılayacak imkânları sunması lazım. Bir eğitim-öğretim yılı başında çocuklarımıza defter alırız, çanta alırız, okul kıyafeti alırız. Bunun dışında aileler 27 kalem harcama yapıyor. Bu da kabul edilebilir bir durum değildir. Dünyada örneği yoktur. Ondan sonra eğitim parasız diyoruz.

Zaten öyle bir noktaya geliyoruz ki, bu kez veliler ile okul idarecileri karşı karşıya geliyor.

Gayet tabi karşı karşıya gelir. Şimdi Okul Aile Birliklerine para toplama yetkisi verildi ama Okul Aile Birlikleri de makbuzu toptan imzalıyorlar. Yine okul müdür yardımcısına bırakıyorlar. Çünkü Okul Aile Birliği yöneticisinin de okulda akşama kadar oturup, gelir toplayacak mesaisi olamaz. Ama herşeye rağmen ben şundan yanayım: Bir okulun toneriyle yazıcısıyla, bilgisayarıyla, kâğıdıyla, tuvaletteki sabunuyla, mürekkebiyle bu giderler için okul müdürünün uğraşması yerine, Okul Aile Birliği Başkanı'nın veya bir gönüllü velinin uğraşmasında fayda görüyorum.

Ama bunlar Anayasanın 42. maddesine aykırı işlerdir. Yani eğitim, daha doğrusu ilköğretim parasızdır. Devlet olanakları ile sunulan bir hizmettir. Maalesef artık Türkiye'de Anayasa'nın birçok maddesi delindiği gibi, 42. maddesi de delik deşik edilmiştir. Siz parasız eğitim alabilen bir aile gördünüz mü? Şimdi bunlar övünüyorlar. Ne diyorlar? "Ders kitapları okullar açıldığında öğrencilerin sırasında hazır" diyorlar. Güzel. Sosyal devlet bunu yapmalı ama bir milletvekili çocuğu da bedava kitap alıyor. Sosyal devlet böyle olmaz. Bunlar okullar açılmadan belirlenir. Bu çocuklara bu kitaplar bir şekilde verilir. İhtiyacı olmayana da kitabını veriyorsunuz ama okulun ihtiyacı olan tuvalet kağıdını okula koyamıyorsunuz. Bu da bir çelişkidir bana

göre. Eğitim bütçesi ile eğitimdeki sorunlar büyüyerek devam edecek. Bunun bilinmesi lazım.

Biliyorsunuz ki geçen dönem parlamentoda özel okullara gitmeyi özendirici bir kanun teklifi getirdiler. Neyse ki bunu geri püskürttük. Sanırım Anayasa Mahkemesi'nden geri döndü. Devlet, özel okula giden öğrenciye bin TL yardım yapacaktı. Sen onu yapacağına, devletin kendi okullarına bu parayı aktar da devletin okullarını özel okullarla yarışır hale getir. Ankara Fen Lisesi TED Koleji ile yarışabiliyor. Ankara Fen Lisesi, Atatürk Lisesi de bu başarıyı yakalamış. Sen bütün okulları Atatürk Lisesi, Fen Lisesi gibi yapacaksın. Özel sektör seninle yarışacak. Burada tersi oluyor. Milli Eğitim Bakanlığı kendi eliyle devlet okullarını çökertiyor. Özel okulların da yaygınlaşması için özel çabalar sarf ediyor. Bu bütçe o nedenle güdük bir bütçe, kısır bir bütçedir. Bu bütçe eğitimin hiçbir sorununu çözmez. Bu kapsamda yeni açılan üniversitelerimiz de perişandır. Bunlara ben üniversite diyemiyorum. Bunlar yüksek lise. İster adına tabela üniversitesi diyelim, ister yüksek lise diyelim bu üniversitelerin bina, alt yapı, akademik kadro, Ar-Ge için hiç bir şekilde yeterli bütçeleri yok. Üniversitelerde de böyle kötü bir manzara var. Bunlara üniversite demeye dilim varmıyor. Üniversite açmak marifet değil. Sinop'ta 19 Mayıs Üniversitesi'ne bağlı 5 fakülte 2 yüksek okul vardı. Şimdi Sinop Üniversitesi oldu. Sinop Üniversitesi'nin üçüncü yılı olmasına karşın öğrenci sayısı artmadı, üniversitenin yeni bir binası, yerleşkesi yok. Sadece tabela değişti. Üniversitenin olması Sinopluları psikolojik olarak okşuyor. Sinoplular üniversiteyi, şehrimiz eğitim ve kültür kenti olsun, öğrenci çok olsun, ilin ekonomisi canlansın diye istiyorlardı. Bu taleplerin hiçbiri karşılanamıyor. Şimdi Hakkâri'de üniversite olmasın mı? Olsun, ama nasıl olsun? Akademik kadrosu ve ekipmanı olsun, fiziki kapasitesi karşılanmış olsun, barınma sorunu yaşanmasın. Böyle bir tablo özlemi içerisindeyiz ama AKP döneminde bu işlerin sadece lafı yapılıyor.

Eğitime katılan öğrenci sayısı her yıl artış göstermektedir. Okul öncesi eğitim önümüzdeki yıllarda 81 ile yaygınlaştırılacaktır. Çağ nüfusunun tamamının eğitime katılması durumunda öğrenci sayısı daha da artacaktır. Tüm bunlar göz önüne alındığında önümüzdeki yıllarda eğitim bütçesinin nasıl planlanmalıdır?

Eğitimde aslında dört şeye ihtiyacımız var. Bunlardan birincisi kaynaktır. Kaynak tabi sadece personel ödemesi için değil, eğitimin bütün amaçlarını yerine getirmek için olmalıdır. AKP personel giderleri için kaynak ayırıyor. Kaynak dışında, kadro gerekiyor. İlköğretimde, okul öncesinde, ortaöğretimde ve yükseköğretimde kadro şart. Yalnız kadro nitelikli ve çağdaş olmalı. Dogmatik, ezberci programı terk edip, gerçekten bilimsel bir programa dönmemiz lazım ve baskıcı kaos ortamını okullarımızdan, eğitim sistemimizden defedip, yerine demokratik bir eğitim ortamı sağlamamız lazım. Demokratik eğitim ortamı bu işin en önemli ayaklarından biridir. Bu saydığım dört konu; yeterli kaynak, çağdaş kadro, bilimsel program ve demokratik ortam eğitimin olmazsa olmazıdır. Bu anlayış içinde eğitimin planlanması gerekir. Türkiye'yi Büyük Atatürk'ün gösterdiği muasır medeniyet seviyesine ulaştırmak için eğitimin planlanması lazım. Bu atla deve değil. Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok. Dünyanın bütün eğitim bilimcileri eğitimin gelişen şartlara göre nasıl, ne şekilde, hangi metotlarla yapılacağını ortaya koymuşlar. Çok güzel sonuçlar alan programlar var. Biz alamıyoruz. Bakın üniversite sınavlarında, SBS'de sıfır çeken öğrenciler var, kontenjanlar dolmuyor. Bu yıl üniversitelerde kontenjanlar boş kaldı. Bu nedir? Plansızlıktır.

"Ders kitapları okullar açıldığında öğrencilerin sırasında hazır" diyorlar. Güzel. Sosyal devlet bunu yapmalı ama bir milletvekili çocuğu da bedava kitap alıyor. Sosyal devlet böyle olmaz. Bunlar okullar açılmadan belirlenir. Bu çocuklara bu kitaplar bir şekilde verilir. İhtiyacı olmayana da kitabını veriyorsunuz ama okulun ihtiyacı olan tuvalet kağıdını okula koyamıyorsunuz. Bu da bir çelişkidir bana göre

Anadolu liseleri için söylüyorum, devlet 24 kişilik dersliği kurmuş, bunun bir maliyeti var. Buraya 24 kişi yerleştirirsen bu maliyet ona göredir, ama buraya 15 kişi yerleştirirsen devletin büyük kaybı vardır. İşte plansızlık örneği. Plan yapmak için beceri lazım. Beceri için ehliyet ve liyakat lazım. Milli Eğitim Bakanlığı ehliyet ve liyakatten yoksun bir yönetim kadrosuyla maalesef bugüne kadar yönetilmiştir.

Şimdi yeni Bakan'ın iyi niyetli anlayış ve yaklaşımı var diye düşünmek istiyorum. Ama eski Milli Eğitim Bakanı Hüseyin ÇELİK "otomatik pilota bağladım, burada herşey tıkır tıkır yürüyecek" dedi. Yürümez, yürümüyor. Sayın Milli Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU'nun bunu otomatik pilottan çıkarıp, manüele geçirmesi lazım. Sayın Bakan çağdaş bir Cumhuriyet kadını gö-

Bu bütçe eğitimin hiçbir sorununu çözmez. Bu kapsamda yeni açılan üniversitelerimiz de perişandır. Bunlara ben üniversite diyemiyorum. Bunlar yüksek lise. İster adına tabela üniversitesi diyelim, ister yüksek lise diyelim bu üniversitelerin bina, alt yapı, akademik kadro, Ar-Ge için hiç bir şekilde yeterli bütçeleri yok. Üniversitelerde de böyle kötü bir manzara var. Bunlara üniversite demeye dilim varmıyor. Üniversite açmak marifet değil.

rünümündedir. Buna da hiçbir lafımız yok Bundan da memnunuz. Ancak Bakan Nimet ÇUBUKÇU'nun, kendi görünümünü Milli Eğitim Bakanlığı'nın bütün hücrelerine yansıtması lazım.

Atama bekleyen öğretmen adayları ve öğretmen ihtiyacımız göz önüne alındığında mevcut bütçeyle bu beklentiler ve öğretmen açığı nasıl karşılanacaktır?

İşte size bir plansızlık örneği daha. Şimdi her sene belki beş bin tane beden eğitimi öğretmeni mezun ediyoruz. Elli tane alıyoruz. Peki kalanı ne yapacak? İktisatçı, işletmeci mezun edin korkmayın. Çünkü bu alanlar özel sektörde iş bulabiliyor. Özel girişimcilik meselesi var. Adam çiftçilik yapacaksa da işletme okumalıdır. Ancak siz sınıf öğretmenliğini, matematik öğretmenliğini okutuyorsunuz, sonra "sen şurada bekle" diyorsunuz. Beden eğitimi öğretmeni olarak mezun ediyorsunuz, "sen milli takıma teknik direktör ol" diyorsunuz. Eski bakanlardan biri "Bunların hepsi birer Fatih Terim olacak" derdi. Bir tane Fatih Terim gerekiyor, yani bir tane teknik direktör gerekiyor. Her sene beş bin tane beden eğitimi öğretmenini mezun edip sokağa atamazsınız.

Bakın şimdi niye daha çok doktor yetiştiriyorsunuz? İşsiz doktor var mı? Yok. Kendisini iyi yetiştirmiş iktisatçı, işletmeci işsiz kalıyorsa onun eksikliğidir. Yani KOBİ kredisi alsın, kendisi bir girişimde bulunsun. Ama işsiz öğretmenden geçilmiyor. Devletin genel bir plansızlık sorunu var ama bu en çok kendini eğitim alanında gösteriyor. Öğrenciler eğitim fakültesine "öğretmen olacağım" diyerek giriyor. Bakın erkek öğrenciler artık anaokulu öğretmenliğini tercih ediyor. Niye? Okul öncesi eğitim zorunlu olacağı için. Okulu bitirince işi hazır. Anaokulu öğretmeninin erkek olmasında pedagojik olarak çok büyük bir sakınca yok. Ama doğrusu, anaokulu öğretmenliğinin bayanlar tarafından yapılmasıdır. Benim birçok arkadaşımın, tanıdığımın çocukları bu sene okul öncesi öğretmenliğini kazandılar. Ne vahim bir durum. O öğrenci bunu isteyerek yazmıyor. Öğrenci, matematik öğretmenliğini tercih ederse işsiz kalacağını biliyor. Fen-Edebiyat Fakültesi mezunları da öğretmen olmak istiyor. Ama Fen-Edebiyat Fakültesi mezunları öğretmen olacak diye bir kural yok. Teknik Eğitim Fakültesi mezunları bizi mesajla taciz ediyorlar resmen. Her gün 20 tane mail atıyorlar. Tabi zor durumdalar, onları anlayışla karşılıyorum. Teknik Eğitim Fakültelerini açmışsınız, yetiştirmişsiniz, sonra onları sokağa atıyorsunuz. Böyle birşey olur mu? Devlet, bu çocuklara yazık ediyor.

Mesela Eğitim Şuraları oluyor biliyorsunuz. Milli Eğitim Şuraları iyi niyetle düşünülmüş, uygulanmış. Atatürk, Eğitim Şurası'nı henüz Cumhuriyet kurulmamışken, savaş yıllarında toplamış. Bu Atatürk'ün eğitime bakışını, verdiği önemi gösteriyor. Şimdi Milli Eğitim Şuramız var, evlere şenlik. İllerden temsilciler geliyor, eğitim ile ilgili uzmanlar biraraya geliyor, Bakanlık şov yapıyor. Bir iki komisyon kuruluyor. Allah aşkına Türkiye'de bana söyler misiniz, Milli Eğitim Şuralarında çıkmış ve eğitimde gerçekten bir yenileşmeye bir değişime dönüşüme yol açmış bir proje kim gösterebilir. Milli Eğitim Şurası olmalıdır. İlgililerden, gönüllülerden gerçekten gönüllerin katılımıyla olmalı, tarafların eşit katılımıyla olmalıdır. Eğitimde taraf kimdir? Milli Eğitim Bakanlığı. Hizmeti sunan Bakanlık bir tarafsa, hizmeti alan kim? Öğrenciler, veliler. Bir de bu hizmetin sunumunda Bakanlığın kullandığı işçiler var, eğitim emekçileri var. Onlar da olayın bir parçası, bir tarafı. Yani hizmeti sunan, hizmeti satın alan, hizmet sunumunda kullanılan işçiler, emekçiler hepsi bir taraf. O halde eğitim sendikalarının üçte bir yani yüzde 30 söz hakkı olmalı, Bakanlığın yüzde 30 söz

hakkı olmalı ve velilerin, anne babaların, hizmeti satın alanların yüzde 30 söz hakkı olmalı. Kalan yüzde 10'u lojistik destek aldığınız üniversitelere verin. Böyle yaparsanız sonuç alırsınız. Aksi takdirde "biz şurayı topladık, bazı aşağıdaki tavsiye kararlarını da aldık, Başkent Öğretmenevi'nde de kapanış galasını yaptık" demek göz boyamaktır. Doğru planlama, aklı başında planlama, ayağı yere basan planlamaya ihtiyaç var.

Eğitime ayrılan pay, öğrenci başına düşen harcama miktarı, derslik başına düşen öğrenci sayıları gibi konularda OECD ülkeleri ile karşılaştırıldığında ciddi farklar vardır. Türkiye'nin OECD standartlarını yakalayabilmesi için neler yapması gerekmektedir?

Derslik açığı meselesi 2003 yılında neyse, bugün de aynıdır. 2003 yılında derslik başına düşen öğrenci sayısı 29 ise, bugün 27'dir. 7 yılda 2 öğrenci eksiltebilmişiz. Eğer Başbakanın iddia ettiği gibi 130 bin derslik yapılmış olsaydı, bugün Türkiye'de istisnasız bütün sınıflarda, dersliklerde 24 öğrenciden bir öğrenci bile fazla olmazdı. İstanbul'un, Ankara'nın kanayan bir yarası var. İkili öğretim yapıyoruz. İstanbul'da öğrencilerin yüzde 54'ü ikili öğretim yapıyor. Şimdi 130 bin derslik yapılan bir ülkenin en büyük kentinde eğer yüzde 54'ü ikili öğretim yapılıyorsa, "130 bin derslik yaptık" demek kusura bakmasınlar ama yalandır. Bunun adına ya-lan-cı-lık denir. Başbakan yalan söylüyor. Millete yanlış bilgi veriyor. Ben Milli Eğitim Bakanlığı İstatistik Yıllığını kaynak gösteriyorum. Başbakan 2002-2003 İstatistik Yıllığını açsın, baksın. 2008-2009 İstatistik Yıllığını da açsın, baksın. Kendi yalanını, kendi Milli Eğitim Bakanlığı istatistikleri yüzüne çarpacaktır. Millete yalan söyleyen Başbakan olur mu? Olmaz.

OECD ülkeleri ile kıyasladığımızda da dökülüyoruz. Bugün Türkiye'de sinemaya gidemeyen, gazete okuyamayan, aylık iki tane yayın alamayan öğretmenler ile karşı karşıyayız. Bir doktor tıptaki gelişmeleri takip edemezse, hastalarını kaybeder, hastasız kalır. Aynı durum öğretmen içinde geçerlidir. 20 yıllık bir öğretmeni düşünün. Çocuklarımızı 20 yıl önce aldığı bilgi ve birikime göre yetiştiren bir öğretmene teslim etmek başlı başına bir eğitim cehaletidir. Öğretmen sinemaya gidecek, tiyatroya gidecek. Öğretmen her gün en az dört gazete alacak alabilecek. Öğretmen ayda en az üç kitap dört kitap alabilecek ve okuyabilecek. Öğretmen derste çocuklara, "korsan CD, kitap almayın, yayın ve telif hakkı yasası var, bu eserleri üretenlere saygılı olalım" diyor. Ancak sınıftan çıktıktan sonra korsan kitap alıyor.

Ocak ayında öğretmen kısa kollu gömlek giyiyorsa, siz OECD ülkeleriyle Türkiye'yi kıyaslayamazsınız.

Türkiye'de öğretmenler OECD ülkelerine göre, daha çok çalışıyorlar. Aldığı ücretlere baktığımızda da manzara çok komik. Cumhuriyetimizin ilk yıllarında öğretmenler altı aylık kazançlarıyla ev alabiliyorlarmış. Öğretmen, çocuklar için bir idoldür. Öğrenci öğretmeni kılığıyla kıyafetiyle, her yönüyle kendisine örnek alacaktır Öğretmeni mutlu, huzurlu olmayan bir eğitim sisteminde verim dediğimiz şey sıfıra düşer. Verimsiz bir eğitim sisteminin temel sebebinden birisi de kesinlikle öğretmenlerin ekonomik sorunları yani refah düzeylerinin problemidir.

Siz Türkiye'yi Muz Cumhuriyetleri ile mukayese edin.

Türkiye'de öğretmenler OECD ülkelerine göre, daha çok çalışıyorlar. Öğretmenlerin aldığı ücretlere baktığımızda da manzara çok komik. Cumhuriyetimizin ilk yıllarında öğretmenler altı aylık kazançlarıyla ev alabiliyorlarmış. Benim babamın amcası öğretmendi, kendisine Tevfik Hoca derlerdi. Çok da şöhretli bir öğretmenmiş. Şimdi Tevfik dedemin çocukları arazi zengini oldu. Babamın babasının ise hiçbir şeyi yok. Tevfik Hoca 3 ayda bir arsa alıyormuş. Şimdi öğretmenlerimiz 3 ayda bir kravat alamıyor. Öğretmen,

" **Öğretmeni mutlu olmayan, öğretmeni huzurlu olmayan bir eğitim sisteminde verim dediğimiz şey sıfıra düşer. Verimsiz bir eğitim sisteminin temel sebebinden birisi de kesinlikle öğretmenlerin ekonomik sorunları yani refah düzeylerinin problemidir.** "

çocuklar için bir idoldür. Öğrenci öğretmeni kılığıyla kıyafetiyle, her yönüyle kendisine örnek alacaktır. Bazı öğretmenlerimiz maalesef kalbi sızlaya sızlaya okula geliyor. İşte "altı aydır aynı ceketi giyiyorum" ya da "geçen hafta da bu gömleği giymiştim" gibi bir yaklaşım hoş değil. Öğretmeni mutlu, huzurlu olmayan bir eğitim sisteminde verim dediğimiz şey sıfıra düşer.

Bu sendikanın öğretmenlere baskı yaptıklarını biliyorum. "Bizim sendikaya geçersen sizi (karı-koca iki ayrı okulda örneğin) birleştiririz. "Bizim sendikaya geçersen şube müdürü olursun.", "Bizim sendikaya geçersen ilçe milli eğitim müdür yardımcısı olursun", "Bizim sendikaya geçersen il milli eğitim müdür yardımcısı olursun " gibi bir anlayışın Türkiye'de kabul edilebilmesi mümkün değildir.

Verimsiz bir eğitim sisteminin temel sebebinden birisi de kesinlikle öğretmenlerin ekonomik sorunları yani refah düzeylerinin problemidir.

Sorunuzla pek ilgili değil ama bakın şimdi değişik öğretmen sendikaları var. Türk Eğitim-Sen, Eğitim-Sen, Eğitim-Bir-Sen var. Şimdi bir sendika Milli Eğitim Bakanlığı'nda egemen. Bir yönetici ataması, bir yer değiştirme, bir okul değiştirme olacağı zaman böyle bir ortam doğduğunda bir sendika, yönetici atama yer değiştirme konusunda Bakanlık yöneticilerinin önünde illerde, ilçelerde il ve ilçe yöneticilerinin önünde. Bu kabul edilebilir mi? Bu kamplaşmadır. Ben tabi üç sendikaya da eşit mesafedeyim demeliyim ama bunu diyemiyorum. Ben sendikalarımızdan laik, çağdaş demokrat, Atatürkçü, bilimsel anlayış içinde olmalarını beklerim. Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki bu sendikanın egemenliğinin son bulması lazım. Bu sendikanın öğretmenlere baskı yaptıklarını biliyorum. "Bizim sendikaya geçersen sizi (karı-koca iki ayrı okulda örneğin) birleştiririz. "Bizim sendikaya geçersen şube müdürü olursun.", "Bizim sendikaya geçersen ilçe milli eğitim müdür yardımcısı olursun", "Bizim sendikaya geçersen il milli eğitim müdür yardımcısı olursun " gibi bir anlayışın Türkiye'de kabul edilebilmesi mümkün değildir.

Öte yandan öğretmenlerin aldığı ek ders ücreti de çok komik miktardadır. Eş durumu özür durumu atamalarında hala sorunlar yaşıyoruz. Aile bütünlüğü devletin Anayasal görevlerindendir. Ancak eş durumu problemleri gerçekten çok büyük bir yaradır. Milli Eğitim Bakanlığı'nın temel sorunu plansızlıktır. Talim Terbiye Kurulu hala vekâleten yürütülüyor. OECD ülkeleri içindeki tablomuza aslında şükretmek lazım. Çünkü bu kadar bu kadar sorunlar yumağı içinde başka birşey beklenmez. Ben geçtiğimiz Plan Bütçe Komisyonu'nda "100 bin kayıp öğrenciyi arıyorum" dedim. Şimdi diyelim ki; 2002-2003 eğitim-öğretim yılında 1 milyon 700 bin öğrenci ilköğretime başlamış. 2008-2009 eğitim öğretim yılı itibariyle 1 milyon 600 öğrenci sistemde görünmüyor. 100 bin önemli bir sayıdır. Bu 100 bin öğrenci nerede? Bu çocukların hepsi ölmüş olamaz. Kayıp kaçak... Enerjide, hazinede kayıp kaçak oluyordu. Şimdi eğitimde de kayıp kaçak var. Milli Eğitim Bakanı bu 100 bin kayıp öğrenciyi bulacak. Ben her vesileyle bu konunun üstüne gideceğim.

Bu eğitim sistemi bana göre kitlenmiş, tıkanmış, felç olmuştur. Sorun AKP iktidarının eğitime bakışıdır. Çözüm de bana göre eğitimin en başta söylediğim ulusal, bilimsel, karma, laik ve uygulamalı olmasından geçer. Bunun için yeterli kaynak, çağdaş kadro olmalıdır. Bilimsel program ve demokratik eğitim ortamına ihtiyacımız var. Bunu sağlayacağız. Türkiye'de bütün çocukların eşit eğitim alacağı günlerin özlemini duyuyoruz.

SÖYLEŞİ

Ankara Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Cemal TALUĞ ile Söyleşi

Söyleşi Meltem YALÇINKAYA

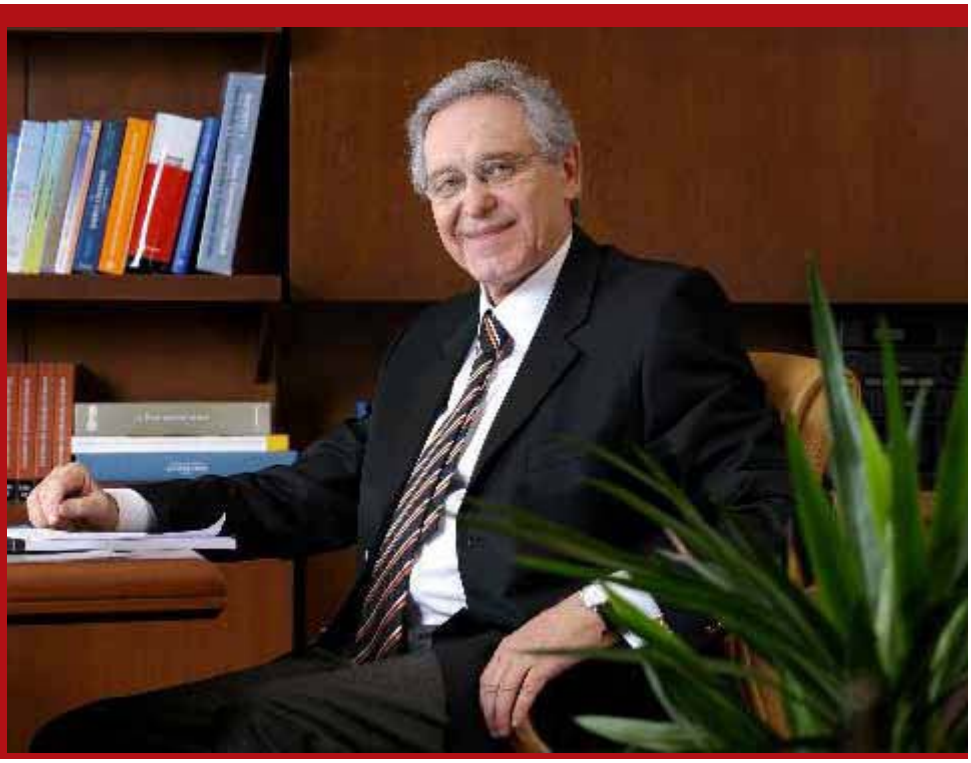
Üniversitelerin en önemli sorunları nelerdir? Türkiye'deki üniversitelerin ve aynı zamanda hem akademisyenlerin hem de üniversitede çalışan idari personelin en büyük sorunları nelerdir? Siz bunların çözümünde ne tür zorluklarla karşılaşıyorsunuz?

Türkiye'de üniversiteler Avrupa'dakilerle karşılaştırıldığında bu açıdan maalesef çok iyi bir yerde değil. Üniversitelerin genel bütçeden giderek daha az yararlandığını da görüyoruz. Tabi buna koşul olarak akademisyenlik, bilim insanları için çekici bir meslek olmaktan çıkıyor. Bunun önemli bir sorun olduğunu düşünüyorum.

Türkiye'de üniversiteler 1980 yılına kadar Avrupa'da yaygın olan bir geleneğe dayalı olarak geliştiler. Bu gelenek meslektaşlar yönetimi geleneğidir. Tabi uygulamada biz de hatalar yapmış olabiliriz ancak Türkiye'nin geleneğine son derece uygun bir gelenektir. Üniversite içinde yönetimin meslektaşlar yönetimi şeklinde yürütülmesinin doğru olacağı kanısındayım. Dünyada da benzer biçimde bir dönüşüm olduğunu kabul etmek gerek. Üniversiteler artık özel şirketler gibi yönetilmek isteniyor. Üniversitelerin amaçlarının kar elde etmek olmadığı unutulmamalıdır. Üniversitenin önemli toplumsal sorumlulukları var. Toplumsal sorumlulukla ticarileşme birbiriyle uyuşmayan iki farklı alan olduğu için de üniversiteler yönetilirken bu kavramların birbirine karıştırılmasının sorunlara yol açtığını düşünüyorum.

Diğer bir noktada ise, üniversite ailesinin ayrılmaz ve çok önemli bir bileşeni olan üniversite çalışanları var. Zaman zaman burada kopukluklar olduğunu hem gördük, hem yaşadık. Bunu değiştirmemiz gerekir. Üniversite çalışanlarının, üniversitenin yönetiminde, karar süreçlerinde yer alması, karar süreçlerinin bütünüyle saydam olması üniversiteye yakışan uygulama olacaktır. Bazen bu konuda üniversitelerin ihmalkâr davrandıklarını görüyoruz. Üniversite yönetimi kendine özgü bir yönetim biçimidir ve bu özelliğini kaybetmemesi şarttır. Ama ne yazık ki üniversitelerde daha çok özerk dışı uygulamalar nedeniyle hem akademik kadrolarda hem de idari kadrolarda zaman zaman sorunlar ortaya çıkabiliyor.

"Türkiye'de üniversiteler Avrupa'dakilerle karşılaştırıldığında bu açıdan maalesef çok iyi bir yerde değil. Üniversitelerin genel bütçeden giderek daha az yararlandığını da görüyoruz. Tabi buna koşul olarak akademisyenlik, bilim insanları için çekici bir meslek olmaktan çıkıyor."

> “Üniversiteler özgür düşünce alanlarıdır ama özgür davranış alanları değildir.”

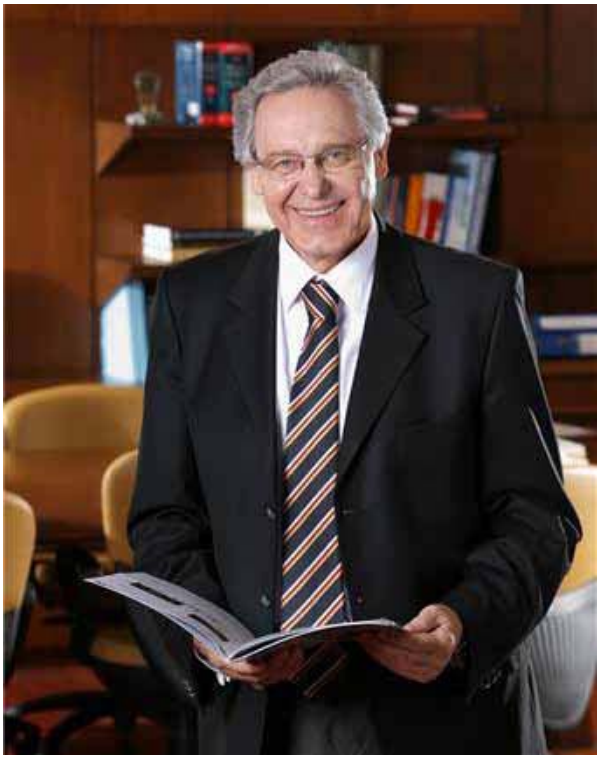
Size göre üniversiteler siyasi tartışmalar ve ideolojik yapılardan arındırılmış mıdır?

Üniversitelerin siyasi tartışmalardan arındırılması gerekmez. Üniversiteler yaşamın içinde olan kuruluşlardır. Hiç kuşkusuz üniversiteler özgür düşünce alanıdır. Herkesin üniversitede kendisini açıkça ifade edebilmesi gerekir. Ancak bunun başkalarının düşüncelerini ifade etme özgürlüğünü kısıtlamadan, belirli bir üslupla yapılması gerekir. Belirttiğim gibi üniversiteler özgür düşünce alanlarıdır ama özgür davranış alanları değildir. Yani her şeyi üniversitede her an yapamazsınız. Bir eğitim çalışması içindeyken boykot yapamazsınız veya başkalarının özgürlüğünü kısıtlayıcı işgaller yapamazsınız. Ancak bunun yanı sıra da üniversite içinde örgütlülük önemli bir unsurdur. Meslektaşlar yönetimi bunu gerektirir aslında. Üniversite yönetimlerinin çalışanların ve akademik personelin örgütlenmesinin önünü açması gerekir. Çünkü yöneticiler kısa bir süre tekrar bir takım haklarını arayan öğretim üyesi olacaklardır. O zaman tabi örgütler onlara en fazla yardım edecek kuruluşlar olacaktır. Onun için üniversitede mesleki örgütlerde çalışmış, bir dönem oda başkanlığı yapmış biri olarak da daima örgütlü davranışı teşvik eden bir konumda olmaya gayret gösteriyorum.

Üniversitelerdeki sendikal örgütlenme ne düzeydedir? Siz kendi üniversitenizde sendikal örgütlenmelere nasıl bakıyorsunuz?

Üniversitelerdeki sendikal örgütlenmeler, ne yazık ki Türkiye'deki sendikal örgütlenmeler düzeyinden daha farklı değil. Türkiye'de sendikal yapıların sekteye uğraması ülkemize hiç yakışmayan, Türkiye'nin enerjisini, dinamizmini engelleyen bir durumdur. Sendikal örgütlenmeler keşke çok daha aktif olabilseydi. Çünkü örgütlenmenin önemine yürekten inanıyorum. Bu konuda üniversitelerin dışında mevzuatla ilgili sorunların da bir an önce giderilmesi gerekiyor.

Üniversite içinde de örgütlenmeyi teşvik edici, özendirici bir anlayışın yaşatılması gerektiğini düşünüyorum. Üniversite aslında öğretenin öğrettiğini, öğrenenin öğrendiğini sorgulaması gereken yerlerdir. Bu anlamda üniversitelerde kuşkusuz dünya ile ilgili, siyaset ile ilgili olarak çeşitli eleştiriler dile getirilecektir ve bu yararlıdır, bunun tersi de son derece yanlıştır. Üniversitenin 2009-2010 akademik yılı açılış töreninde yaptığım konuşmamda da bunu özellikle

Üniversitelerdeki sendikal örgütlenmeler, ne yazık ki Türkiye'deki sendikal örgütlenmeler düzeyinden daha farklı değil. Türkiye'de sendikal yapıların sekteye uğraması ülkemize hiç yakışmayan, Türkiye'nin enerjisini, dinamizmini engelleyen bir durumdur. Sendikal örgütlenmeler keşke çok daha aktif olabilseydi. Çünkü örgütlenmenin önemine yürekten inanıyorum. Bu konuda üniversitelerin dışında mevzuatla ilgili sorunların da bir an önce giderilmesi gerekiyor.

vurguladım. Siyasetin peşinde değil, yaşamın içinde üniversiteler olması lazım. Üniversitenin eleştirisini, üniversitenin davranışını bir muhalif siyaset olarak yorumlamamak gerekir. Üniversitelerin gördüğü doğruyu toplumla paylaşmak anlamında, gördüğü doğruyu yönetime uyarı olarak iletme anlamında bunları yapmasında yarar olduğunu düşünüyorum.

Dünyadaki en iyi ilk 500 üniversite arasına Türk üniversitelerinden sadece iki ya da üç tanesi girebiliyor. Size göre bunun nedeni nedir?

Ülkemizdeki üniversitelere haksızlık yapıyoruz. Yurtdışında yabancı öğrenci kabul eden üniversitele-

“Siyasetin peşinde değil, yaşamın içinde üniversiteler olması lazım. Üniversitenin eleştirisini, üniversitenin davranışını bir muhalif siyaset olarak yorumlamamak gerekir. Üniversitelerin gördüğü doğruyu toplumla paylaşmak anlamında, gördüğü doğruyu yönetime uyarı olarak iletme anlamında bunları yapmasında yarar olduğunu düşünüyorum.”

re baktığınızda çok sayıda Türk öğrenci görürsünüz. Yüksek lisans ve doktora programlarında Harvard gibi önemli üniversitelerde pek çok Türk öğrenci var. Kimdir bunlar? Bizim öğrencilerimizdir. Türkiye üniversiteleri niteliksiz ise ve niteliksiz mezunlar veriyorsa, nasıl oluyor da bu insanlar gidip oralarda eğitim görüyorlar? Bu kanı doğru değildir.

Üniversitelerimizin eksikliklerine ve üzerlerindeki ekonomik baskılara rağmen, Türkiye'de bilim insanlarının başarıları son derece yüksektir. Üniversitelerimiz arasında nitelik açısından farklar var ancak dünyanın her ülkesinde bu farklar mevcuttur. Türkiye'de yükseköğretim sistemi hiç de küçümsenmeyecek bir sistemdir ve bu sistem içinde çok saygın üniversiteler, dünya çapında çok önemli bölümler ve gerçekten dünyanın en iyisi ya da en iyilerinin başında gelen bilim insanları vardır. Yükseköğretim sistemimizin çok gerilerde gösterilmesi doğru değildir. Bakın yükseköğretim sistemine çok az yatırım yapıldığını da söylememiz gerekir. Türkiye'nin bilim ve teknoloji politikaları içinde üniversite sözüne çok az rastlarsınız. TÜBİTAK öndedir. Özel sektörün Ar-Ge çalışmaları geliştirilmelidir ama Türkiye'de bir de üniversiteler var. Ne yazık ki üniversitelerimizin bu büyük potansiyeli ve yapısı yeterince değerlendirilmemektedir. Açıkçası bu duruma üzülüyorum. Dört sene yurt dışında uluslararası bir çalışmada bulundum ve şunu belirtmeliyim ki Türkiye'den bilim adamı olarak kim gittiyse hep iyi konumda olmuştur, iyi izlenimlerle ayrılmıştır. Buraya gelenler de üniversitelerimizi gördükleri zaman eğer varsa bir ön yargıları, önyargılarının kaybolduğunu görüyorum.

Türkiye'de her ile bir üniversite uygulaması devam ediyor. Ancak bu üniversitelerin birçoğu tabela üniversitesi olmaktan öteye geçmiyor. Size göre her ile bir üniversite açılmasının avantajları ve dezavantajları nelerdir?

Öncelikle üniversite bina, yapı demek değil. Üniversite öyle kolay kurulan bir şey de değil. Üniversite bir birikim ve gelenektir. Bir yere üniversite kurulacak ise, köklü bir üniversite ile kurulmalıdır. Köklü üniversitelere belli görevler verilir. Üniversiteler bunu değerlendirir. Üniversitenin bulunduğu yer önemlidir elbette ama bu demek değil ki bütün üniversitelerimiz büyük şehirlerde olacak. Dünyada üniversite şehirleri de vardır doğrusu. Bazı üniversiteler daha eğitim ağırlıklı bazı üniversiteler de daha araştırma ağırlıklıdır.

En büyük ihtiyacımız Meslek Yüksekokulları ve doktora öğrencileridir. Öte yandan bilim adamı yetiştirmede de sayısal olarak eksiğimiz var. Sistemimizde Meslek Yüksekokulları bir ikinci eğitim kurumları olarak kabul edilip, en ücra köşelerde açılıyor. Hâlbuki Meslek Yüksekokulları uygulamanın içindedir. Sanayinin olmadığı yerde Meslek Yüksekokulu olamaz. Meslek Yüksekokulları doğrudan sanayinin bulunduğu yerlerde olmalıdır.

Üniversite bir kültürdür. Bir gelenektir. Bu nedenle üniversitelerin Türkiye'nin birçok köşesinde bulunması yararlıdır ama üniversite açma yöntemimizi değiştirmemiz gerekmektedir. Köklü üniversiteleri hiç bir zaman ihmal etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Dünya giderek buna yoğunlaşıyor. Kamu fonlarının belirli üniversitelerde yoğunlaştığını görüyoruz ama bu yoğunlaşan üniversiteler, aynı zamanda yeni ve genç üniversitelerin kalkınmasına da katkı sağlıyorlar. İlkeli bilim ve teknolojinin gelişmesinin lokomotifliğini yapıyorlar. Bizde ise hemen hemen bütün fonları yeni kurulan üniversitelere aktarıyorlar ama bu yeterli değildir. Laboratuar ile cihazları gönderirsiniz, ancak orada nitelikli eğitimin ve nitelikli bilimin, bilginin üremesi büyük üniversitelerle yapılacak işbirliği ile mümkün olur. Aksi mümkün değildir.

Biz ilkelerimizi yeniledik. Bilim insanlarını sadece makale üretim birimleri olarak görmüyoruz. Bilim adamlarımızı toplumla buluşmaya özendiren ilkeler koyduk. Biz Ankara Üniversitesinde halkın üniversiteye geldiği, üniversite hocalarının toplumla buluştuğu bir ortam olması gerektiğine inanıyoruz. Bunu da ilkelerimize yansıtmamız gerekiyordu. Halk konferansları vermeden profesör olunmadığını düşünüyoruz. Bir bilim insanının toplumla buluşması, eğitim faaliyetlerine katılması ve toplumun aydınlanmasında yer alması gerekir. Yoksa sadece dar bir konuda daha sonradan toplumda kullanılıp kullanılmayacağı, değer yaratıp yaratmayacağı belli olmayan, şu kadar makale üretirse iyidir diyen anlayışla akademik yükseltmenin yapılmaması gerekiğine inanıyorum.

Her üniversite akademik atama ve yükseltmelerde farklı kriterler uygulamaktadır. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Üniversite özerkliği dedikten sonra, "farklı kriterler olmaması gerekir" sözüne inanmıyorum. Bakın aslında yurtdışında bazı üniversitelerde profesörlük bile sadece o üniversitede geçerlidir. Üniversitelerin de tabi ki farklı kriterleri olabilir. Farklılıkların zenginlik getirdiğini düşünüyorum.

Biz ilkelerimizi yeniledik. Bilim insanlarını sadece makale üretim birimleri olarak görmüyoruz. Bilim adamlarımızı toplumla buluşmaya özendiren ilkeler koyduk. Biz Ankara Üniversitesinde halkın üniversiteye geldiği, üniversite hocalarının toplumla buluştuğu bir ortam olması gerektiğine inanıyoruz. Bunu da ilkelerimize yansıtmamız gerekiyordu. Halk konferansları vermeden profesör olunmadığını düşünüyoruz. Bir bilim insanının toplumla buluşması, eğitim faaliyetlerine katılması ve toplumun aydınlanmasında yer alması gerekir. Yoksa sadece dar bir konuda daha sonradan toplumda kullanılıp kullanılmayacağı, değer yaratıp yaratmayacağı belli olmayan, şu kadar makale üretirse iyidir diyen anlayışla akademik yükseltmenin yapılmaması gerektiğine inanıyorum. Akademik yükseltmede insanların topluma kattıkları da göz önüne alınmalı. Ankara Üniversitesi daima yaşamla buluşan, yaşamı savunan bir üniversite oldu. Bakın örgütlenme, katılım çok önemlidir. Üniversite çalışanlarını buradaki kortta tenis oynamadıklarını gördüğüm zaman üzülüyorum. Bütün sosyal, toplumsal olanaklar eşit olarak üniversitede nefes alıp veren herkese açılmalıdır. Herkesin üniversite yönetiminde bir görevi vardır. Saat 18:30'dan sonra hiç kimse birbirinden farklı değildir. Üniversitede profesörüyle, hemşiresiyle, idari memuruyla herkes üniversite olanaklarından eşit olarak yararlanır. Üniversite yönetimi bir bilgi verecekse herkese verir. Yılbaşında cep ajandası verecekse bunu herkese verir, kimseyi ayıramaz. Bütün çalışanlarına değer ve sorumluluk veren bir yönetim anlayışı benimsiyoruz. İdari personel konseyimiz var ve bu konseyde yönetim düzeyinde çalışanlar yer alamaz. Yani diyelim ki bizim A birimimizdeki memurların temsilcisini seçecek isek, o birimin yöneticisi temsilci olamaz. O birimde kimi seçiyorsa arkadaşlar, o gelir ve bütün birim temsilcileri bu konseyi oluşturur. Bizimle görüşürler, tartışırlar. Bu katılımın çok önemli olduğuna yürekten inanıyorum. İnsanlara değer verdiğimiz, onların sağduyusuna güvendiğimiz zaman güzel işler ortaya çıkar.

Sayın Rektörümüze göstermiş olduğu duyarlılıktan ötürü teşekkür ediyoruz.

MAKALE

TOPLUMSAL HAFIZANIN DÖNÜŞTÜRÜLMESİNDE BİR ARAÇ: SİNEMA

M. Yaşar ŞAHİNDOĞAN Genel Mevzuat ve Toplu Görüşme Sekreteri

Filmlerle toplumun psikolojisinin değiştirilmesi toplum mühendisleri tarafından ülkemizde de denenmiş ve başarılı örnekleri oluşmuştur;

İlk önce Hollywood dediğimiz Amerikan sinema sektörü keşfetmişti. Sinema filmlerini kullanarak toplumsal hafızayı önce durdurmak daha sonra da istediği şekilde dönüştürebilmeyi… Bu, daha sonra dünyanın bir çok ülkesinde denendi ve anket ve istatistiklere yansıyan büyük başarılar elde edildi.

ABD için büyük bir hezimet olan Vietnam işgalinin gittikçe bir bataklığa dönüşmesi üzerine Amerikan kamuoyunun bu savaşa büyük ölçüde karşı çıkmaya başlaması ve yer yer bu savaşa karşı gösterilerin yapıldığını biliyoruz. Hatta anne ve babalar, çocuklarını Vietnam'a göndermemek için örgütlenerek sonu belli ve hezimet olan bu savaşa göndermek istememişlerdi.Böyle bir hezimet psikolojisi ile Amerikan toplumunun dünya üzerindeki iddialarını devam ettiremeyeceğini anlayan Amerikan yönetimi, sinema sektörü yani Hollywood'u kullanarak hemen bir karşı psikolojik harekat başlattı.Peş peşe filmler çevrilerek Vietnam 'daki ABD askerinin kahramanlığı anlatılmaya başlandı.Bu filmler sayesinde sadece Amerikan kamuoyunda değil ABD sinema endüstrisinin tamamen işgali altında bulunan dünya kamuoyunda da yenilgi ve hezimet algısı yerine bir başarı ve kahramanlık algısı yerleştirildi. Özellikle Vietnam Savaşı yıllarını yaşamayan nesiller Rambo gibi karakterlerin şahsında Amerikan askerinin kahramanlığına inandırıldı.

Amerika ve Hollywood bunu daha önce de yaşanan Kızılderili katliamı konusunda da yapmıştı.Öldürmek suretiyle neredeyse soylarını tükettikleri Kızılderililerin ne kadar vahşi, ne kadar barbar olduklarını anlatan yüzlerce film yapmışlar böylece dünya kamuoyuna Kızılderilileri katletmekten başka çareleri olmadığını anlatmışlardı. Bu yüzden de Yahudi soykırımından Almanları ve sözde ermeni soykırımı(?) nedeniyle dünya kamuoyunda propagandalar yapılırken hiç kimse Kızılderili soykırımı nedeniyle Amerika'yı suçlamayı akıllarına bile getirmemişlerdi.

Bu şekilde filmlerle toplumun psikolojisinin değiştirilmesi toplum mühendisleri tarafından ülkemizde de denenmiş ve başarılı örnekleri oluşmuştur;

Bilindiği gibi Amerikanın Irak'ı işgaline ülkemizin Amerika'nın istediği desteği istediği ölçüde vermemesi üzerine 4 Temmuz 2003'te Irak'ın Süleymaniye kentinde Türk ordusunun gözbebeği olan Özel Kuvvetler'e bağlı(Bordo Bereli) birliğimize bağlı olarak görev yapan 11 askerimizin görev yaptıkları karargah Amerikan işgal kuvvetlerince basılmış ve askerlerimizin başlarına çuval geçirmek suretiyle hem askerlerimiz hem ordumuz hem de milletimiz aşağılanmıştı. Amerikan Devleti'nin özür bile dilemeyerek arkasında durduğu bu muamele Türk kamuoyunda bomba etkisi yaratmış, halkımız büyük bir infial içerisine girmiş ve yurdun dört bir yanında yapılan gösterilerle ABD kınanmış ve tel'in edilmişti.Tüm bu olanların yanında Türk toplumunda ABD karşıtlığı ve nefreti kamuoyu yoklamalarına göre %90'lara varmıştı.Güya müttefikimiz olan ABD ile olan ilişkilerimizin bu nefreti ve karşıtlığı uzun süre taşıyamayacağını hesap eden iç ve dış toplum mühendisleri hemen devreye girdiler ve uzun süreli bir reklam kampanyası eşliğinde ''Kurtlar Vadisi Irak" filmi vizyona sokuldu.Kısa sürede müthiş bir hasılata ulaşan ve yaklaşık 5 milyon seyirciye ulaşan bu filmde askerlerimizin başına geçirilen çuvalın intikamını almak amacıyla filmin başrol oyuncusunun da aralarında bulunduğu 4 kişilik bir grup Kuzey Irak'a giderek orada bir operasyon yapıyor ve ABD askerlerini perişan ediyor ve askerlerimizin başına çuval geçiren ABD'li komutanın başına(filmde çok net bir

şekilde gösterilmese de) çuval geçirerek güya askerlerimizin intikamını alıyor.ABD'li komutanın başına çuval geçirme sahnesinde komutana söylettirilenlerle ise çuval hadisesini gurur meselesi yapmamamız ve ABD'ye ekonomik bağımlılığımızın daha önemli olduğu vurgulanarak sadece duygularımızdan değil aynı zamanda aklımızdan da ABD karşıtlığını çıkarmamız öğütleniyordu.

Film uzun süre gösterimde kaldı. Filmi izleyenler ABD' den çuvalın hesabının sorulmasının rahatlığı ile sinema salonlarından çıktılar. O döneme kadar Türk Milleti'nin her platformda dile getirdiği askerlerimizin başına çuval geçirilmesi hadisesi hızla gündemden düştü ve toplumumuzdaki ABD karşıtlığı geleneksel ve alışılmış seviyesine gerilemişti.

Bu konudaki diğer bir çarpıcı örnek de "Hatırla Sevgili" dizisidir.1968 yılında İstanbul Üniversitesi'nin işgali eylemini gerçekleştiren,1969 yılında Filistin'e kaçarak Filistin kamplarında gerilla eğitimi gören,THKO adlı yasadışı örgütün kurucusu,İş Bankası Emek Şubesi soygununa, Balgat Amerikan üssünden 4 askerin kaçırılması ve Sivas Gemerek Belediye başkanının evinin basılması gibi bir çok eylemi gerçekleştiren Deniz Gezmiş'i o dönemleri yaşayan halkın algısının tam tersine masum ve idealist bir devrimcinin macerası gibi yansıtmaya çalışmış ve böylece Deniz Gezmiş'in sadece adını duymuş belli bir gençlik kesimi için duygusal yönü ağırlıklı bir idol yaratılmak istenmiştir. Aynı dizinin devamı niteliğindeki "Bu Kalp Seni Unutur mu" dizisinde de bu çizgi halen devam ettirilmekte ve sol örgütler duygusal sahnelerin de desteği ile olabildiğince masum gösterilmekte adeta yapılan onca yasadışı eyleme haklılık kazandırılmaktadır. Olayları objektif bir pencereden değerlendirmek gibi bir kaygısı olmayan bu dizilerde sağ görüşlü kişiler itici,kaba saba, kabadayı ve mafya eğilimli insanlar olarak tanıtılmakta ve en basit tabirle adaletli davranılmamaktadır.

Bu konu ile ile ilgili üzerinde duracağımız son örnek" Nefes" filmidir. Hükümetin ilk önce" Kürt Açılımı" olarak lanse ettiği ancak kamuoyundan gelen yoğun tepkiler üzerine ismini yeniden revize ederek "Demokratik açılım" daha sonrada "Milli Birlik ve Beraberlik Projesi" adını verdiği asıl niyetin ne olduğu da tam anlaşılamayan projenin ortaya atıldığı bir dönemde gösterime giren bu film bir sınır karakolunda bulunan bir birliğin günlük hayatını, orada bulunan askerlerin psikolojik durumunu anlatıyor. Duygusal sahnelerin de bulunduğu filmde dikkat çeken önemli bir husus ise sınır karakolunda bulunan birliğimizin çaresizliği…Tüm insiyatifin bölücü örgütte gösterildiği filmde askeri birliğimiz adeta kaderine terkedilmiş ve bir örgüt baskınını bekler durumda..Ve sonunda da öyle oluyor; örgütün düzenlediği baskında tüm askerlerimiz şehit ediliyor. Seyreden insanların kanını donduran manzaralar…Ve filmi seyredip de çıkan insanlarda o bölgede tüm insiyatifin bölücü terör örgütünde olduğu, askerlerimizin çaresizce şehit olmayı bekledikleri algısı uyandırılarak, bu işin bir an önce ne pahasına olursa olsun çözülmesi gerektiği düşüncesi oluşturuluyor. Tam "açılım" öncesi ne kadar uygun bir toplumsal psikoloji değil mi…Ne tesadüf…

TESPİT

ÖĞRETMEN, ÇOK ÇALIŞIYOR AZ KAZANIYOR

Yarın 24 Kasım Öğretmenler Günü. Ancak öğretmenlerimizin durumu içler acısı. OECD'nin "2009 Bir Bakışta Eğitim" raporuna göre, Türkiye'deki öğretmenler Avrupa'daki meslektaşlarına göre daha çok çalışıyor. Ancak onlara göre daha az ücret alıyor. MEB verilerine göre, okul öncesi ve ilköğretimde kadın öğretmenler, genel, mesleki ve teknik eğitim liselerinde ise erkek öğretmenler çoğunlukta. 2010 yılı programına göre, öğretmen başına ilköğretimde 23, ortaöğretimde 17, genel lisede 18, mesleki ve teknik eğitimde 16, yükseköğretimde 18 öğrenci düşüyor.

Yarın 24 Kasım Öğretmenler Günü. Ancak öğretmenlerimizin durumu içler acısı. OECD'nin 2009 yılı için hazırladığı rapora göre, Türkiye'deki öğretmenler, diğer Avrupa ülkelerindeki meslektaşlarına göre daha fazla çalışıyor.

OECD'nin "2009 Bir Bakışta Eğitim Raporu" nda, öğretmenlerin çalışma saatlerine, öğretmen başına düşen öğrenci sayısına, maaşlarına ilişkin veriler yer alıyor.

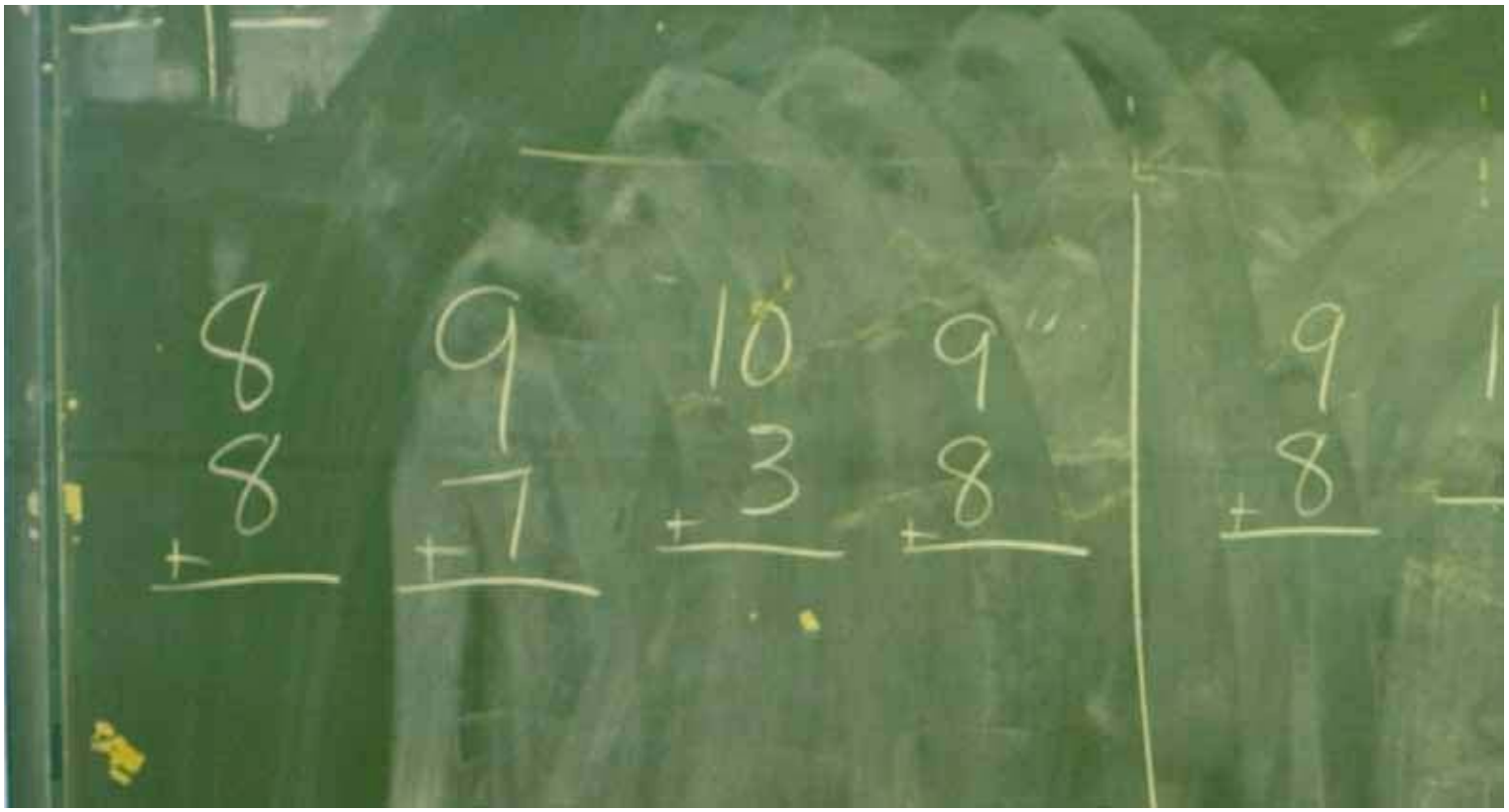
Buna göre, OECD üyesi ülkelerden seçilen 11 ülke arasında yıllık toplam en yüksek çalışma saatlerine sahip ülkeler arasında Türkiye ve Macaristan bulunuyor. Zorunlu çalışma saati ortalamasının 1652 olduğu OECD üye ülkeler arasında Türkiye'de bu saat 1832'**ye** çıkıyor. Çalışma saatleri İskoçya'da 1365, İspanya'da 1425 ve Portekiz'de ise 1432.

"Çalışma saati" kavramı, bir **yıl** boyunca girilen toplam dersin süresine velilerle görüşme, sınavlar için hazırlık yapılması, ders hazırlığı, sınav kağıtlarının hazırlanması ve okunması, öğrencilere danışmanlık, okulla ilgili genel görevler ve personel toplantısı gibi faaliyetlerin eklenmesiyle hesaplanıyor.

Rapora göre, Almanya ve Hollanda'da öğretmenler 35 bin ile 70 bin dolar arasında değişen ücretler alıyor.

Türkiye'de ilköğretime veya liseye **yeni** başlamış bir öğretmen yılda toplam 14 bin 63 dolar, en üst derece öğretmen 17 bin 515 dolar alırken, bu ücretler OECD ortalamasında 28 bin dolar ile 54 bin dolar arasında değişiyor.

Raporda öğretmenlerin göreve başladıkları tarihten görevde en üst kademeye ulaştıkları tarihe kadar maaşlarında yaşanan artış oranlarına da yer

veriliyor. Buna göre, ilköğretimde bir öğretmenin göreve başlayıp meslekte en üst kademeye ulaştığında başlangıçtaki maaşına göre artış Almanya'da yüzde 33, İrlanda'da yüzde 88, Portekiz'de yüzde 157, OECD ortalamasında yüzde 71 iken, Türkiye'de ise bu oran yüzde 25.

MEB'İN VERİLERİ

AA muhabirinin Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2008-2009 Eğitim-Öğretim Yılı verilerinden yaptığı derlemelere göre, okul öncesinde ve ilköğretimde kadın öğretmenler çoğunlukta iken, ortaöğretimde, genel liselerde ve mesleki ve teknik eğitim liselerinde ise erkek öğretmenler çoğunlukta yer alıyor.

Okulöncesi eğitimde bin 644'ü erkek, 27 bin 698'i kadın toplam 29 bin 342 öğretmen görev yapıyor. Bu öğretmenlerin, 28 bin 8487i kadrolu, 494'ü sözleşmeli olarak çalışıyor. Ayrıca okul öncesi eğitimde 18 bin 291 usta öğretici de bulunuyor.

İlköğretimde 224 bin 644'ü erkek, 228 bin 674'ü kadın toplam 453 bin 318 öğretmen çalışıyor. Bu öğretmenlerin 419 bin 340'ı kadrolu, 33 bin 978'i ise sözleşmeli orak görev yapıyor. Erkek öğretmenlerin 217 bin 429'u devlette, 7 bin 215'i özel okullarda, kadın öğretmenlerin 211 bini devlette, 17 bin 647'ü ise özel okullarda bulunuyor.

Ortaöğretimde 115 bin 30'u erkek, 81 bin 683'ü kadın toplam 196 bin 713 öğretmen görev yapıyor. Ortaöğretimdeki öğretmenlerin ise 193 bin 255 kadrolu, 3 bin 458'i sözleşmeli.

Genel liselerde ise 61 bin 801'i erkek, 45 bin 988'i kadın toplam 107 bin 789 öğretmen çalışıyor. Öğretmenlerin 106 bin 138'i kadrolu, 1651'i sözleşmeli kadrosunda yer alıyor. Devlet okullarında 54 bin 800 erkek, 38 bin 273 kadın toplam 93 bin 73, özel okullarda 7 bin 1 erkek, 7 bin 715 kadın toplam 14 bin 716 öğretmen çalışıyor.

Mesleki ve teknik liselerde ise 53 bin 229 erkek, 35 bin 695 kadın toplam 88 bin 924 öğretmen bulunuyor. Bu öğretmenlerin ise 87 bin 117'si kadrolu iken, 1807'si de sözleşmeli olarak görev yapıyor.

2010 Yılı Programı'nda yer verilen bilgilere göre, 2008-2009 yılları arasında ilköğretimde derslik başına 32, öğretmen başına 23 öğrenci, ortaöğretimde derslik başına 31, öğretmen başına 17 öğrenci düşerken, genel lisede derslik başına 29, öğretmen başına 18, mesleki ve teknik eğitimde ise derslik başına 33, öğretmen başına 16 öğrenci düşüyor.

ÜNİVERSİTELERDE DURUM

2008-2009 akademik yılı verilerine göre üniversitelerde 40 bin 861'i kadın, 59 bin 643'ü erkek toplam 100 bin 504 öğretim elemanı görev yapıyor.

Fakültelere göre bakıldığında en fazla öğretim elemanı tıp fakültelerinde görev alıyor. Tıp fakültelerinde 22 bin 903 öğretim elemanı çalışırken, diş hekimliğinde bin 355, eczacılıkta 747, edebiyatta 834, fen-edebiyatta 8 bin 497, eğitim bilimlerinde 104, teknik eğitimde 903, hukukta bin 192, ilahiyatta bin 89, mimarlıkta 957 veterinerlikte bin 272, iktisadi ve idari bilimlerde 4 bin 642, mühendislikte 5 bin 713 öğretim elemanı görev yapıyor.

2010 yılı Programı'na göre yükseköğretimde öğretim elemanı başına düşen öğrenci sayısı Türkiye'de 18, OECD ortalamasında 15, AB-19 ortalamasında ise 16 olarak belirlendi.

MAKALE

ÇONAKİOHAGEP
(Çocuklarımızı Nasıl Kitap Okur
Hale Getirebiliriz Projesi)

İDEALİST SINIF ÖĞRETMENİ MESLEKTAŞLARIMIZA

Nevzat YÜKSEL

Sözlerimizin başında hemen ve bilhassa belirtelim ki, sınıf öğretmeni meslektaşlarımız bize göre eğitim sistemimizin, çok önemli değil, "en önemli" parçasını oluşturuyorlar. Ve kanaatimizce diğer bütün parçalar, bu temel parçaya göre şekilleniyor. Zira "sınıf öğretmenliği" de, Türkçe, matematik, fen bilgisi, sosyal bilgiler, müzik, beden eğitimi, psikoloji ve saire gibi bir "dal"dır, "branş"tır ve öğretmenliğin diğer bütün dalları gibi "uzmanlık" gerektirir.

Bu cümleden hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İlköğretimin birinci kademesinde, ilk üç yıl her hafta otuz saat boyunca, dört ve beşinci sınıflarda da yine otuz saate yakın süreyle, öğrencileriyle aynı ortamda bulunan sınıf öğretmeni meslektaşlarımız olmadan, ikinci kademedeki Türkçe öğretmenlerinin, lise ve dengi okullarda biz edebiyat öğretmenlerinin ve sonrasında da yüksek öğretimdeki hocaların, biraz sonra sözünü edeceğimiz konuda yapabileceği fazla bir şey yok.

Yani çocuklarımız, bir yıllık okul öncesi eğitimden geçsinler veya geçmesinler, altı yaşında, deyim yerindeyse yoğrulmaya hazır hamurlar olarak sınıf öğretmeni arkadaşlarımızın önüne geliyorlar. Tabiî ana sınıflarında da, "çocuklarımıza okulu sevdirmek, onlardaki öğrenme ve birlikte iş yapma, paylaşma duygularını geliştirmek" gibi çok önemli görevlerin ana sınıfı öğretmenlerince gerçekleştirildiğinin altını çizelim.

Birinci sınıfta tabiî olarak öncelikle "okuma yazma" öğrenmeye ağırlık veren bir program uygulanıyor. İşte, lise ve dengi okullarda çalışan edebiyat öğretmenleri olarak, (sanıyoruz ilköğretim ikinci kademede çalışan Türkçe öğretmenleri adına da aynı şeyi söyleyebiliriz) sınıf öğretmeni arkadaşlarımızdan beklentimiz bu aşamada başlıyor. Yani çocuklarımız okumayı söktükten hemen sonra…

Bilindiği gibi millet olarak, -şimdilik- az okuyan bir toplumuz. Bunun pek çok sebebi sayılabilir. Fakat diğer hiçbir faktör, öğretmenler olarak bizim bu konudaki sorumluluğumuzu ortadan kaldırmaz. Dolayısıyla, bugün az okuyan bir toplumsak bunun birinci derecedeki sorumluları bizleriz, yani öğretmen camiası. Yarınlarda çok okuyan bir toplum hâline geleceksek, ki inşaallah geleceğiz, bunu sağlayacak olan da yine büyük ölçüde bizler olacağız. O halde, öğretmen camiası olarak kendimize, "kitap okumayan, yani okuma alışkanlığı kazanamamış çocuklarımızı nasıl kitap okur hâle getirebiliriz" sorusunu ciddî ciddî sormalıyız diye düşünüyoruz.

Şunu herhâlde hepimiz kabul ederiz. **"Çocuklar, kitap okuyun!"** demekle, daha önce hiç kitap okumayan çocuklarımız birdenbire kitap okumaya baş-

layıvermiyorlar. Tıpkı, **"ders çalışın"** demekle ders çalışmadıkları, **"dişlerinizi fırçalayın"** demekle dişlerini fırçalamadıkları, **"yemeğinizi yiyin"** demekle yemeklerini yemedikleri gibi.

Bu arada şunu da belirtelim. Eğer evde; anne, baba ya da her ikisi okuyorsa, o ailede yetişen çocuklarda, hiç değilse teorik olarak, okumama sorunu yaşanmayacağını düşünebiliriz. Fakat, evde okuyan hiç kimse yoksa, o zaman ne yapacağız? O çocuklar ömürleri boyunca doğru dürüst kitap okumayacaklar mı veya onların "kitap"la buluşmaları hayatın tesadüflerine mi kalacak?

İşte biz, ailesinde okuyan olsun olmasın, "okul"un kapısından içeri adım atan miniklerin, "sekiz veya on iki yılın sonunda, bu süre içinde okulda öğrendikleri her şeyi unutsalar bile, kitap sevgisi ve okuma bilinci kazanmış bireyler olarak bu eğitim yuvalarından mezun olmalarını sağlamak için neler yapabiliriz" sorusuna cevap aramalıyız diye düşünüyoruz. Bunun için de düşündüklerimizi, **siz idealist sınıf öğretmeni arkadaşlarımızla** paylaşmak istiyoruz.

Değerli meslektaşlarımız, iyi bir okuyucuysak da değilsek de biliriz. (Burada uzun bir parantez açarak belirtelim ki, bu satırların yazarı "çok iyi" bir okuyucu değil. Tabiî ki bununla gurur duyuyor değiliz. Neyse ki evin diğer sakini esaslı bir kitap kurdu da, biz de onun yanında idare edip gidiyoruz. Gerçi Montaigne bir denemesinde; "İnsanlar, okumadıklarını söylemeye cesaret edemezler." diyor; ama biz hepten okumayan biri olmadığımız için durumu açıklamakta bir sakınca görmüyoruz. Evet, bu satırların yazarı, okuma konusunda en istekli olduğu ilkokul ve orta okul yıllarında, etrafında kendisine rehberlik edecek bilinçli yetişkinleri bulamamanın sıkıntısını yaşadı. Sonuçta o güzelim yılları büyük ölçüde, Kemalettin Tuğcu'nun hikâye kitaplarını ve eline geçen başka bazı kitapları tekrar tekrar okumakla geçirdi. Hatta, M. Faruk Gürtunca tarafından yazılan/düzenlenen "Seyyid Battal Gazi" adlı kalın kitabı o yıllarda birkaç defa hatmetti. Hâlbuki aynı yıllarda, bırakın dünya edebiyatının çocuk klasiklerini, hiç değilse Ömer Seyfettin'le, Sait Faik'le tanışsaydı ne kadar iyi olurdu. Elbette Kemalettin Tuğcu'yu okumak kötü veya yanlış değildi; bilâkis bizim neslin iyi kötü okuma alışkanlığı kazanmasında Kemalettin Tuğcu'nun büyük etkisi olmuştur, yanlış olan orada uzun süre takılıp kalmaktı. Fakat bugünün çocukları tanışmalı. Ömer Seyfettin'le de, Mustafa Ruhi Şirin'le de, Cahit Zarifoğlu'yla da, diğer çocuk edebiyatı yazar ve şairleriyle de, dünya edebiyatının çocuk klasikleriyle de tanışmalı. İşte bu da büyük ölçüde biz öğretmenlerin, daha doğrusu "siz idealist sınıf öğretmenlerinin" sorumluluğunda.) Okuma sevgisi ve alışkanlığı öyle lisede, üniversitede kazanılan bir şey değil. O kademelerde bunu kazanabilenler varsa da bunlar herhâlde istisnadır. Yani bu iş oluyorsa, ilköğretim yıllarında oluyor. İlköğretimin de ilk beş yılının, özellikle de ilk üç yılının çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Haydi, birinci sınıfın en az bir dönemi okumanın öğretilmesine gidiyor diyelim; fakat sonrasındaki iki buçuk yıl ve hatta dört buçuk yıl çok önemli.

Bildiğimiz kadarıyla ilköğretim bir, iki ve üçüncü sınıflarda haftada **ON İKİ SAAT,** dört ve beşinci sınıflarda ise haftada **ALTI SAAT** Türkçe dersi var. İlköğretim okullarında; birinci, ikinci, üçüncü sınıfların ders programlarını da okul idaresi mi yapıyor, yoksa bu sınıfları alan öğretmenlere derslerin adları ve haftalık saatleri verilip onlardan öğrenciler için en verimli olacağına inandıkları şekilde bir ders programı yapmaları ve yaptıkları programın bir nüshasını idareye vermeleri mi isteniyor bilmiyoruz. Eğer programı okul idareleri yapıyorsa bu uygulamanın yanlış olduğunu, bu konudaki inisiyatifin bu sınıfları alan öğretmenlere verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Fakat öyle de olsa, böyle de olsa sonuçta bir, iki ve üçüncü sınıflarda haftada on iki saat, dört ve beşinci sınıflarda haftada altı saat Türkçe dersi var. Yani hiç değilse bu derslerin değerlendirilmesiyle ilgili inisiyatif –sanıyoruz- öğretmende.

Bizim önerimiz şu: Diyoruz ki; birinci, ikinci ve üçüncü sınıflarda, idealist sınıf öğretmeni arkadaşlarımız bu on iki saatin altı saatini SESSİZ OKUMA şeklinde kitap okumaya ayırsa. Yani söz gelimi pazartesi, çarşamba ve cuma günleri ilk iki saat "OKUMA"ya ayrılsa. Böylece öğrenciler, her gün beş on dakikalık kitap okuma kampanyası dışında, hiç değilse bu üç günde, güne ikişer saat kitap okuyarak başlasa. Bu saatlerde sınıftaki bütün öğrenciler, sınıf veya okul kitaplığından daha önce alacakları bir kitabı okusalar ve elbette bu arada kendimiz de sınıfta çocuklarla beraber kitap okusak. Yani bu saatleri, evde yapmamız gereken işleri aradan çıkarabileceğimiz fırsatlar olarak görmesek. (Eğer öyle görür ve öyle davranırsak muhtemelen öğrencilerimizin büyük çoğunluğu da o saatlerde "okuma"nın dışında bir şeylerle vakit geçireceklerdir.)

Aynı şekilde dört ve beşinci sınıflarda da altı saatlik Türkçe dersinin üç saatini (söz gelimi pazartesi çarşamba ve cuma günleri birer saat) veya hiç değilse iki saatini (salı ve perşembe günleri birer saat) kitap okumaya ayırsak. Hatta, sınıftaki kitaplık kulübünden sorumlu öğrencilere de bir defter tuttursak ve bu öğrenciler sınıftaki bütün öğrenciler için bu defterden birer veya ikişer say-

fa ayırsalar… Okuduğu kitabı bitiren her öğrenci, kitaplık kulübünden sorumlu arkadaşlarına, bitirdiği kitabın adını ve sayfa sayısını yazdırsa… Her ayın sonunda da sınıf öğretmeni arkadaşlarımız, o ayın en çok okuyan üç veya beş öğrencisini, (okuduğu kitap sayısına göre değil, sayfa sayısına göre) okuduğu toplam sayfa sayısını da belirterek sınıf huzurunda tebrik etse… Hatta okul idaresiyle de işbirliği yaparak her dönemin sonunda, her sınıftan en çok sayfa okuyan ilk üç öğrenciye ödüller verilmesini sağlasa… Böylece "okuma" işi hem sınıf içinde hem de okul genelinde itibar görse… Sanıyoruz, sanmak ne demek katıksız inanıyoruz, bu harika bir uygulama olur.

Bu ülkede öğretmen, idareci, ebeveyn, müfettiş, yetkili yetkisiz, ilgili ilgisiz hemen herkesin ortak şikâyet konusu, yeterince okumuyor oluşumuz değil mi? İşte biz de bu soruna, öyle dâhiyane filan da olmayan kalıcı bir çözüm öneriyoruz. Gerisi idealist sınıf öğretmeni arkadaşlarımızın, idealist okul müdürlerinin ve daha üst kademelerdeki etkili yetkili büyüklerimizin bileceği bir şey. Bu arada, bizim bu önerimizin yeni bir buluş olmadığını, sınıfça kitap okuma uygulamasının Türkiye'de yıllardır birçok sınıf, Türkçe ve edebiyat öğretmeni tarafından başarıyla sürdürüldüğünü de belirtelim.

Tabiî bütün bunları söylerken, öğrenci kitlesi içinde çok iyi okuyan geniş bir kesimin varlığını da teslim edelim. Eğer konuyu biraz özelleştirecek olursak, on yıl çalıştığımız Lüleburgaz Lisesi'nde ve üç yıl çalıştığımız Kepirtepe Anadolu Öğretmen Lisesi'nde çocuklarımızın büyük çoğunluğunun kitapla haşır neşir olduklarını kendi gözlemlerimize dayanarak biliyoruz. Yani biz Türk Milletinin, biraz yavaş da olsa, "okuyan toplum" olma yoluna girdiğini düşünüyoruz.

Kanaatimiz o ki, **"OKUMA"**ya fazla zaman ayırıyor, çocuklara fazla kitap okutuyor diye hiç kimse bir öğretmeni suçlamaz. Ve eğer sizler bunu yaparsanız, yani Türkçe dersinin; birinci, ikinci, üçüncü sınıflarda haftada altı saatini, dört ve beşinci sınıflarda da üç saatini, **"SESSİZ OKUMA"**ya ayırırsanız neler olacağına bir bakalım. Bir kere çocuklarımız daha fazla kelime bilecekleri ve dolayısıyla daha fazla kelimeyle düşünecekleri için okuduklarını daha kolay anlayacaklar, sözlü ve yazılı ifadeleri gelişecek. Buna bağlı olarak sadece Türkçe dersinde değil, diğer derslerde de daha başarılı olacaklar. Daha hızlı okuyacakları için zamandan kazanacaklar, bu da onlara bilhassa **OKS,** (yeni adıyla **SBS**) **ÖSS** gibi önemli dönemeçlerde, daha kısa sürede daha fazla soruyu cevaplandırma avantajı sağlayacak. **Ayrıca, ilköğretimden sonra hangi tür liseye giderlerse gitsinler, ilköğretimde kazandıkları okuma alışkanlığını muhtemelen hayatlarının sonuna kadar devam ettirecekler.** Ve elbette okudukça daha çok öğrenecekler, öğrendikçe daha çok okumak isteyecekler. Bunun tabiî sonucu olarak da, daha donanımlı ve kendilerine daha çok güven duyan insanlar olarak yetişecekler. Ki, bizce asıl önemlisi de zaten bu. Yani, "okumak" da sonuçta bir araç.

Öte yandan; ikinci kademedeki, eğer varsa, "yeterince okumayan" Türkçe öğretmenlerimiz ve genel olarak branş öğretmenlerimiz de (elbette okuyanlara sözümüz yok) bu durumdan olumlu yönde etkilenecekler. Çünkü sizin yetiştirdiğiniz/yetiştireceğiniz öğrenciler altıncı sınıfta, Türkçe öğretmeninin önüne epeyce bir şeyler okumuş olarak gelecekler, hatta öğretmene belki de, "Bize sessiz okuma için zaman ayıracak mısınız?" diye soracaklar. Türkçe öğretmeni arkadaşlarımız, ilk defa derslerine girecekleri bu öğrencilere, **"Bugüne kadar hangi kitapları okudunuz?"** sorusunu yönelttiklerinde, onlar da okudukları kitapları sıralayacaklar. Sırf bu bile tek başına , "az okuyan" Türkçe öğretmenlerini tetikleyecek; onları, bildikleriyle okuduklarıyla yetinmeme konusunda hareketlenmeye sevk edecek. "Okuyan" Türkçe öğretmenlerimiz ise zaten bu durumdan fazlasıyla memnun olacaklar ve muhtemelen sizlere teşekkür edecekler.

Diğer taraftan, sınıf öğretmeni arkadaşlarımız cümbür cemaat (doğrusu elbette cumhur cemaat olacak) okumaya başladıklarında, bu durum öğretmen odalarına da yansıyacak, buraların havası da değişecek. Yani bu durum, öğretmen odalarında, önce sınıf öğretmeni arkadaşlarımız, sonra da sınıf öğretmenleriyle diğer branş öğretmeni arkadaşlarımız arasında "okuma" konusunda tatlı bir rekabet başlatacak. Okumayan meslektaşlarımız okuyan arkadaşlarının elinde her hafta veya her ay değişik kitaplar görecek ve muhtemelen bir süre sonra onlar da kitaplarla "yeniden" yakınlık kurmaya başlayacak. Okuyan meslektaşlarımız da birbirlerine, okudukları kitaplardan söz edecek, böylece okunması bir bakıma zaman kaybı sayılabilecek kitaplar kendiliğinden elenecek, okuma eylemine ayrılan zamanlar daha değerli kitaplara tahsis edilmiş, okunmaya değer ama henüz okunmamış kitapların bir an evvel okunması için de istekler kamçılanmış olacak.

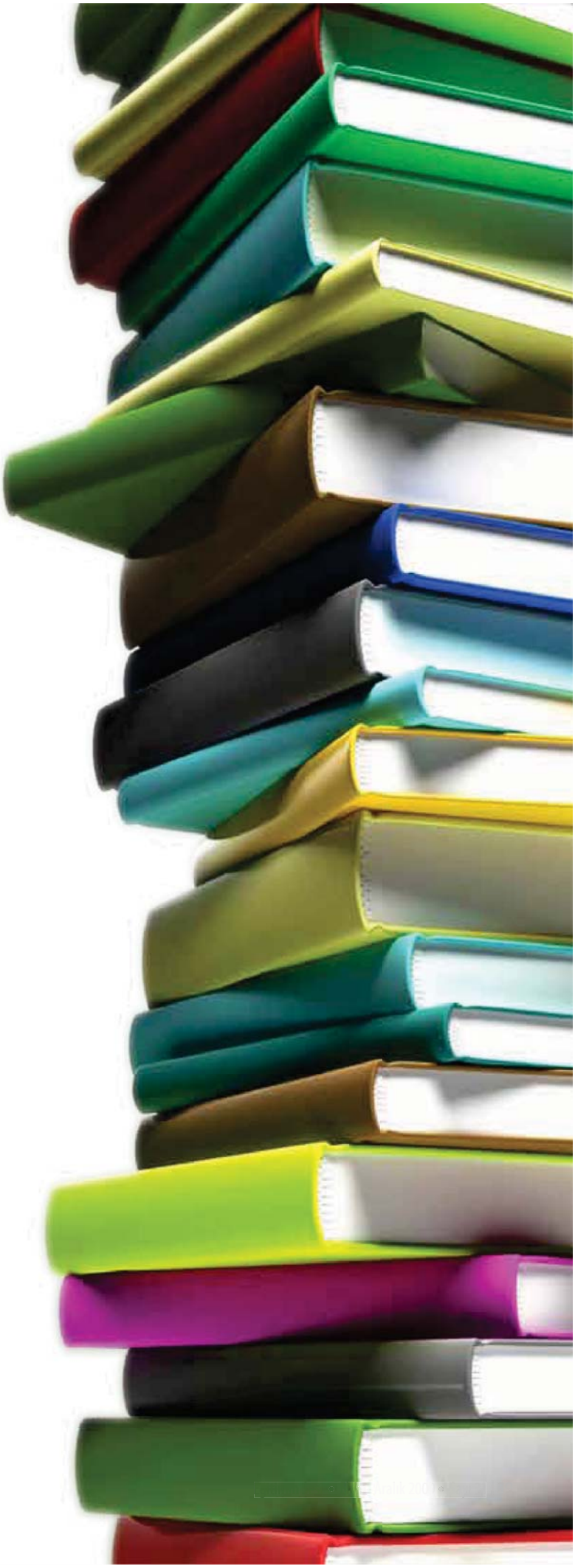
Bu arada hemen belirtelim ki, ilköğretim okullarının birçoğunda birinci kademe ile ikinci kademenin ayrı binalarda eğitim yapıyor olması ve buna bağlı olarak sınıf öğretmenleri odasıyla diğer branş öğretmenleri odasının farklı binalarda bulunmasının çok fazla önemi yok. Zira diğer branş öğretmenleri, kademeli olarak en geç beş yılın sonunda önlerine gelen öğrencilerdeki farkı fark edecek ve devamında da bu-

nun, bir döneme mahsus tesadüfi bir durum olmadığını anlayacaklar. Ayrıca bütün öğretmenler hiç değilse yılda birkaç defa kurullarda bir araya gelecekler, sohbet edecekler. Sohbet etmeseler bile, kurullarda eğitim öğretimin kalitesinin artırılmasına yönelik maddeler görüşülürken, öğrencilerin kişiliklerini geliştirmeye yönelik öneriler ifade edilirken sınıf öğretmeni meslektaşlarımızın söyleyecekleri, herhâlde diğer branş öğretmeni arkadaşlarımızın gözünden kaçmayacak.

Sonuçta çocuklarımız büyük ölçüde okuma alışkanlığı edinmiş bireyler olarak liseye gelecekleri için, bizler de liselerdeki edebiyat öğretmenleri olarak onların bu okuma alışkanlıklarını geliştirerek devam ettirmeye çalışacağız, çalışıyoruz.

Bu arada, çocuklarımıza okuma alışkanlığı kazandırılmasında her şeyi sınıf ve Türkçe öğretmeni meslektaşlarımızdan beklediğimiz de düşünülmesin. Bizler de liselerde, son sınıfları uygulamanın dışında tutarak, Türk Edebiyatı derslerine giren arkadaşlarımız marifetiyle bütün öğrencilere, ayda bir kitaptan, bir dönemde dört, iki dönemde sekiz kitap okutuyoruz. Kitapların okunup okunmadığını da "kitap sınavları"yla denetliyoruz. Kitapları da, Bakanlığımızın tavsiye ettiği "100 kitaplık" listeden seçiyoruz ve genelde de romanları tercih ediyoruz. Sene başı zümre toplantılarında da hem bu durumu ve hem de öğrencilere her dönemde "iki sözlü notu verilmesi" hususunu karar altına alıyoruz. Türk Edebiyatı derslerindeki iki sözlü notundan biri de kitap sınavlarından alınan puanlarla oluşuyor. Yani bir dönemde dört kitabın dördünü de okuyan öğrenci, Türk Edebiyatı dersinin iki sözlü notundan birini "100" olarak garantilemiş oluyor. Böyle olacağını da, Türk Edebiyatı dersine giren arkadaşlar sene başında öğrencilere açıklıyorlar. Yöntemin "not"a bağlı olması elbette eleştirilebilir; fakat eleştirenler "daha iyi bir yöntemi" de önermek durumundalar. Bu arada şunu da belirtelim ki, okuyan öğrenci, senede sekiz kitapla zaten yetinmiyor. Bizim uygulamamız daha ziyade, liseye gelene kadar okuma alışkanlığı edinememiş çocuklarımıza bu alışkanlığı kazandırmaya yönelik. Tabiî bu arada "okuyan" öğrenci de, "okuma"nın bir şekilde pirim yaptığını görmüş oluyor.

Çok değerli sınıf öğretmeni arkadaşlarımız, buraya kadar yazdıklarımızın, söylediklerimizin, bizzat kendi çocuklarımız için faydalı olacağı kanaatini taşıyorsak, şu sınıfça **"SESSİZ OKUMA"** uygulaması üzerinde lütfen bir kere daha enikonu düşünelim. Başkaları çocuklarını bizlere emanet ediyor, bizler de kendi çocuklarımızı başka öğretmenlere emanet ediyoruz öyle değil mi? Kaldı ki, şu anda çocuğumuz olmaya-

bilir, hatta evli bile olmayabiliriz. Fakat bu durum, bize emanet edilen çocukların, mensubu olmaktan büyük mutluluk duyduğumuz milletimizin yarınlarını inşa edecek olmaları gerçeğini değiştirir mi? Sanıyoruz meseleyi daha ziyade bu boyutuyla düşünmemiz gerekiyor. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, öncelikle çocuklarımızın, giderek insanımızın "daha çok okuyan" bireyler haline gelmesi; Türkiyemizin yakın gelecekte "daha çok okuyan" bir ülkeye dönüşmesi büyük ölçüde sizlerin, çocuklarımıza okuma yazmayı öğrettikten sonraki dört buçuk yıllık süreçte, **"OKUMA"** kavramına yükleyeceğiniz anlama ve bu uygulamaya vereceğiniz öneme bağlı. Yani biz böyle düşünüyoruz.

Bu arada, ihtimal vermek istemiyoruz; ama belki bazı meslektaşlarımız, "Bir tek benim çabamla bu toplum kitap okur hâle gelir mi?" diye düşünebilir. Biz, bu şekilde düşünme lüksümüzün bulunmadığı kanaatindeyiz. Biz bir mum yakalım, biz bir yürümeye başlayalım, bakalım kimler koşmaya başlayacak? Kaldı ki, yukarıda da belirttiğimiz gibi, Türkiye'nin her yerinde yıllardır bu işi başarıyla yapan insanlar zaten var.

Değerli meslektaşlarımız, eğer kendi alanınıza bir müdahale ve saygısızlık olarak değerlendirmezseniz sizlerle bir düşüncemizi daha paylaşmak istiyoruz. Biz bir edebiyat öğretmeni olarak ilk beş yılda çocuklarımıza, en fazla kullanılan bazı noktalama işaretleriyle, ilk etapta onlara gerekli olacak bazı yazım kuralları dışında "dil bilgisi yüklemesi" yapılmamasının daha doğru olacağını düşünüyoruz. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz bilemiyoruz; fakat hem ilköğretim ikinci kademede hem de lisede tekrar tekrar öğrenecekleri dil bilgisi konularını o körpecik beyinlere "tıkıştırmaya" çalışmak yani bir anlamda o küçük küçük yavruları daha o yıllarda "gramere boğmak" bize hiç ama hiç doğru bir uygulama gibi görünmüyor. Hatta böylesi bir uygulamanın, çocuklarımıza yaptığımız büyük bir eziyet ve hatta kötülük olduğunu düşünüyoruz. Kaldı ki Türkçe'yi bu şekilde sevdirmek de mümkün değil. Sanıyoruz onlara dilimizi sevdirmenin en güzel yolu, bu dille yazılmış güzel masalları, ninnileri, tekerlemeleri, şiirleri, hikâyeleri, hatıraları, gezi yazılarını, biyografileri ve saireyi bol bol okutmaktan geçiyor.

Böyle yaptığınızda, yani gramer öğretme işine sadece gerektiği kadar yer verip, sessiz okuma saatleriyle öğrencilerinizi birer "okuma tutkunu" olarak yetiştirerek altıncı sınıfa gönderdiğinizde, ikinci kademedeki bazı Türkçe öğretmeni meslektaşlarımız, "Bu çocuklara hiçbir şey öğretilmemiş, ne kelime çeşitlerini biliyorlar, ne cümlenin öğelerinden haberleri var, ne isim tamlamasını biliyorlar ne sıfat tamlamasını." diyerek sizi gıyabınızda eleştirirler mi bilmiyoruz. Doğrusu hiçbir Türkçe öğretmeni arkadaşımızın böyle bir eleştiride bulunacağına ihtimal vermek istemiyoruz; ama eğer böyle bir şey yaparlarsa, bunun kesinlikle kaale alınmaması gereken bir eleştiri olacağını da rahatlıkla söyleyebiliriz. Hem zaten bütün dil bilgisi konularını da siz öğrettikten sonra, ikinci kademede o arkadaşlarımız çocuklara dil bilgisi adına ne öğretecekler ki! Ayrıca, okuma sevgisi ve alışkanlığı kazandıramadıktan sonra, çocuklarımıza Türkçe'nin bütün dil bilgisi konularını öğretsek (daha doğrusu ezberletsek) ne olur, öğretmesek ne olur.

Bu yazıyı okuyup da, buraya kadar yazdıklarımızdan, ilköğretimde sadece Türkçe derslerine ve çocuklarımıza okuma alışkanlığı kazandırılmasına önem verdiğimiz; resim, müzik, beden eğitimi gibi özel yetenek derslerini, matematik, fen bilgisi gibi sayısal zekâ gerektiren dersleri veya sosyal bilgiler gibi başka sözel dersleri önemsemediğimiz sonucu çıkarılabilir mi bilmiyoruz. Ama eğer, bütün söylediklerimiz Türkçe dersine ayrılan haftalık on iki ve altı saatlik süre ile sınırlıyken yine de böyle bir sonuç çıkarabilecek biri çıkarsa, hayal gücünün zenginliği dolayısıyla, o kişiyi tebrik etmenin dışında yapabileceğimiz bir şey bulunmadığını da belirtelim.

Son söz: Türkçe dersine ayrılan haftalık sürenin yarısını veya hiç değilse üçte birini, düzenli olarak "SESSİZ OKUMA"ya ayıran ve bu işi candan yürekten yapan bütün sınıf öğretmeni arkadaşlarımıza ve ikinci kademede de hiç değilse haftada bir saati, sınıfça kitap okumaya ayıran bütün Türkçe öğretmeni meslektaşlarımıza buradan bütün kalbimizle teşekkür ediyoruz. İnanıyoruz ki, okuma zevk ve alışkanlığı kazanmasına yardımcı olduğunuz/olacağınız her öğrenci, ömrünün sonuna kadar sizi hayırla yâd edecek, size minnet ve şükran duyacaktır. "Bana okuma alışkanlığını ilkokul öğretmenim (veya Türkçe öğretmenim) …….. kazandırdı." diyecektir. Doğrusu bu son cümlenin "öznesi" olabilmeyi çok isterdik.

Bu uzun yazıyı, deneme türünün ustalarından Francis Bacon'ın bir sözüyle bitirelim: "Kurnaz insanlar okumayı küçümserler, basit insanlar ona hayran olurlar, akıllı insanlar ise ondan faydalanırlar."

NOT: Bu yazı esasen bir "proje" yazısı değil. Zaten üst başlığı da yazıya sonradan ilâve ettik. Fakat biz, idealist sınıf öğretmeni meslektaşlarımızın, çocuklarımıza okuma alışkanlığı kazandırma konusunda, kendi tecrübeleriyle özgün yöntemler geliştirerek harikalar yaratacaklarına inanıyoruz.

MAKALE

NASIL BİR ÖĞRETMEN ?

Ahmet METİN Malatya Şubesi

Öğretmenin tanımını bir cümleye sığdırmak zordur, ancak en genel tanımıyla öğretmen; öğrenmeye rehberlik eden kişidir diyebiliriz.

Öğretmenler öğrencilerine istenilen davranışları öğretmede ve öğrenilen davranışları pekiştirmede eğitimin ilk sorumlusu olmuşlardır (Başaran, 1994:76). Öğretmen öğrenmeyi kılavuzlayan ve sağlayan kişidir. Öğrenme öğrencinin kendisi tarafından elde edilen bir sonuçtur ve öğrenme yaşantıları sonucunda meydana gelir. Öğretmenin görevi çeşitli öğretim yöntem ve tekniklerinden yararlanarak öğrenme yaşantıları düzenlemek ve istendik davranışların öğrenci tarafından kazanılıp kazanılmadığı değerlendirmektir (Fidan, Erden, 1994:76).

Öğretmenliğin tanımı kadar, tarihini de bulmak zordur. Bence öğretmenliğin tarihi insanın varoluş tarihi kadar eskiye dayanır. Çünkü; insanın yaradılışıyla öğrenme süreci başlar ve öğretme işi de beraberinde başlar.

Kendi ulusumuzda öğretmenliğin tarihçesini irdeleyecek olursak; bunu üç dönemde halinde ele almalıyız. Selçuklular, Osmanlılar ve Cumhuriyet dönemi. Şunu başta belirtmeliyim ki tarihimizin her döneminde de öğretmenlik saygı görmüş ve saygın bir meslek olma niteliğini korumuştur. Söz konusu dönemlerde cihan padişahları hanlar, hakanlar hocalarına saygıdan yana kusur etmemişler, onların önünde yürümemişlerdir. Bu yıllara ait sayısız örnekler verilebilir. Tarihimiz de Selçuklu ve Osmanlı döneminde Fatih Sultan Mehmet Han'a kadar öğretmenlik Din adamlarıyla beraber anılmış ve öyle yürütülmüştür. Ancak her konuda olduğu gibi bu konuda da yenilikçi kimliğiyle karşımıza çıkan, Fatih Sultan din adamlığıyla öğretmenliği birbirinden ayırmış ve öğretmenlik gerçek kimliğine kavuşturmuştur. Ne var ki Fatih'in ölümünden sonra tekrar eskiye dönülerek, cumhuriyet dönemine kadar devam etmiştir. Cumhuriyetimizin kurulmasıyla beraber, her konuda başlayan yenileşme hareketleri Milli Eğitim alanında da kendini ziyadesiyle göstermiş ve 1924 Yılında öğretmenlik mesleği ilk defa yasayla tanımlanmıştır. Bu dönemde cumhuriyetimizin kurucusu Atatürk tarihimize uygun olarak, mesleğimize değer vermiş, gelecek nesilleri bizlere emanet etmiş, en çok öğretmenliğiyle övündüğünü belirtmiş ve daha birçok veciz sözlerle bizleri onura etmiştir.

Bu kadar geçmişi ve itibarı olan mesleğin bireylerinin özellikleri neler olmalıdır? Öğretmen davranışları, özelliklerine göre temel olarak, iki yönde ele alınmaktadır. Birinci yöndeki davranışlar; öğrencide sevgi, saygı ve yaklaşma yaratırken, ikinci yöndeki davranışlar ise endişe korku ve uzaklaşma yaratır. Dolayısıyla birinci türdekiler demokratik, İkinci türdekiler otokratik bir öğretmen davranışı olarak nitelendirilmektedir.

Sınıfta öğretmenle öğrenciler arasındaki ilişkiler öğrenmenin ve eğitimin temelini teşkil eder. Söz ve eyleme dayalı ilişkiler iyi ise o sınıfta olumlu bir öğrenme atmosferi oluşur.

Bunun aksine ilişkiler kötü ise söz konusu sınıfın öğrenme atmosferi giderek bozulur ve eğitimde amacına ulaşmaz. Öyle ise sınıftaki eğitim ortamı tümüyle olmasa da büyük ölçüde öğretmenin davranışıyla orantılıdır. Bu açıdan bakıldığında öğretmenlik kişilik mesleğidir de diyebiliriz. Öğretmen bilgilerinin yanına toplumun ekseriyetince kabul edilen örnek davranışlarında üst üste koyduğunda bütünlük arz eder ve gerçek bir eğitim ortamı oluşur, aksi halde eğitim ortamında söz edilemez.

Öğretmenliğin tanımı ve davranışları konusunda birçok çalışma geçmişten günümüze süregelmektedir. Bakanlığımızda bu konuda dünya ve ülkemizdeki sivil toplum örgütleri de dâhil 6743 kişinin görüşü doğrultusunda öğretmenlerde bulunması gereken niteliklerle ilgili çalışmasını yayınladı.

Buna ilaveten Smith de iyi bir öğretmeni şu şekilde tanımlamaktadır; (Moon, Mayes, 1994);

İyi bir öğretmen;

a- Daima üzüntü ve gerginlikleri hisseder ve bu durumu en asgari düzeye indirmeye çalışır.

b- Öğrencilerin ayrı bireyler olduğunu ve her birinin bireysel ilgiye ihtiyaçları olduğunu bilir ve kendilerini iyi hissetmelerini sağlar.

c- Çalışma hayatına ve görev anlayışına kuvvetle inanır fakat bunu menfi bir baskıyla yapmaz.

d- Öğrencileri ve ailelerini olumlu bir şekilde yönlendirir ve ortak çalışma gereğini kabul eder.

e- Sert davranmaktan kaçınır.

f- Eleştirmekten ziyade ödüllendirmeye önem verir.

g- Öğrencilerin isteklerini, yeteneklerini ve kişiliklerini bilir.

h- Sonuçları değişken ve ilginç olarak görür.

i- Geniş ve kapsamlı müfredatı, temel becerileri geliştirmek için en iyi yol olarak görür.

j- İçerik ve öğrencilere uyum sağlamak için, öğretim faaliyetlerini çeşitlendirir,

Böyle bir öğretmen tarafından yönetilen sınıf canlı, ilginç ve başarılı öğrencilerle dolu olacaktır. Öğrenciler öğrenmek için istekli olacak ve ona göre davranacaktır. Ayrıca hepsi kendilerine güvenilen, kendi kendilerini disipline etmiş kendine güvenli öğrenciler olacaklardır.

Geleceğimize umut ve güvenle bakmak için; devletimize, milletimize ve biz öğretmenlere büyük görevler düşmektedir. İyi bir gelecek için iyi öğretmenlerin yetişmesi elzemdir. Vatanını, milletini ve bayrağını seven öğretmenler ancak kendinden sonra gelecek nesillere bu sevgileri taşıyabilir. Bu sevgilerden mahrum insanların ülkemize verecekleri hiçbir değer, önem taşımaz. Bütün meslektaşlarımın söz konusu değerleri ziyadesiyle taşıdıklarını düşünüyor, saygılar sunuyorum.

Kaynakça:

Başaran, İ. Ethem. Eğitime Giriş. Kadıoğlu Matbaası, 4. Baskı, Ankara: 1994

Fidan, Nurettin; Erden Münire. Eğitime Giriş. Meteksan Matbaacılık, 5. Baskı, Ankara:1984.

Moon, Bob.; Mayes A.Shelton Teaching and Learning In the Secondary School, The Open Universty, New York, 1994, s.113-116.

Uçan, Ali; Türkiye'de Öğretmenlik Mesleğine Genel Bakış", Öğretmen Yetiştirme ve Eğitimde Kalite Paneli , Millî Eğitim Bakanlığı Öğretmen Yetiştirme ve Eğitimi Genel Müdürlüğü, Ankara, 2001, S. 53-102.

MAKALE

ÇIRAKLIK VE YAYGIN MESLEK EĞİTİMİ NEREYE ?

Adem ÇİLEK Eğitim Yönetim Uzmanı

Bir ülkenin ekonomik kalkınmasında en büyük payın eğitime verilen önem olduğu şüphe götürmeyen bir gerçektir. Özellikle meslek eğitim kurumlarının amacı, bireyleri kısa sürede ülkeye katma değer üretebilecek şekilde hayata hazırlayarak, işsizliğin önüne geçmektir.

Bir ülkenin kalkınmışlık düzeyi o ülkenin sahip olduğu insan kaynaklarının niteliği ile orantılıdır. Genel olarak bakıldığında, gelişmiş ülkeler, ulusal kalkınma çabalarının gerektirdiği insan kaynaklarını istenen nitelik ve nicelikte yetiştirmiş durumdadır. Toplumsal kalkınmayı gerçekleştirebilecek nitelikli insan gücünün yetiştirilmesi büyük ölçüde meslek eğitim sisteminin görevidir. Meslek eğitim sistemi, bu görevini yerine getirirken öğrencileri üretken birer yurttaş olarak görür ve onları toplum yaşamına, meslekler dünyasına hazırlar. Özellikle meslek ve teknik eğitim düzeyinde, söz konusu işlevler tutarlı biçimde kaynaştırılarak kişisel ve meslek gelişimi açısından bütünlüğü olan bir program uygulanmaya çalışılır.

Meslek ve teknik eğitim, yalnızca örgün eğitim kurumlarında yürütülemez. Örgün okul sisteminin dışında kalan yurttaşlara da meslek eğitimi hizmetlerinin sunulması gerekir. Bu işlevi, çıraklık ve yaygın mesleki eğitim kurumları üstlenmektedir. Çıraklık ve yaygın mesleki eğitim hizmetlerinden yararlanan kişiler, örgün eğitimdekilere oranla, daha değişik özelliklere sahip bir kitle oluşturur. Çoğunlukla, çalışma yaşamına giren ve ortaöğretime devam edemeyen gençler ile bir meslek öğrenmek isteyen yetişkinler bunların başında gelmektedir. Ayrıca, örgün eğitim kurumlarında öğrenci olduğu halde, özel ilgileri nedeniyle belli alanlarda kendini geliştirmek isteyen kişiler de çıraklık ve yaygın meslek eğitimi olanaklarından yararlanabilmektedirler.

Türkiye'deki yaygın mesleki eğitim çalışmaları, genellikle Meslek Eğitim Merkezleri, Akşam Sanat Okulları, Halk Eğitim Merkezleri, Pratik Sanat Okulları ve Olgunlaşma Enstitüleri tarafından verilmektedir. Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı bu birimlerin dışında, bazı kamu kuruluşları da işsizlere nitelik kazandırmak ve istihdam olanaklarını artırmak amacıyla işgücü yetiştirme programları düzenlemektedir. Ayrıca, özel sektör tarafından açılan beceri kazandırma merkezleri, özel kurs ve dershaneler ile işletmelerin kendi bünyesindeki eğitim birimleri de yaygın mesleki eğitim hizmeti vermektedirler.

Ulusal kalkınma çabalarında büyük umutlar bağlanan çıraklık ve yaygın meslek eğitim kurumları, uzun süredir çeşitli sıkıntılar yaşamakta ve varoluş gerekçelerini oluşturan en temel görevlerini bile yerine getirememektedirler.

Politik organların ve bürokratik makamların duyarsızlığı, genel ve meslek eğitimi çatışması, cinsiyet ayrımcılığına dayalı okul örgütlenmesi, meslek eğitiminin maliyetinin yüksekliği, sınav ve belgelendirme sistemindeki başıboşluk, iyileştirme konusunda yanlış politika izlenmesi çıraklık ve yaygın

Mevcut eğitim sistemi bireylerde yaratıcı ve eleştirici düşünceyi, üretmeyi, yargılamayı, sorgulamayı yeterince geliştirmekten uzak, öğrenmeyi öğretmeyen, insanları ne hayata ne de bir mesleğe tam olarak hazırlayabilen, ezberci ve duruk bir yapı arz etmektedir. Mevcut sistem, insanlarda sağlam bir kişiliğin ve girişimciliğin oluşmasına katkı sağlama yeteneğinden yoksun, geleceğin toplumunun gereksinimlerini dikkate almadan dünyadaki gelişmeleri çok gerilerden izleyen bir sistem olarak varlığını sürdürmektedir.

meslek eğitiminin amaçlarından uzaklaşması ve rollerindeki belirsizlik, yöneltme ve danışmanlık hizmetlerinin yetersizliği, esnek olmayan program anlayışı, eğitimin çalışma yaşamından kopukluğu, işlevselliğini yitirmesi ve sivil toplum örgütlerinin ilgisizliği bu sorunların başlıcalarıdır.

Mevcut eğitim sistemi bireylerde yaratıcı ve eleştirici düşünceyi, üretmeyi, yargılamayı, sorgulamayı yeterince geliştirmekten uzak, öğrenmeyi öğretmeyen, insanları ne hayata ne de bir mesleğe tam olarak hazırlayabilen, ezberci ve duruk bir yapı arz etmektedir. Mevcut sistem, insanlarda sağlam bir kişiliğin ve girişimciliğin oluşmasına katkı sağlama yeteneğinden yoksun, geleceğin toplumunun gereksinimlerini dikkate almadan dünyadaki gelişmeleri çok gerilerden izleyen bir sistem olarak varlığını sürdürmektedir.

Türkiye'deki çıraklık ve yaygın meslek eğitimi, tam anlamıyla bir meslek kazandırmayan ve istihdam açısından işlevsel değer taşımayan bir yaklaşımla yürütülmektedir. Her yıl binlerce insan, çıraklık ve yaygın meslek eğitimi programlarına katılmakta ama aldıkları eğitimle kalıcı bir iş bulmakta zorlanmaktadırlar. Genellikle, eğitim veren kuruluşlar kendi programlarını uygulamakta ve programlarda işletmelere göre uyarlamalar yapmak güç olmaktadır. Hatta, düzenlenen kursların çoğunun amacı, katılımcılara bir meslek öğretmek değil, varolan gelirlerini desteklemeye dönük ek beceriler kazandırmaya yöneliktir. Başka bir deyişle, bu alandaki eğitim hizmetleri işlevsel olmaktan uzaktır. Belki de bu yüzden, değişik kurumlarca verilen diploma ve sertifikaların geçerliliği bile tartışmalıdır. Bugün ki haliyle, çıraklık ve yaygın meslek eğitimi, örgün okul sisteminin dışında kalanlar için eşitleyici bir seçenek olmaktan uzaktır.

Halk Eğitim Merkezleri tarafından düzenlenen yaygın mesleki eğitim kursları sonunda verilen katılım belgeleri istihdam açısından işlevsel bir değer taşımamaktadır. Açılan kursların çoğu, belli bir konuya ilgi duyan kişiler için düzenlenmiş programlar niteliğindedir. Bu merkezlerde, sanayideki kitlesel üretim mantığına dönük bir eğitim yapıldığını ileri sürmek zordur.

Çeşitli araştırmalardan elde ettiğimiz verilerden yola çıkarak Türkiye'deki kayıtlı her üç işsizden ikisinin niteliksiz olduğu ve insan kaynakları açısından dünya rekabet sıralamasındaki 46 ülke içinde 42. sırada yer aldığımız hesaba katılırsa, halk eğitimine ayrılan kaynakları özel ilgi kurslarından çok, belli bir alanda üretim yaparak ekonomiye katkıda bulunabilecek insanlar için harcamak daha sağlıklı bir yaklaşım olacaktır. Kuşkusuz, bu söylenenler, halk eğitimi alanındaki çalışmaların tümü için değil, özellikle belli bir mesleğe yönelik beceri kazandırma programları için geçerlidir. Halk eğitimi çalışmalarıyla ilgili temel olgulardan biri de, bu eğitim türünün asıl hedef kitlesine ulaşmakta yetersiz kalmasıdır. İstatistikler incelendiğinde, okuma yazma bilmeyenler, örgün eğitime çok kısa bir süre katılabilenler, 45 yaşını geçenler, kırsal kesimde yaşayanlar, engelliler, belli bir işte çalışanlar ve erkeklerin bu hizmetlerden yeterince yararlanamadıkları gözlenmektedir. Halk eğitimi bu kesimler için değilse, acaba kimin içindir?

Günümüzde çıraklık ve yaygın meslek eğitiminin köklü bir reformdan geçirilmesini gerektiren bir dizi gelişme ile gelen sorunlar yumağı vardır. Bunların çoğu, evrensel nitelikte olmakla birlikte, etkileri her ülkenin kendi koşullarına göre değişmektedir. Evrensel gelişmelerin başında işsizlik, teknoloji devrimi, küreselleşme, bilgi patlaması ve verimlilik olguları gelmektedir. Kuşkusuz, bunların dışında bazı yerel olgular da etkili olmaktadır.

Meslek eğitimini, işsizlik, teknoloji devrimi, küreselleşme, bilgi patlaması ve verimlilik gibi evrensel olguların yanısıra, hızlı sanayileşme çabaları, ara kademe insan gücü azlığı, niteliksiz işsizlerin fazlalığı, meslek ve teknik eğitimdeki okullaşma oranının düşüklüğü gibi ulusal ya da yerel olgular da etkilemektedir.

Gelişmiş ülkeler, insanların hayatlarını ilgilendiren her türlü enformasyona kolayca ve ucuza erişebilmelerine, bu enformasyonu bilgiye dönüştürebilmelerine ve böylece kendilerini geliştirebilmelerine imkan sağlamayı görev kabul etmektedirler. Bu açıdan, günümüz bilgisayar ve enformasyon çağında, Eğitim sisteminin her kademesinde bu teknolojilerden yeterince yararlanılma imkanları sağlanmalıdır. Sonuç

O halde sorunun çözümü için iki boyuta ağırlık verilmelidir: Birincisi yeni istihdam alanları oluşturmak, ikincisi bu gençleri nitelikli insangücü olarak üretim sürecine katmak.

olarak, Türk Milletinin işini iyi yapan, bilgi ile yaşamayı öğrenen, demokrasi değerleri ile bütünleşen, kendisini sürekli geliştiren, üreten ve sorumluluk bilinci ile eleştirel düşünme gücüne sahip onurlu insanların oluşturduğu refah toplumu olması ve uygarlığın çağdaş kriteri olan insana saygının ulusal davranışlarda gerçekleşmesi; ancak, bilimin ve bilimsel zihniyetin toplum hayatında belirleyici konuma gelmesi ile mümkündür. Yüzyılımızda, bilim ve teknolojideki gelişmelere bağlı olarak işgücü piyasasında yer alan bireylerin istihdam edilebilirliğinde eğitim, büyük önem kazanmıştır.

O halde sorunun çözümü için iki boyuta ağırlık verilmelidir: Birincisi yeni istihdam alanları oluşturmak, ikincisi bu gençleri nitelikli insangücü olarak üretim sürecine katmak. İşgücü potansiyelinin üretime katılabilmesi, elimizde bulunan işgücü potansiyelini meslek eğitimine yönlendirilmesi ile gerçekleşebilir. Yönlendirmenin sağlanması için ise, mikro düzeyde okulların ve makro düzeyde ise sistemin modernize edilmesi gerekmektedir. Modernizasyonun sağlanması sürecinde daha doğru ve gerçekçi kararların alınması ilgili tarafların katılımını zorunlu kılmaktadır. "çıraklık ve yaygın eğitiminin yeniden yapılandırılması" bu açıdan büyük önem taşımaktadır

Çıraklık ve yaygın meslek eğitimdeki yeniden yapılanma çalışmalarında yeterliliğe dayalı yeni yönetim yaklaşımlarını benimsemiş, çok amaçlı meslek eğitimi ve belgelendirme sistem modeli temel alınmalıdır. Bugün çıraklık eğitimi ve halk eğitimi aynı genel müdürlük çatısı altında olmalarına rağmen çıraklık ve halk eğitimi ayrı çatılar altında yürütülmektedir. Ayrı çatılar altında yürütülen çalışmalar birleştirilerek daha esnek bir anlayışla yeniden ele alınmalıdır. Hizmetlerin sağlıklı biçimde yürütülebilmesi için sürekli eğitim merkezleri kurulmalı ve bu merkezlerde verilecek eğitimin işlevsel olmasına özen gösterilmelidir.

Önümüzdeki dönemde daha geniş ve etkili bir şekilde çözüm önerilerini sunmaya hazırlanan ve bununla ilgili proje ve çalışmalarını bürokrasi ve kamuoyu ile paylaşacak olan TEKEV Mesleki ve Teknik Eğitim komisyonunun ana başlıklar halinde üzerinde çalıştığı konu üzerindeki çözüm önerilerinin ana başlıkları aşağıdadır.

Türkiye'de çıraklık ve yaygın meslek eğitiminde belirtilen konu başlıklarında öncelikli çalışmaların yapılması gereklidir.

- Meslek eğitiminin günümüzdeki artan önemine karşılık özellikle modernizasyon anlamında ciddi çalışmalar yapılmalıdır.
- Genel müdürlük bünyesinde etkili olabilecek ve alanda ihtiyaç analizi yapabilecek, kalite geliştirebilecek, proje üretebilecek ve akredite çalışmalarına destek olacak ve alanında yeterliliğe sahip bireylerden kurulu strateji geliştirme birimi etkin kılınmalıdır.
- Merkezi genel müdürlük bünyesinde kurulu bu strateji geliştirme birimi il ve ilçe milli eğitim bünyelerinde bulunan Ar-Ge merkezlerinde örgütlenmeli ve alan taramalarını bunlar üzerinden yapmalıdır.
- Meslek eğitimi yönetici ve öğretmenleri alanı ile ilgili etkin bir hizmet içi eğitimden geçirilmeli ve yeni sisteme hazır hale getirilmelidir.
- Meslek eğitim merkezlerinin yapmış olduğu kalfalık ustalık belge sınavlarının bir an önce kurum müdürlüklerinden alınıp merkezileştirilmesi gerekmektedir.
- MYK işlevsel ve etkin hale getirilmeli meslek standartları ve yeterliliği MYK üzerinden belgelendirilmeli ve öğrenciler proje ve sosyal etkinliklere daha fazla yönlendirilmelidir
- Ulusal işgücümüzü kayıt altında tutacak olan belgelerin (Belge Bilgi Bankası) kayıtları merkezden etkin bir şekilde tutulmalı ve işgücü niteliği takip altında olmalıdır.
- Hayat boyu öğrenme felsefesince bireyin birden fazla meslek edinebileceği yapı etkin kılınmalıdır.
- Meslek okullarının kalitesinin arttırılması için

Meslek eğitimi kurumları ile ilgili konulardaki karar sürecine; hükümet, işçi-işveren temsilcileri, sendikalar, üniversitelerin ve her il milli eğitim müdürlüklerinin dahil edilmesinin gerekliliğidir. Bu sinerjiyi yakalayabilen ülkelerin meslek eğitimi kurumları sistemleri oldukça gelişmiştir. Bu dörtlü karar mekanizması ile, ülkenin ihtiyaç duyduğu alanlara ağırlık verilirken, fonksiyonu azalan ve ihtiyaç duyulmayan bölümlerin kapatılması mümkün olmaktadır.

meslek örgütleri ve işletmelerle tam bir işbirliği mutlaka sağlanmalıdır.

- Kişiye yeterliliğini nereden ve nasıl aldığı değil sadece yeterliliğe sahip olup olmadığını ölçecek etkin bir uygulama sınav sistemi geliştirilmelidir.
- Zorunlu eğitimin 6.-8. sınıfları çıraklık eğitim sistemi üzerinden de tamamlanabileceği bir yapı oluşturulmalıdır. (Veli-Öğretmen ve rehber öğretmen görüşü ile)
- AB'nin hareketlilik (mobility) eyleminden öğrenci ve öğretim elemanlarının faydalandırılması konusunda çaba sarf edilmelidir.
- AB kapsamında yararlanma şansı bulduğumuz eğitim programlarından olabildiğince yararlanabilecek çalışmaları yapmalı, kişi ve kuruluşları bu doğrultuda organize etmek gereklidir.
- Meslek standartları ve mesleki yeterlik alanında yapılacak çalışmalarla işgücünün uluslar arası tanınırlığı tesis edilmelidir.
- Akreditasyon günümüz eğitim ve iş dünyasının vazgeçilmez unsurlarından biridir. Buna karşın bu konuda ülkemizde henüz ciddi bir yapılanma oluşmamıştır. Meslek Eğitiminde uluslar arası akreditasyonun zorunlu kılınması gerekmektedir.
- AB odağında gerçekleştirilen diploma denklik çalışmaları önemli bir model niteliğindedir. Ayrıca eğitim süreleri ve programların denkliği konusunda da gerekli düzenlemeler yapılmalıdır.
- Meslek eğitim sistemi yeni yönetim yaklaşımını benimsemeli ve etkin şekilde hayata geçirmelidir. Bu bağlamda;
- Alt sistemde tek başına düzenleme yapmak ve kalite aramak tek başına sonuç vermez. Çıraklık ve yaygın eğitim veren kurumların bağlı olduğu genel müdürlük ve diğer bakanlık birimlerinin de uygun kriterlerle sorgulanması gerekir.
- 1,2,3. olan kurumların ödüllendirildiği bağıl değerlendirmeden vazgeçilip mutlak değerlendirmeye geçilmesi ve çıtayı aşan okulların akredite edilmesi için gereken çalışmanın yapılması.
- Mevcut kalite değerlendirme kriterleri içerisinde meslek eğitim ve uygulamalarının başarısının ölçen kriter sayısının arttırılması.
- Okul tür ve kademelerine göre ayrı ödül süreci ve ayrı değerlendirme kriterleri belirlenmelidir.
- Kalite değerlendirme kriterleri ile teftiş formunun örtüştürülmesi ve kurumlarda teftiş yapılırken kalite çalışmalarının da gözden geçirilmesi gerekir.
- Ödüllendirme sürecinde verilen ödüllerin maddi manevi değerlerinin yükseltilerek cazip hale getirilmesi
- Atamada
- Ödüllendirmede (maaş, aylık)
- Kurum tipin yeniden belirlenmesi ve ödüllendirme kriter sonuçları ile ilişkilendirilmesi
- Kalite değerlendirme kriterleri kurum düzeyinde izleme sağlamaktadır. Aynı anlayışın öğretmen yani birey değerlendirmesini de içerecek şekilde geliştirilmesi.
- Okul/Kurum müdürlerinin öncelikle kalite çalışmalarında liderlik yapmalarına yöneltecek yasal düzenlemeler yapılmalı.
- Katılımcı ve şeffaf bir yönetim anlayışı uygulanmalıdır.

Meslek eğitimi kurumları ile ilgili konulardaki karar sürecine; hükümet, işçi-işveren temsilcileri, sendikalar, üniversitelerin ve her il milli eğitim müdürlüklerinin dahil edilmesinin gerekliliğidir. Bu sinerjiyi yakalayabilen ülkelerin meslek eğitimi kurumları sistemleri oldukça gelişmiştir. Bu dörtlü karar mekanizması ile, ülkenin ihtiyaç duyduğu alanlara ağırlık verilirken, fonksiyonu azalan ve ihtiyaç duyulmayan bölümlerin kapatılması mümkün olmaktadır.

OKULLAR; BIRAKIN DOMUZ GRİBİNİ, EN BASİT HASTALIKLARA KARŞI BİLE HAZIRLIKSIZ

Türkiye'de domuz gribi dalga dalga yayılmaktadır. Domuz gribi nedeniyle toplumun tüm kesimlerinde panik havası oluşmuştur. Gribin özellikle öğrenciler üzerinde görülmesi ve okullarda dezenfekte çalışmalarının yapılacak olması nedeniyle okullar tatil edilmiştir. Domuz gribi ve domuz gribi aşısıyla ilgili yapılan çeşitli spekülasyonlar ise kafaları karıştırmaktadır. **Veliler aşının yan etkileri ile ilgili iddialar dolayısıyla çocuklarına aşı yaptırıp, yaptırmama konusunda ciddi bir kararsızlık içindedir. Bu noktada Sağlık Bakanlığı'nın toplumu domuz gribi aşısı ile ilgili doğru bilgilendirmesi ve aşı ile ilgili spekülasyonlara son verecek bir açıklama yapması zorunludur. Aksi takdirde aşının güvenirliliği sorgulanırken; insanların gönül rahatlığıyla bu aşıyı çocuklarına yaptırması mümkün görünmemektedir.**

Domuz gribi okullarda temizlik personeli sorununu da gündeme getirmiştir. Türkiye'de okulların hijyenik bir yapı içinde olmadığı ve salgın hastalıklara karşı hazırlıksız olduğu aşikardır. Sendikamızın Türkiye'de okulların mevcut durumunu tespit edebilmek amacıyla 2008 yılında 24 ilde yaptığı anket çalışmasında bu gerçek gün yüzüne çıkmıştır. İlköğretim ve ortaöğretim okullarında 3 bin 540 öğretmen ve idareci ile yapılan anket çalışmasında ortaya çıkan sonuçlar şöyledir: **Öğretmen ve idarecilerin yüzde 87.3'ü okullarda alt yapı ve fiziki mekanların yeterli olmadığını düşünüyor. Öğretmen ve idarecilerin yüzde 45.4'ü okulunda yeterli kadrolu hizmetli bulunmadığını ifade ediyor. Ankete katılanların yüzde 36.3'ü okulundaki tuvalet sayısının ihtiyacı karşılamadığını dile getiriyor. Öğretmen ve idarecilerin yüzde 43.8'i okulların hijyenik ortama sahip olmadığını, yüzde 38.7'si okulların kısmen hijyenik ortama sahip olduğunu belirtiyor. Okulların hijyenik yapıya sahip olmadığını düşünenlerin yüzde 48'i bunun personel yetersizliğinden, yüzde 35'i okullara yeterli ödenek ayrılmadığından, yüzde 8.6'sı okul yönetiminin duyarsızlığından kaynaklandığını belirtiyor. Ankete katılanların yüzde 14'ü okulunda suların düzenli olarak akmadığını, yüzde 40.3'ü okulunda su deposu olmadığını, yüzde 92.3'ü okulunda şebeke suyu kullanıldığını ifade ediyor.**

Görüldüğü üzere; **ülkemizde okullarımız, bırakın domuz gribini, en basit hastalıklara karşı bile hazırlıksızdır. Hatta okullar hijyenik yapı sağlanamadığından, hastalıkların başlangıç adresidir.** Okullarda personel yetersizliği, hijyen sağlanamamasının öncelikli nedenidir. **Birçok kalabalık okulda sadece bir ya da iki hizmetli görev yapmaktadır.** İdareciler kısıtlı imkanlardan dolayı yeterli miktarda temizlik malzemesi alımı yapamamaktadır. **Bazı okullarda hizmetli sayısı ihtiyaca cevap vermediğinden, okullardaki temizlik işleri öğretmenler, öğrenciler ya da veliler tarafından yapılmaktadır. Domuz gribinin etkisini ağırlıklı olarak okullarda hissettirmesinin nedeni, personel yetersizliği ve hijyenik olmayan şartlarda eğitim-öğretim yapılmasıdır.**

Tüm bu nedenlerden dolayı okullarda domuz gribine karşı alınacak önlemler listesinin başında hizmetli yetersizliğinin giderilmesi gelmektedir**. Çünkü eğitime ticari bir alan olarak bakıp, buradan kar elde etmeyi planlayamaz, öğrencilerin sağlığıyla oynayamazsınız. Domuz gribinin etkilerini en aza indirgemek ve okullarda hijyenik yapıyı sağlamak için acil olarak okullara kadrolu hizmetli alımı yapılmalıdır. Milli Eğitim Bakanlığı, personel eksikliği sorununu çözmediği müddetçe ne domuz gribinin önüne geçilebilir, ne de okullarda hijyenik bir yapıyı sağlanabilir.**

Kamuoyuna saygıyla duyurulur.

TÜRK EĞİTİM-SEN

MAKALE

SOSYAL PATLAMA KAPIDA

Yrd. Doç. Dr. M. Hanifi BOSTAN İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı

Türkiye Kamu-Sen olarak "Gelir Dağılımı'nın İyileştirilmesi Sorunu ve Politikalar" adıyla bir araştırma yaptık. Araştırmaya göre; Türkiye, OECD ülkeleri arasında gelir dağılımının en bozuk olduğu ikinci ülke, yoksulluk oranının da ise en yüksek üçüncü ülke konumunda bulunmaktadır.

Yaptığımız araştırmada en yüksek gelirli grup ile en düşük gelirli grup arasındaki fark ve gelirin paylaşımındaki adalete göre 0 ile 1 arasında değişen değerler alan Gini katsayısı kullanıldı. Buna göre eğer bir ülkede gelir tam olarak adil bir şekilde paylaşılıyorsa Gini katsayısı "0"; bir ülkedeki gelirin tamamını yalnızca bir kişi alıyorsa Gini katsayısı "1" rakamını alıyor. Bu rakamın büyüklüğü o ülkedeki gelir dağılımındaki adaletsizliği de ortaya koyuyor. Buna göre Gini katsayısı Danimarka'da 0,22, İsveç'te 0,24, Çek Cumhuriyeti ve Finlandiya'da 0,26, Macaristan'da 0,29, İspanya'da 0,30 olarak ölçüldü. OECD ülkeleri arasında en yüksek Gini katsayısı ise 0,38 ile Türkiye ve 0,46 ile Meksika'da. Buna göre OECD'ye üye ülkeler içinde gelir dağılımı en bozuk olan ülkelerin başında Türkiye ve Meksika geliyor.

Türkiye'de halen en düşük gelire sahip 14 milyon fert, toplam gelirin yalnızca %6,1'ini alırken; en yüksek gelirli 14 milyon fert ise toplam gelirin %44,4'ünü alıyor. Ülkemizde en düşük gelirli grup ile en yüksek gelirli grup arasında yaklaşık 7,3 kat fark bulunuyor. Uluslar arası bilim çevrelerine göre bu fark 8 kat olduğunda ülkede sosyal patlamalar yaşanıyor. Buna göre Türkiye, 7,3 kat farkla son derece kritik bir eşikte bulunuyor.

Araştırmada ülkelerdeki yoksulluk oranları da oldukça dikkat çekiyor. Bu araştırmaya göre yoksulluk oranları bakımından da Türkiye'nin OECD içinde en yüksek oranlardan birine sahip olduğu görülüyor. Buna göre Danimarka'da nüfusun yalnızca %2.1'i, Norveç'te %2.9'u, İsveç'te %3.2'si, Çek Cumhuriyeti'nde %5.6'sı, Almanya'da %10.4'ü Yeni Zelanda'da %13.6'sı yoksulluk sınırının altında kalırken bu rakam Türkiye'de %17.11, ABD'de %18.4, ve Meksika'da da %21.3 olarak tespit edildi. Türkiye, OECD içinde yoksulluğun en yüksek olduğu üçüncü ülke konumunda. Açıklanan son enflasyon rakamlarına göre, Kasım ayında enflasyonun %1.29 olarak tespit edilmesi ve zorunlu tüketim harcamalarında yaşanan fiyat artışları, yoksulluk oranlarını biraz daha artırdı.

Bu durum hükümetin Türkiye'de gelir dağılımı konusuna daha fazla önem vermesi ve konunun farklı boyutlarını dikkate alması gereğini ortaya koymaktadır. Toplumda ortaya çıkan ve kimi zaman çatışmaya dönüşen, birçoğunda da çatışmaya dönüşme potansiyeli taşıyan sorunların çözümü için atılacak ilk adım, uygulanan ekonomi politikalarındaki tercihlerin dar ve sabit gelirlilerin öncelikli talepleri doğrultusunda değiştirilerek, gelir dağılımı yapısının, daha fazla geç kalınmadan düzeltilmelidir.

MAKALE

TEFTİŞ SİSTEMİNDE NE YAPILMAK İSTENİYOR ?

Mehmet KIRMA İlköğretim Müfettişi

Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Müfettişleri Başkanlıkları Rehberlik ve Teftiş Yönergesinde değişiklik yapmak için Afyonkarahisar İlinde 18-20 Kasım tarihleri arasında çalıştay yaptı. Çalıştaya Türk Eğitim Sendikası temsilcisi olarak katıldım.

Çalıştay boyunca; Teftiş yönergesi taslağı, teftiş ve rehberliğin felsefesi,teftiş ve rehberliğin bu günkü durumu, teftiş ve rehberlik ihtiyaç mı, teftiş ve rehberliği kim yapmalı, teftiş ve rehberlik yapanın özellikleri, rehberlik teftiş yapanların yetkileri,teftiş nasıl ve ne zaman yapılmalı ?... sorularına cevaplar arandı.

Milli Eğitim Bakanlığına bağlı olarak görev yapan 170 yıllık geçmişe sahip İlköğretim Müfettişliğinin; Son yıllarda üvey evlat gibi davranılması,herkesin adete şamar oğlanı,günah keçisi olarak görülmesi **ne kadar acı !**... Ama yine de Milli Eğitim Bakanlığı tarafından, teftiş ve rehberlik sisteminin masaya yatırılıp görüşülmüş olması bile **çok olumlu bir gelişmedir.**

Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Genel Müdürlüğü Proje grubunca önümüze getirilen Yönerge taslağın dayanağı , Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen İlköğretim Müfettişleri Başkanlığı Yönetmeliği gösterilmiştir.Yasal dayanağı olmayan bir yönerge hazırlamak ,**binanın temelinden değil de çatısından işe başlamaktır.**

Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Genel Müdürlüğü Proje grubunca önümüze getirilen Yönerge Taslağı; İlköğretim Müfettişlerinin yetki alanına giren; **Okul Öncesi, Özel Öğretim, Özel Eğitim kurumlarının** bağlı olduğu Milli Eğitim Bakanlığımızın ilgili bölümlerin görüşlerinin alınmadığı,bu bölümlerle koordinasyon yapılmadığı, İlköğretim müfettişlerinin, **yalnız ilköğretim okullarında teftiş yapacakmış gibi düzenlenmesi büyük bir eksikliktir.**

Çalıştaya katılan tüm taraflar, Milli eğitimin genel ve özel amaçlarını gerçekleştirmek için; Yerinde, zamanında, bilimsel gerçeklere uygun yapılacak **teftiş ve rehberliğin bir ihtiyaç olduğu,bugünkü teftiş sisteminde aksaklıkların olduğu yenileşmeye acil ihtiyaç olduğu kabul görmüştür**.

Teftiş ve rehberlik uzmanlık isteyen bir iştir. Günümüzde; Her alanda ihtisaslaşma, dal içinde bile özel dallara ayrılma zorunlu bir ihtiyaç olmuştur. Bir örnek verecek olursak böbreklerimizde bir hastalık olduğunda Dahiliye uzmanına değil ,böbrek alanında uzman olan bölümün en iyi doktoruna gidiyoruz. Bu nedenle; Teftiş ve rehberlik, inceleme,araştırma,soruşturma işlerinin aynı müfettiş tarafından **yapılması bilimsel gerçeklere aykırıdır.**

Teftiş, rehberlik, inceleme, soruşturma işlerinin istenilen hedeflere ulaşılması için;

a-Ülkemizin coğrafi şartları, diğer özellikler dikkate alınarak Milli Eğitim Bakanlığımıza bağlı yeni teftiş bölgeler oluşturulması, bu bölgelere her branştan, alanında uzman, yeterli sayıda müfettiş atanması, yetki alanına giren işleri, **teftiş grubu başkanlarınca oluşturulacak uzman müfettiş gruplarına yaptırılması,**

b-Yerinde duran her şey çürümeye, çevresine zarar vermeye mahkumdur. Müfettişlerin de çağın şartlarına göre, akademik kariyer yapmasına, hizmet içi eğitim, yurtdışında bilgi beceri ve görgüleri artırmasına fırsat tanınması, özendirilmesi,

c-Müfettişlik mesleğinin **cazip** hale getirilmesi, müfettişlik mesleğine bilgi, beceri, davranış, akademik vb. yönden **uzman yeni elamanlar** kazandırılması,

d-Müfettişlik mesleğinin düzenlenecek yasa ve yönetmeliklerle **yetkili ve etkili hale getirilmesi,**

e- Düzenlenecek yönergede müfettişler için, bilimsel gerçeklere uygun uygulanabilir standart **davranış normları oluşturulup,bu normlara aykırı davranışta bulunan müfettişler için yaptırımlar** belirlenmesi,

Milli Eğitim Bakanlığı İlköğretim Genel Müdürlüğü Proje grubunca önümüze getirilen Yönerge Taslağında; öğretmenlerin teftişinin okul müdürlerince, okul idarecilerin teftişini de ilköğretim müfettişlerince yapılması önerilmiştir. Bu öneri;

a-Yönetmelik hazırlama tekniğine aykırıdır. Teftiş Yönergesi teftişi yapan müfettişlerle ilgili olmalıdır.

b-Okul Müdürleri İlköğretim Kurumları Yönetmeliği 60. Maddesinde açıklandığı üzere, öğretmenleri ve diğer personelini denetleme yetkileri vardır. **Öğretmen ve diğer personelini denetlemektedir.** Ayrıca okul müdürleri, öğretmenlerin ve diğer personelin **sicil ve disiplin amirleridir**.

c-Teftiş, rehberlik, inceleme ve soruşturmayı; Alanın uzmanı müfettişler tarafından yapılması, öğrenci, öğretmen, diğer personelin ve kamunun yararına olacaktır.

Sonuç olarak;

Müfettiş,Eğitim yöneticileri,bakanlığımızın içindeki her personel vb.. **sistemin en önemli parçalarıdır.**Milli Eğitimin yasa ile belirlenen hedeflerine ulaşması için;Yetkililerin; Teftiş ile ilgili yasa,tüzük,yönetmelik veya yönergeyi ,zaman geçirmeden teftiş sistemini ilgilendiren tüm taraflarıyla; Bilimsel ,hukuksal,ülke gerçekleri dikkate alınarak yapılması, her kademedeki eğitim yöneticileri; sistemin parçaları uyumlu,verimli koordineli ve bilimsel ve çağdaş gerçeklere uygun çalışmaları artırması,**yasa ve yönetmelikleri sistemin parçalarını çatıştırmak için değil**, hedefe kilitleyecek politikalar yürütülmesi gerekmektedir.Çatışmacı,ülke ve bilimsel gerçeklerine uymayan çalışmalardan kamu zarar görecektir. Bizim kaybedecek bir çocuğumuz, boşa harcanacak bir kuruşumuz ve zamanımız yoktur.

MAKALE

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE SİSTEMİNDE MİLLİ TARİH ANLAYIŞI

Vural GÜNDÜZ Ankara 3 No'lu Şube

"Milli kültürün temelleri, milli tarihtedir. Atatürk, Türk Kültürü'nün geliştirilmesi ve yükselmesi yolunda tarih konusuna özel bir önem göstermiştir. Bunun sebebi, ortak yaşanmış bir tarihin, bir milletin oluşmasında en etkin unsurlar arasında olmasıdır. Tarihi bağlılık, aynı zamanda bir arada bağımsız yaşamanın da başlıca dayanağıdır."

Milli kültürün temelleri, milli tarihtedir. Atatürk, Türk Kültürü'nün geliştirilmesi ve yükselmesi yolunda tarih konusuna özel bir önem göstermiştir. Bunun sebebi, ortak yaşanmış bir tarihin, bir milletin oluşmasında en etkin unsurlar arasında olmasıdır. Tarihi bağlılık, aynı zamanda bir arada bağımsız yaşamanın da başlıca dayanağıdır.

Bugünkü Türkiye Cumhuriyetini kuran ve onu sağlam temeller üzerine oturtan büyük önder Mustafa Kemal Atatürk'ün tarih bilgisi, bilinci ve tarih bilimine verdiği önem bu açıdan bütün liderlere ve insanlığa ders olacak kadar yerinde bir örnektir.

Atatürk, gerçekleştirdiği büyük inkılâbı, gelecek nesillere tam ve doğru bir şekilde aktarabilmenin, ancak tarih sayesinde mümkün olabileceğine inanıyordu. Bu sebeple tarih ile yakından ilgilenmiş ve çeşitli konuşmalarında bu konuya temas ederek, tarihin önemini vurgulamaya çalışmıştır. Atatürk "tarih ilmi"ni devletin ilerlemesi, çağdaşlaşması için manevî bir destek olarak kullanmıştır. Bir başka deyişle Atatürk, devletin kuruluş yıllarından sonra Türk halkının benliğini bulabilmesi için en güvenilir vasıtayı "tarih"te bulmuştur.Tarih bir devletin ilerlemesi için manevi bir destek olarak gören Atatürk 'e göre milli mücadele sonrasında Türk halkının benliğini bulabilmesinde tarih, en önemli unsur olmuştur.

Atatürk Milli Mücadele'nin hemen ardından çok köklü yenileşme hareketlerine girişti. Yapılan çalışmalar şekli olmaktan ziyade içerikle ilgiliydi. O Türk Milleti'nin Dünya ulusları Arasında hak ettiği yeri almasını arzuluyordu. Bir taraftan yeni kurulan ülkenin temelleri bina edilirken, diğer taraftan ülkenin yurt dışındaki prestij ve konumunun düzeltilmesi için de yoğun çaba sarf ediyordu. XX. Yüzyılın başında Batı, Doğu dünyasının tamamına, tabii olarak Türklere de ikinci sınıf insan muamelesi yapıyor, bu tavrı her fırsatta dile getiriyordu. Bu durumu yakından bilen Mustafa Kemal, Türklere isnat edilen kimi zaman hakaret seviyesine varan ithamlara karşı koymak, Türk Milleti'nin gerçek kimliğini dünyaya tanıtmak, ülkede var olan kronolojik tarih anlayışından kurtulmak, sosyal tarih anlayışına geçmek için yoğun tarih çalışmaları yapılmasına karar verdi. Yapılan çalışmalar sonucu "Türk Tarih Tezi" ortaya atıldı. Türk tarihinin İslam veya Osmanlı tarihiyle sınırlı olmadığı, en az İslam sonrası tarih kadar başarılarla dolu bir İslam öncesi Türk tarihinin varlığı ortaya çıkarıldı.

Mustafa Kemal Atatürk'ün yeni Türk devletini kurmak amacıyla başlattığı mücadelesi sırasında Osmanlı öncesi Türk tarihine çok önem verdiği ve Türk tarihini bir bütün olarak değerlendirilmesi fikrine sahip olduğu bilinmektedir. Nitekim bu fikri dolayısıyla Cumhurbaşkanlığı forsuna on altı Türk devletinin amblemlerini koyması bunun çok açık bir kanıtıdır.

O tarihin sadece kronolojiden ibaret olmadığını belirterek, Türk tarihinin kültür ve uygarlığını ortaya çıkarmayı hedef edinen bir çalışma planı doğrultusunda tarihin beşeri yönünün ortaya çıkarılmasını, Türk tarihçilerine görev olarak verdi. Bu amaçla 1931 senesinde Türk Tarih Kurumunu kurdu. Tarihin hem milli hem de evrensel yanına dikkat çekerek, tarihin milletler arasında dostluk ve barış için kullanılması gerekliliğine kuvvetli bir biçimde vurgu yaptı. 1938'deki ölümüne kadar da tarihe olan ilgisi hiç azalmadı, aksine kendi döneminde yapılan tüm tarih çalışmalarının ya içinde yer aldı ya da yapılanları çok yakından takip etti.

Tartışmasız bir gerçektir ki Türk milleti, insanlık ailesinin seçkin bir üyesi olarak, dünya tarihinde önemli görevler yapmıştır. Türkler, çok eski bir uygarlığın sahibidir. Gittikleri yerlere kültür taşımış, diğer milletlerin hayatında etkili olmuşlardır. Türkler, Kavimler Göçünü başlatarak Avrupa'da; Haçlı Seferlerini durdurarak İslâm dünyasında çok önemli tarihî roller oynamışlardır. Bazı milletlerin kendilerine bir tarih yaratma ihtiyacı duydukları ve bunun için çaba harcadıkları bir çağda, binlerce yıllık tarihimiz bize güç ve ilham verecek başarılarla doludur.

Türkler bilindiği gibi 9.yy İslamiyeti kabul etmişlerdir. Osmanlı Devleti zamanında İslam Tarihi esas alınmış ve İslamiyet'ten önceki Türk Tarihine ve Türklerin İslam medeniyetine büyük hizmetleri bir bakıma ihmal edilmiştir. Bu tarih anlayışı millete,milli bir kültür vermekten uzak kalmıştır. Tanzimat'tan sonra yani 19.yy da ise "Osmanlı Tarihi"ayrıca yer almış,hatta devlet eliyle ,medreselerin dışında kurulan okullarda bu tarih,İslam Tarihinden ayrı olarak okutulmaya başlanmıştır.Halbuki aynı tarihlerde "Orientalistler" yani doğu tarihiyle uğraşanlar topluluğu içinde ,Avrupa bilginleri ,Türk tarihini inceleme yolunda olduğu gibi okunması unutulmuş Orhun Yazıtlarının çözülmesi ile Türk medeniyetlerini meydana çıkarmışlardır. Seyyahların Türk eserlerini tanıtmaları ve bunların tarih bakımından incelenmesi , bir Türk kültür aleminin

adeta yeniden doğuşunu bildirmiştir.Bu ilmi cereyanlar Osmanlı Türk toplumuna ,yabancı dil öğrenen aydınlarımız ile ancak 19.yy sonlarına doğru girmeye başlamıştır.II.Meşrutiyet devrinde Türkçülük hareketi içinde bu incelemelere dayanarak ,Genel Türk Tarihleri yazılmıştır.Osmanlı imparatorluğu devrinde İslam ve hanedan tarihinden başka öğretime esas olabilecek milli tarihimiz olmamıştır.Buna rağmen aydınlarımız,öğretim programları dışında, Türk Tarihi ile yakından ilgilenmiştir.

Türk Tarihi yalnız Osmanlı Tarihinden ibaret değildir. Osmanlılardan önce kurulan Selçuklular dönemi de, Türk tarihinin son derece önemli ve parlak bir dönemidir. İş burada da kalmayıp böylece daha eski tarihe Orta Asya'da başlıyan Türk tarihine gelip dayanmaktadır. Böyle olunca da o zamana kadar ihmal edilmiş ve sadece birkaç Avrupalı tarihçinin eserlerinden tercümeler yapılarak bilgi edinilmiş olan bu Türklerin tarihleriyle ilgilenmek gerekmektedir. Türk'ün tarihi çok daha eskidir ve temasta bulunduğu milletlerin üzerine tesir etmiştir.

Osmanlı Devletinin ümmet tarihi anlayışından, Türk milletinin kendi adını taşıyan tarihine kavuşması, millet tarihi anlayışını kabul etmesi zorunlu idi.Yeni Türk Devleti'nin ilk yıllarda Millet tarihi anlayışını oluşturmasını gerekli kılan özel sebeplerde şunlardır:

1-Türklerin sarı ırktan gösterilmesinin bir sonucu olarak medeni kabiliyet ve istidattan yoksun olduğu yolundaki hatalı görüş, iddialar.

2-Türk toprakları üzerinde yabancıların tarihi iddiaları oluşturmaktadır.

Ömrünün yarısını savaşlarda geçirmiş ve Türk'ün en yüksek medeni vasfına bizzat tanık olmuş biri olarak Atatürk'ün Türklerin barbarlığına ve medeniyet düşmanı olduğuna inanması mümkün değildi. Çünkü onun komuta ettiği 'erat' kimi zaman kendi canı pahasına da olsa cephede savaştığı düşmana yardım elini uzatmıştır.

Büyük Atatürk, milletimizi ve dünyayı eski ve hatalı bir tarih anlayışından yeni ve doğru bir tarih görüşüne götürmek, bu yolda araştırmalar yapmak için Türk Tarihi Tetkik Cemiyetini(sonradan Türk Tarih Kurumu adını almıştır) kurmuştur.

Mustafa Kemal 'in tarihe olan ilgisi onun kendi ifadesine göre, okul yıllarına kadar uzanır. Çanakkale cephesinde üstlendiği görevleri içeren "Arıburnu Muharebeleri Raporu" adlı eserinin ilk kelimesi tarihtir. O eserini gelecek kuşaklara doğru bilgi aktarmak için kaleme aldığını belirtmiştir.Yaptığı inkılâpları halka ve meclise anlatmak için sık sık tarihin tanıklığına başvurmuş ve bu sayede muhaliflerini ikna etmiştir.

Atatürk'ün tarih üzerine çalışmaları, İstiklâl savaşımızın kültür alanında devamıdır.

Tarihle ilgili çalışmalar, memleket içinde ve dışında milli tarihimizin zararına olarak yazılan yabancı tarih görüşlerinden sıyrılıp kurtulmak, tarihimizin gerçek niteliğini belirtmek amacıyla yapılmıştır.

Tarihe olan ilgisi ve verdiği değer kendisine fahri profesörlük verileceği zaman somut olarak ortaya çıkmıştır. İstanbul Darülfünun Edebiyat Medresesi Müderrisler Meclisinin kararı ile kendine 1923'te fahri edebiyat profesörlüğü takdim edileceği zaman, edebiyattan ziyade tarihle daha çok ilgilendiğini belirterek profesörlük beratının "tarihe" ait olmasını istemiştir.

Atatürk'e göre tarih insanların kişisel hürriyetlerini ve milletlerin özellik ve bağımsızlıklarını korumaları şartıyla, binlerce yıldan beri aynı kökten türemiş olan insanlık kültürü içinde birleşmeyi sağlamalıydı.Bütün insanlığın yükselmesi için bu duygu bütün insanlıkta şuur bulmalıydı.Tarih milletler arasındaki düşmanlıkları değil kardeşlikleri ortaya çıkarmalıydı.

Atatürk'ün Türk tarihçilerine yol gösteren düşüncelerini kısaca şu şekilde özetleyebiliriz.İlk husus tarihin belgeye dayalı olarak doğru yazılmasıdır.İşaret ettiği ikinci husus tarihçilerin vesikayı (belge) kullanırken kendi inisiyatifini kullanması ve milli bir çerçevede olaya bakmasıdır.Son husus ise eğer konuyla ilgili belge bulunmazsa bunun açıkça itiraf edilmesinden çekinilmemesidir.Bu noktada Atatürk'ün "Tarih yazmak,tarih yapmak kadar mühimdir.Yazan yapana sadık kalmazsa değişmeyen hakikat insanı şaşırtacak bir hal alır" diyordu.

Atatürk'ün tarih anlayışı Avrupa'nın sınıfçı, Avrupa dışındaki kültürleri küçümseyen, ben merkezli, kendini büyük görme saplantısına karşı çıkış niteliğindedir. Tarih milletler arasındaki düşmanlıkları değil kardeşlikleri ortaya çıkarmalıydı.

Atatürk, tarih araştırmalarında savaşlardan çok kültür ve uygarlığa önem verilmesini istemiştir. Çünkü, insanlığın ortak malı olan kültür ve sanat eserleri birleştirici bir rol oynar. Ayrıca Atatürk, aynı tarihe

sahip olanların aynı soydan geldiklerini, bunun da aslında bir kültür birliği demek olduğunu belirterek "aynı ortak geçmişe, ahlaka, hukuka sahip bulunan aynı ortak kültürü ve idealleri benimseyen, kaderlerini kendi içten istekleriyle buna bağlayan bütün Türk vatandaşlarının Türk kabul edileceğini" bildirmişti.

Ona göre: büyük devletler kuran ecdadımız büyük ve şümullü medeniyetlere de sahip olmuştur. Bunu aramak,tetkik etmek,Türklüğe ve cihana bildirmek bizler için borçtur."Türk çocuğu ecdadını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır.Eğer bir millet büyükse,kendisini tanımakla daha büyük olur.Türk kabiliyet ve kudretinin tarihteki başarıları meydan çıktıkça,büsbütün Türk çocukları kendileri için lazım gelen hamle kaynağını o tarihte bulabileceklerdir.Bu tarihten Türk çocukları,istiklâl fikrini kazanacaklar,o büyük başarıları düşünecekler,harikalar yaratan adamları öğrenecekler,kendilerinin aynı kandan olduklarını düşünecekler ve bu kabiliyetle kimseye boyun eğmeyecektir.Ey Türk milleti!Sen yalnız kahramanlık ve cengaverlikle değil,fikirde ve medeniyette de insanlığın şerefisin .Tarih, kurduğun medeniyetlerin sena ve sitayişleri ile doludur.Mevcudiyetine kasteden siyasi ve içtimai amiller birkaç asırdır yolunu kesmiş,yürüyüşünü ağırlaştırmış olsa da on bin yıllık fikir ve hars mirası,ruhunda bakir ve tükenmez bir kudret halinde yaşıyor.Hafızasında binlerce ve binlerce yılın hatırasını taşıyan tarih,medeniyet safında layık olduğun mevkii sana parmağıyla gösteriyor.Oraya yürü ve yüksel!Bu senin için hem bir hak, hem de bir vazifedir.

Atatürk'ün milli tarih konusunda büyük bir titizlikle durmasının sebeplerinden biride milli heyecanın ancak milli tarih ve milli kültür ile güçleneceğine inanmasıdır. O, iktisadi ve siyasi istiklaline de kavuşturabilmek için tarih araştırmalarına önem vermiştir.

O tarih anlayışı ile sadece dünya barışına katkıda bulunmamış, en büyük eseri olan Türk milli varlığının da ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Türk milli varlığını ve kimliğini tüm dünyaya tanıtmış ve kabul ettirmiştir. Tarihi bilgileri okuyup o bilgilerden yararlanmakla kalmamış, tarihçilerin yaptığı araştırma sonuçlarının hatalarını, eksiklerini bulacak ve düzeltecek kadar da kendisini tarih bilgisiyle donatmıştır.

Atatürk yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin temelinin kültür olduğunu birçok açıklamasında vurgulamıştır. Yapılan devrimlerin temel unsurunu daima kültür teşkil etmiştir. Yazı, şapka, kılık kıyafet devrimleri, yaratılması hedeflenen toplum için ön hazırlıkları oluşturmuştur. Bu devrimlerin hemen ardından Türk devrimini gerçekleştirecek bilimsel kurumlar kurmuştur. Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin, Tıp Fakültesinden önce kurulması Mustafa Kemal'in sosyal bilimlere verdiği önemin en açık göstergesidir. Bu nedenle o mesaisinin büyük çoğunluğunu sosyal bilim çalışmalarına ayırmıştır. Tarihe verdiği değeri görevi tarih araştırmaları yapmak olan Türk Tarih Kurumu'nu kurarak somut olarak ispat etmiştir. Bu kurumu kurmakla yetinmeyip gelecekte yaşaması için gerekli finansmanı da temin etmiştir.

Atatürk, Türk Tarihi'ne büyük önem verdi. O, Türk milliyetçiliği görüşüne dayanan bir millî tarih anlayışını benimsedi. Atatürk, bu görüşünü "büyük devletler kuran atalarımız büyük ve kapsamlı medeniyetlere de sahip olmuştur. Bunu aramak, tetkik etmek, Türklüğe ve cihana bildirmek bizler için bir borçtur" ve "Türk çocuğu atalarını tanıdıkça daha büyük işler yapmak için kendinde kuvvet bulacaktır." sözleriyle dile getirmiştir.

Atatürk, Türk milletine millî bir heyecan verip onu haysiyet ve vakarına kavuştururken, uyguladığı, inkılâpların yanında, bir millî tarih şuuru da vermeyi bilmiştir. Bugün hepimize düşen görev, her Türk gencinin öncelikli meselesi milli tarihi bilinci ile yetişip, mensup olduğu milletine ve kendisine güven duymasını sağlamaktır.

Kaynaklar:

-Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri I-III, TTK Basımevi, Ankara,2006

- Zafer Gölen , Atatürk'ün Tarih Anlayışı,Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi sayı:52 cilt 17. Mart 2002

-Sencer Divitçioğlu:Orta-Asya Türk Tarihi Üzerine Altı Çalışma İmge Kitap Evi Yayınları,İstanbul,2006

-Andrew Mango:Ataürk/Modren Türkiyenin Kurucusu,Remzi Kitap Evi,İstanbul,2007

-Haldun EROĞLU,Ankara Üniversitesi Türk inkılâp Tarihi Enstitüsü Atatürk Yolu Dergisi,S 29-30, Mayıs-Kasım 2002

-Yakınçağ Türkiye Tarihi C.1 Milliyet Yayınları

DENEME

24 KASIM'LARDA UYANMAK

Ali ŞAHİN İzmir 2 No'lu Şube Teşkilatlandırma Sekreteri

Bugün, güzel bir gün, "Öğretmeler Günü"… Sabahın alaca serinliğinde, okul yolunu tutuyorum. Nöbet var… Çiğli yokuşunu indikten sonra emniyetin önünde öğrencilerle karşılaşıyoruz. "Günaydın, günaydın öğretmenim!"sesleri arasında tantanları geçiyoruz…

Okul bahçesinden girer girmez, ceketine zor sığan bir öğrencim; bir eliyle önünü iliklemeye, bir elini de arkasında saklayarak koşup geliyor. Hafif eğilerek, defter kağıdına sarılı, iki goncalı bir kırmızı gül uzatıyor "Öğretmenler Günü'nüz kutlu olsun" diyor. Birkaç öğrenci daha gelip elimi öpüyor, gözlerinden öpüyorum…. Bir ikisi : "Öğretmenim bugün tatil mi?" diye soruyor. Evet, desem havalara uçacaklar. İdarecilere sorun, diyorum…En haşarıları, en önde koşuyor… Ahmet Bey'e göz atıyorum. Öğleden sonra belki, der demez, "Yaşasın, yaşasın" sesleriyle çınlıyor ortalık… Zil çalıyor, bir iki sınıf girdikten sonra sıralar bozuluyor…

Öğretmenler odasına çıkıyorum. Uzun masada birkaç demet çiçek. "Günaydın millet, gününüz kutlu olsun!" diyorum. Sesler gür çıkmıyor. "25 Kasım'da İş Bırakıyoruz "yazılı Türk Eğitim-Sen bültenin üstünde, simit peynirle kahvaltısını yapanlara yöneliyorum. "Buyurun" diyorlar, bir parça simit koparıyorum. Bugün, bizim günümüz yine de neşelenelim diyecekken, Türk Eğitim Sen'in 3065 öğretmen arasında yapmış olduğu anket çarpıyor gözüme:

"Öğretmenlerin yüzde 64.3'ü kirada oturmakta. Öğretmenlerin yüzde 21,6'sı maddi sorunlar yüzünden eşiyle ayrılma noktasına gelmiş. Öğretmenlerin yüzde 70'5'inin kredi kartı borcu var." yazıyor. Hem de büyük büyük harflerle…

Demek ki sabahın ilk saatlerinde bunları okumuşlar… Hepimizde aynı yük… Maaşıma bağlı ek hesabımı, bankaya sorsam acaba yükseltirler mi; yoksa bir bireysel kredi daha mı çeksek? Elektrik borcu, doğalgaz zammı, dershane, yurt parası… Öğretmenler odasının temel söyleşi konuları. Can sıkıcı… Ben yine de neşemi kaybetmeyeceğim…

Ders başlıyor… Gençler istekli, ben sevinçli… Teneffüste nöbetime başlıyorum. Bir parça simitte kesmiyor insanı. Kendime Çeşme kumrusu ısmarlıyorum, bir de büyük çay… Latife Abla bugün "Öğretmenler Günü" hesaplar bizden diyor. Kabul etmiyorum. Çay sizden, deyip anlaşıyoruz….

Öğlen; 25 Kasım'da iş bırakıyoruz, hep birlikte! diyorum. Ya ceza alırsak, itirazları geliyor. On iki tane mahkeme kararı var. Avukatlarımız sendikalı sendikasız eğitim çalışanlarının yanında olacaktır, diyorum. Tamam diyorlar. Yüz on kişilik okul yemeğinden sonra; neşeyle, güvenle zeybek oynuyoruz… Yarında Konak Sümerbank'ın önünde halay çekmek üzere sözleşiyoruz ki :

24 Kasımlarda uyanıp, insanca yaşayalım. Emek için, ekmek için Türkiye için 25 Kasım'da geleceğimize yürüyelim...

MAKALE

TÜRKİYE-AZERBAYCAN GÖNÜL ve ORTAK AKIL BİRLİĞİ

Mehmet BULUT TÜRKAV Tarsus Şube Başkanı

Türk İslam Birliği'nin kurulması tüm İslam ve Türk Dünyası tarafından şevkle ve heyecanla beklenmektedir. Bu birliğin ilk ve en önemli adımı Azerbaycan ve Türkiye'nin iki devlet, tek millet olarak birleşmesidir.

Türkiye'nin genel dış politikasında Azerbaycan, Türkiye için çok büyük bir yer tutmaktadır. Kuzey Kafkasya ve Güney Kafkasya arasındaki bölgede bulunan Azerbaycanlıların, Türkiye'nin Kafkasya bölgesi ve ayrıca diğer Türk Devletleri ile arasındaki ilişkileri koruma ve bu konuda izleyeceği yol bakımından Azerbaycan, Türkiye için büyük bir önem teşkil etmektedir.

Yaklaşık 70 yıldır Rus emperyalizmi tarafından sömürülen, 30 Eylül 1991 de SSCB çöküşüyle bağımsızlığını yeniden ilan etmiş olan Azeriler Kafkasya bölgesinin en büyük Türk bölümünü oluşturmaktadır. Tarihte Osmanlı idaresinde bulunan bölgelerden getirilen Ermenileri, Karabağ'ın yanı sıra Kafkasya'nın değişik yerlerine de göndererek, bugünkü "huzursuzluk" için ortam yaratılmıştır. Rusların, yaklaşık iki yüzyıl önce uygulamaya koydukları "Ermenileri yerleştirme ve yayma" politikası, pratiğe dönüşmüş ve komşumuz da bu "enstrümanı" dilediği zaman istediği şekilde kullanabilmektedir. Böylece bu durum, uzun vadeli politika üretmenin ne denli önemli olduğunu gösterilmesi açısından, dikkate değer niteliktedir.

Yıllar sonra buralara yerleştirilen Ermenileri bahane ederek burasının Ermeni toprağı olduğunu ve dolayısıyla Ermenistan'a bağlanması gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmişler ve özellikle Kızıl Ordu artıklarının da yardımıyla Azerbaycan topraklarını işgal etmeye başlamışlardır. Ermenilerin yaptıkları katliamlara ve bu arada özellikle Hocalı Kasabası'nı tümden yakmalarına, Birleşmiş Milletler ve Batılı büyük devletler ciddi bir tepki göstermemiştir. İnsanlık ayıbı olan zulüm karşısında evini, toprağını geride bırakarak canını kurtaran bir milyonu aşkın insan, yıllardan beri göçebe konumundadır ve ağır koşullar altında yaşamını sürdürmektedir.

Günümüzde Ermenistan'da Türkiye ile sınırın çok yakında açılacağı ve iki ülke arasında diplomatik ilişki kurulacağı beklentisi siyasi gündemin ilk sırasında bulunuyor. Son zamanlarda Ermeni medyasının gündemini Ankara ve Erivan arasında bir süredir devam eden görüşmeler oluşturmaktadır. Görüşmeler sonunda içeriği tam olarak açıklanmadan imzalanan protokolün ardından Türkiye'nin tarihi bazı yeni adımlar daha atıp atmayacağı tartışılıyor.

Ortak sınırın açılması, iki ülke arasında diplomatik

ilişkilerin kurulması, Karabağ sorununun çözümü için bir yol haritasının belirlenmesi ve tarih başta olmak üzere değişik alanlarda ortak araştırma komisyonları oluşturulmasıyla ilgili anlaşmalar imzalamaya çalışıldığı herkes tarafından konuşulmaya başlanmıştır. Geçtiğimiz günlerde imzalanan protokol ise bu söylentileri kuvvetlendiren bir gelişme olarak karşımıza çıkmaktadır.

Türkiye, Azerbaycan'ı yarı yolda bırakmayacağını söylese de, Karabağ meselesi Ankara-Erivan arasında bir ön koşul olmaktan çıkmıştır. Bu kadar olumsuz gelişme ve dedikodular "Tek millet, iki devlet" sloganının can çekişmesine, Azerbaycan ve Türkiye Cumhuriyeti Türkleri arasındaki ilişkilerin hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağı boyutlara taşınmasına neden olmaktadır. Türk soydaşlarımızı incitmeyi göze alarak, Ermenistan'a şirinlik yapanları tarih asla unutmayacaktır.

Ülkemiz için tehlike çanları çalmaya başlıyor. Ülkemizin bütün mahremiyetleri ortaya dökülüyor, bütün sırları ele veriliyor, bütün sınırları tartışmalı hale getirilirken bölgesinde ve dünyada zor ve sıkıntılı durumlara düşüyor. Diğer bir ifadeyle de Türkiye engin sularda nereye gittiğini bilmeden açılmakta ve büyük fırtınalar, azgın dalgalar karşısında büyük tehlikelerle karşı karşıya kalıyor, acı sonuçlar doğuracak riskler alıyor.

Türk Milleti Tarih boyunca cihan devletleri kurarak kıtaları nizama sokmuş, örfünü, kültürünü büyük bir aşk ile muhafaza etmiştir. Müslüman Türk Milleti; sabrı, imanı ve güzel ahlakı ile mazlumun yanında, zalimin karşısında yer alacak, farklı kültürlerden ve kökenlerden gelen insanları adalet ve hoşgörü potasında birleştirecek ve tüm dünyanın özlemini çektiği barış ve güvenlik ortamını oluşturacaktır. Ülkeler arasında huzuru, barışı, dostluğu sağduyuyu herkes ister. Fakat düşmanlık temelinde seni kuşatanlara karşı da onurunu, bağımsızlığını korumak durumundasın.

Güllerin Sultanının övgüsüne mazhar olmuş, birçok başarılara imza atmış olan milletimize tarih sahnesinde dünya üzerinde bundan sonra da elbette büyük görevler düşmektedir. Gerginliği tırmandırmak, sürekli düşmanlık duygusunu körüklemek kimsenin yararına olan bir davranış değildir. Çağımız öfke ve kin çağı değil, dostluk, sevgi, anlayış, işbirliği ve kardeşlik çağıdır. Öfke ve intikam çağları artık geride kalmıştır. Fakat bunarın gerçekleşmesi için Ermenistan da kardeşçe ve dostça bir yaklaşım içinde olmalı, düşmanlıkları körüklemek yerine sevgiyi ve barışı ön plana almalı, "Türk düşmanlığı" düşüncesinden tamamen vazgeçmelidir.

Türkiye'nin sınırları tanınmadan, soykırım masallarına son verilmeden, Ermenistan armasındaki Ağrı Dağı figürü kaldırılmadan, Doğu Anadolu Ermenistan toprağı olarak gösterilirken ve de Karabağ işgaline son verilerek bir milyona yakın göçmen Azeriler yerlerine yurtlarına dönmeden her türlü taviz verilerek, ikili ilişkiler kurulma gayretlerinden vazgeçilmelidir.

Ermenistan kendi savunduklarından hiçbir taviz vermiyor ama bizimkiler yurt dışındaki bazı gizli ellerin gösterdiği yolda taviz üstüne taviz veriyorlar. Türkiye genel olarak diplomasi anlayışında aleyhinde olan konuları lehte görmekte, taviz konusunda çok verip az almaktadır. Bazı şartlar gerçekleştirilmeden, taviz veren tarafın hep Türk Milleti olarak gerçekleştirilen günümüzde protokol ve yapılması düşünülen çalışmalar ülkemiz için güzel gelişmeler değildir. Bizim için Mersin ili neyse Azerbaycan da odur. İzmir neyse Türkistan da odur. Türk devletinin büyük devlet siyaseti gütmeden sanki bir emrin yerine getirilmesi şeklinde gerçekleştirilen çalışmalar gibi bir tabloyu kabul etmek de mümkün değildir.

Liderler, bürokratlar, siyasiler, bilim adamları ve iki ülkede de halkın dilinden düşmeyen, iki soydaş ülkenin daha da yakınlaşmasına zemin hazırlayan gerek Türkiye'de gerekse Azerbaycan'da yankı bulan ve benimsenen "bir millet iki devlet" ifadesini zora sokan zıt uygulamalar ve fikirlerden vazgeçilmelidir.

Ermenistan ile işbirliği yerine temeli, sevgi, fedakârlık, yardımseverlik, merhamet, hoşgörü, anlayış ve uzlaşıdan oluşan sevgi birlikteliğine Türk-İslam birlikteliğine gidilmelidir. O gönlümüzden geçen tek Devlet birlikteliğine ilk etapta gerçekleştiremese de, bütün devletlerin milli devlet olarak kaldığı bir gönül birliği yani bir sevgi birliği, muhabbet birliği ve ortak akıl birliği oluşturulması yoluna gidilmelidir.

Unutulmamalı hep akıllarında tutulmalıdır ki Türk milleti vatanını her şeyden aziz bilir, yeri ve zamanı geldiğinde silkinip kendine dönerek gaflet ve hatta ihanet içinde olanlara dersini vererek gerçek ve değişmez şekilde tarih yapmış ve de bundan sonra da yapacaktır.

MAKALE

SAKIN ÜYE OLMAYIN

Metin ARGUN Sinop Şube Sekreteri

Bildiğiniz gibi ülkemizde memur sendikacılığının temelleri 1992 yılında atıldı. Sıkıntılarla geçen bir süreçten sonra sendikacılık 2001 yılından itibaren resmileşti ve sendikal faaliyetler yasalarla güvence altına alındı.

O tarihten itibaren sendikalar kurumsallaşmaya ve üye sayılarını artırmak için hızla çalışmaya başladılar. Çünkü grev ve toplu sözleşme hakkının bulunmadığı bu yasal süreçte, sendikalaşma oranının yükselmesi iktidarlar karşısında onların tek ve en büyük kozu olacaktı.

Hükümetlerin direnişine rağmen belirli haklar elde edildi. Ancak geldiğimiz noktada sendikacılığın devlet memurları arasında tam anlamıyla oturduğu söylenemez.

1997 yılından itibaren yakından izleme fırsatı bulduğum bu süreci –özellikle eğitim çalışanları açısından-asla yeterli görmüyorum. **Şöyle ki; Yıllar süren çalışmalar neticesinde eğitim camiasındaki sendikalaşma oranı geçtiğimiz yıl itibariyle ancak %51'e çıkarılabilmiştir.**

Yeterli midir?

Asla!

Eğitim çalışanlarımızın yarısı değişik sebeplerle, sendikalardan uzak durmayı tercih etmektedirler.

Diyebilirsiniz ki**,"Sendikalar kendilerini iyi anlatmak ve çalışanlara güven vermek zorundadır"**.

Tabii ki doğru ancak;**toplumun en aydın kesimi olduğu kabul edilen eğitim çalışanları da birazcık incelemek,araştırmak ve doğrularla yanlışları birbirinden ayırmak zorunda değil midir??**

Sendikayı ve sendikacılığı anlamadan kesin bir önyargıyla "**Sendikalar ne iş yapıyor ki**"deyip, üyelikten uzak durmak ne kadar akılcıdır?

Ya da aynı anne babadan doğan, aynı ailede yetişen kardeşler bile-doğal olarak- farklı fikir ve özel-

liklerde olabiliyorken,**"Sendikaların hepsi birleşsin üye olurum**" demek ne kadar inandırıcı bir gerekçedir?

İlimiz genelinde bir değerlendirme yapacak olursak; geçtiğimiz 4 yıllık süreçte ilçeler dahil tüm okullarımızın %97'sine ulaştık.

Dikmen'in Kadı'sından, Boyabat'ın Yeşilyurt'una ve Durağan'ın Tekir Yaylasına kadar hemen her okulumuzu en az bir defa ziyaret ettik. Üyemiz olsun ya da olmasın tüm eğitim çalışanlarıyla tanışıp, iletişim kurmaya çalıştık.

Bu ziyaretler sırasında bilinçli, sorumluluklarının farkında olan, geleceğe dair kaygılar taşıyan ve çözümler arayan eğitimcilerin yanında, günlük düşünen ya da hiç düşünmemeyi tercih eden –maalesef-insanlarla da karşılaştık.

Bu noktada şahit olduğum en acı ve düşündürücü olan durum; Eğitim çalışanlarına **kendi haklarını aramaları için** defalarca dil dökerek sendikalı olmaya çağırmaktı.

Bu çağrılarda kimi zaman başarılı olduk kimi zaman da eli boş döndük. Hala belirli bir grup çalışanımız sendika üyeliğinden ısrarla kaçmaya çalışmakta.

Bu arkadaşlarımıza buradan bir kere daha seslenmek istiyorum:

Sendikaya Üye Olmayan Eğitim Çalışanı Arkadaşım!

Eğer hiçbir şeye karışmadan birilerinin size haklarınızı vereceğini bekliyorsanız,

"Benim rahatım yerinde, bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyorsanız,

Ülkemizin ateş çemberinden geçtiği, içeriden ve dışarıdan adeta kuşatıldığı şu günlerde, her şeyin normal olduğunu düşünüyorsanız,

Türk Eğitim Sen'in, bütün mücadelesini sadece "üç beş kuruş fazla zam almak" için yaptığı fikrini taşıyorsanız,

Kimileri; baskı, tehdit ve her türlü siyasi güçle eğitim çalışanlarını sindirmeye çalışırken siz, tüm bunları sineye çekebiliyorsanız,

Kimileri; **İstiklal Marşımızın başka lehçelerde okutulması** ya da **andımızın kaldırılmasını** ve **ana dilde eğitimi!** savunurken,

Kimileri; federasyonu ve bölünmeyi açıkça tartışmaya başlamışken,

Kimileri; dağda askerimize kurşun sıkıp, şehirlerimizin meydanlarında kadınıyla çocuğuyla eylem yapar ve devletin memuruna, arabasına, binasına pervasızca ve büyük bir nefretle taş atarken,

Siz hala bir imza atmayı kendiniz için büyük bir yük olarak görüyorsanız,

Lütfen sendikamıza üye olmayın!!

Çünkü Türk Eğitim Sen üyesi olmak; haksızlıklara karşı çıkmaktır. Kimseden emir almadan doğru bildiği yolda sonuna kadar mücadele etmektir.

Ülkemizin birliği, dirliği ve beraberliği için emek harcamaktır.

Çünkü Türk Eğitim Sen üyesi olmak başlı başına bir sorumluluktur. Kararlı ve ilkeli bir duruş sergileyebilmektir.

Ne Mutlu bu duruşu sergileyebilenlere!

SEVDAM TÜRK EĞİTİM-SEN

Koskoca bir tarihten geldiysen,
Bir de kendinden eminsen,
Yorulmadan, usanmadan sevdiysen;
Bak sevdan Türk Eğitim-Sen!

Damarlarımdaki kanımı kessen,
Kendini Türk hissettiysen,
Alparslan, Fatih, Başbuğ gibiysen;
Bak sevdan Türk Eğitim-Sen!

Sen de bir fedakâr eğitimciyim dersen,
Her gün peynir ekmek yediysen,
Bu hükümetten değer görmediysen;
Bak sevdan Türk Eğitim-Sen!

Kardeş kavgasına son vermek istediysen,
Bayrağa kumaş parçası dedirtmediysen,
Milli hassasiyetine su serptiysen;
Bak sevdan Türk Eğitim-Sen!

Çare için geldiysen,
Birlik için bu yolda yürüdüysen,
Hak aramak için beklediysen;
Bak sevdan Türk Eğitim-Sen!

Ya Rab; Hilalimizi gönüllerde yüceltirsen,
Vicdanıma Allah sevgisini, adaletini yerleştirdiysen,
Ocağımıza bolluk, bereket nasip ettiysen;
Bak sevdan Türk Eğitim-Sen!

Uğur SEYHAN
Eflâni/KARABÜK İlçe Temsilcisi

MAKALE

İŞ BIRAKAN MEMURA CEZA VERİLEMEZ

20 Temmuz 2005 tarihinde yayınladığımız **"Danıştay Memura 'Grev'in Yolunu Açtı"** haberimizde, Danıştay Onikinci Dairesinin memur sendikacılığı tarihi açısından çok önemli bir karar verdiğini, Danıştayın bu önemli kararında, sendikanın aldığı karar uyarınca işe gelmeyen memura disiplin cezası verilmesinin, 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanununa ve uluslararası sözleşmelere aykırı görüldüğünü belirtmiştik. 25 Kasım 2009 tarihinde sendikalar yeni bir iş bırakma kararı almıştır.

Bilindiği üzere Türkiye Kamu Sen ve KESK bir (1) günlük iş bırakma eylemi kararı almıştır. Almış olunan bu karar uyarınca bu iki konfederasyona üye memurlar 25 Kasım 2009 tarihinde göreve gelmeyecektir.

Her ne kadar 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 125/C-b maddesi gereği özürsüz olarak bir veya iki gün göreve gelmemek fiili aylıktan kesme cezasını gerektiren fiil ve haller arasında sayılmışsa da, sendikanın yetkili kurullarınca alınan karara uyarak mali, sosyal, mesleki hak ve menfaatlerin korunması için 25 Kasım 2009 tarihinde demokratik ve sendikal haklar kullanılacaktır. Sendikal faaliyetlere katılmak Anayasa tarafından güvence altına alınmıştır. Aşağıda yer vereceğimiz yargı kararlarında görüleceği üzere, bu sebeple göreve gelmeyen sendika üyelerine, eyleme katılmalarından dolayı herhangi bir cezai işlem yapılamaması gerekmektedir.

Fakat İş bırakma kararı almayan sendikalara üye çalışanlar ile sendika üyesi olmayanların eyleme katılması ve bu çalışanlara ceza verilmesi halinde mahkemelerin nasıl bir karar vereceği belli değildir.

Bu anlamda 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikalar Kanununun **"Sendika üyelerinin ve yöneticilerinin güvencesi"** başlıklı 18.maddesinde; **" Kamu görevlileri, iş saatleri dışında veya işverenin izni ile iş saatleri içinde sendika veya konfederasyonların bu kanunda belirtilen faaliyetlerine katılmalarından dolayı farklı bir işleme tabi tutulamaz ve görevlerine son verilemez……"** hükümleri bulunmaktadır.

Üyesi olduğu sendikanın aldığı karar gereğince bir gün iş bırakan memura soruşturma açılması için yetkili amirlerin onay vermeleri ve ceza teklif etmeleri iş bırakma faaliyetinin engellenmesi kapsamında Türk Ceza Kanununun **"Sendikal hakların kullanılmasının engellenmesi"** başlıklı 118.maddesindeki; **"(1) Bir kimseye karşı bir sendikaya üye olmaya veya olmamaya, sendikanın faaliyetlerine katılma-**

ya veya katılmamaya, sendikadan veya sendika yönetimindeki görevinden ayrılmaya zorlamak amacıyla, cebir veya tehdit kullanan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Cebir veya tehdit kullanılarak ya da hukuka aykırı başka bir davranışla bir sendikanın faaliyetlerinin engellenmesi hâlinde, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasına hükmolunur." hükümleri gereğince suç unsurunu oluşturmaktadır.

Türk Ceza Kanununun bu maddeleri doğrultusunda, 25 Kasım 2009 tarihinde ülke genelinde gerçekleştirilecek olan iş bırakma eylemine katılacak olan Sendika üyeleri hakkında herhangi bir disiplin soruşturması açılmaması için valiliklerden il genelinde gereken tedbirlerin alınması ve uyarıların yapılması Türk Eğitim Sendikası tarafından istenmiştir.

Aşağıda sunacağımız mahkemelerin kararlarında sendikanın aldığı bu karar uyarınca işe gelmeyen memura disiplin cezası verilmesi 4688 sayılı Kanuna ve uluslararası sözleşmelere aykırı görülmüştür.

1-Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin 21.04.2009 tarih ve 68959–01 başvuru sayılı kararı

"Başvuru No: 68959/01 / Strazburg, TARİH: 21 Nisan 2009

Konu : 01 Eylül 200 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin

Sözleşmenin 34. Maddesi uyarınca yapılan başvuru.

Sonuç: AİHM Oy birliği ile

1-AİHM'nin 11. maddesinin ihlal edildiğine,

2-a-AİHM'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içerisinde miktara yansıtılabilecek her türlü vergiden muaf tutularak savunması Devlet tarafından başvurana yargılama, masraf ve giderleri için 1.500 Euro ödenmesine,

b-Söz konusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına,

3-Adil tatmine ilişkin diğer tüm taleplerin reddine."

2-Danıştay 12. Dairesinin 2005/313 Karar ve 2004/4643 Esas sayılı kararı

"Olayda, davacının üyesi bulunduğu sendikanın yetkili kurullarınca alınan, üretimden gelen güçlerini kullanma çağırışına uyarak 11.12.2003 tarihinde göreve gelmediği anlaşılmış olup, davacının sendikal faaliyet kapsamında göreve gelmemesi fiilinin mazeret olarak kabulünün gerektiği dolayısıyla 657 sayılı. Yasanın 125/C-b maddesi anlamında özürsüz olarak göreve gelmemek fiilinin sübuta ermediği görülmüştür.

Bu durumda, disiplin suçu teşkil etmeyen eylem

nedeniyle davacı hakkında tesis olunan işlemde hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddi yolunda verilen İdare Mahkemesi kararında hukukî isabet görülmemiştir."

3-Mersin İdare Mahkemesinin 2003/813 Karar ve 2002/1295 Esas sayılı kararı

"Bakılan davada; davacının, üyesi olduğu sendikanın yetkili kurullarınca alınan karara uyarak kamu görevlilerinin içinde bulunduğu mali sıkıntıların kısmen düzeltilmesi ve kamuoyunca bilinen bu sıkıntıların yine kamuoyuna anlatılarak desteğinin sağlanması amacıyla 1.I2. 2000 tarihinde yurt çapında gerçekleştirilen bir gün süreyle göreve gelmeme eylemine katıldığı anlaşılmakta olup, davacının sendikal faaliyet niteliğindeki söz konusu fiilin 657 sayılı Anayasanın 125/C-b maddesinde öngörülen izinsiz ve mazeretsiz olarak göreve gelmemek fiili kapsamında değerlendirilmesine olanak bulunmamaktadır.

Bu durumda; davacının üzerine atılı olan özürsüz olarak bir gün göreve gelmeme fiilinin sübuta ermediği anlaşıldığından, söz konusu filinden dolayı 1/30 oranında aylık kesimi cezasıyla tecziyesi yolundaki islemde hukuka uyarlık görülmemiştir."

4-Danıştay 11. Dairesinin 2005/861 Karar ve 2002/871 Esas sayılı kararı

"Dosyanın incelenmesinden, davalı idare bünyesinde sözleşmeli personel olarak görev yapan davacının 20.4.1995 tarihinde yapılan bir günlük iş bırakma

eylemine katılması nedeniyle yaptırılan soruşturma sonucunda; 1. Bölge Disiplin Kurulunun 29.11.1995 tarih ve 1995/186 sayılı kararıyla eylemine uyan Personel Yönetmeliğinin 100/5. maddesi uyarınca tecziyesine ancak eylemin Türkiye genelinde ve eyleme katılımın fazla olması, temel amacın memurlara sendikal hakların verilmesi, ücretlerin yükseltilmesi ve özlük haklarının iyileştirilmesi gibi sosyal içerikli talepleri ihtiva etmesi hususları dikkate alınarak Aynı Yönetmeliğin 105. maddesi delaletiyle 99. maddesi uyarınca kınama cezası ile tecyizesine karar verildiği ve 1. Bölge Başmüdürünün onayıyla davacıya ayrıca bir günlük sözleşme ücreti kesintisi uygulandığı anlaşılmaktadır.

Bu durumda gerek 399 sayılı KHK de gerekse TCDD Personel Yönetmeliği ve idare ile davacı arasında imzalanan sözleşmede 1 veya 2 gün özürsüz işe gelmeme halinde disiplin cezası olarak uygulanan aylıktan kesme cezası dışında, sözleşme ücretinden kesinti yapılabileceği yolunda herhangi bir düzenleme bulunmadığından, 1. Bölge Başmüdürünün onayıyla davacının sözleşme ücretinden bir günlük kesinti yapılmasına ilişkin işlemde ve bu işleme karşı açılan davayı reddeden mahkeme kararında hukuka uyarlık görülmemiştir."

5-Danıştay 12. Dairesinin 2008/225 Karar ve 2005/5767 Esas sayılı kararı

"Olayda, davacının üyesi bulunduğu sendikanın yetkili kurullarınca alınan, üretimden gelen güçlerini kullanma çağırışına uyarak 11.12.2003 tarihinde göreve gelmediği anlaşılmış olup, davacının sendikal faaliyet kapsamında göreve gelmemesi fiilinin mazeret olarak kabulünün gerektiği, dolayısıyla 657 sayılı Yasanın 125/C-b maddesi anlamında özürsüz olarak göreve gelmemek fiilinin sübuta ermediği görülmüştür.

Bu durumda, disiplin suçu teşkil etmeyen eylem nedeniyle davacı hakkında tesis olunan işlemde hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddi yolunda verilen İdare Mahkemesi kararında hukuki isabet görülmemiştir."

6-Ankara 9. İdare Mahkemesinin 2004/1738 Karar ve 2004/1013 Esas sayılı kararı

"Olayda, davacının üyesi bulunduğu sendikanın yetkili kurullarınca alınan karara uyarak, sağlık hakkı, sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin iş güvencesi ve özlük haklarıyla ilgili, Sağlık Bakanlığı Bütçesi Genel Kurulda görüşülmeden önce hükümeti uyarmak amacıyla 05.11.2003 tarihinde iş bırakma ve yavaşlatma eylemini gerçekleştirdiği anlaşılmış olup, davacının sendikal faaliyet kapsamında gerçekleştirdiği eylemin mazeret olarak kabulünün gerektiği, dolayısıyla 657 sayılı Yasanın 125/C-a maddesinde öngörülen fiilin sübuta ermediği anlaşılmakla davacı hakkında tesis edilen işlemde hukuka uygunluk görülmemiştir."

7-Danıştay 12. Dairesinin 2005/3529 Karar ve 2005/4499 Esas sayılı kararı

AMASYA

AFYONKARAHİSAR

TOKAT

ZONGULDAK

Ankara 9. İdare Mahkemesinin 2004/1738 Karar ve 2004/1013 Esas sayılı kararının onanması kararı.

8-Danıştay 12. Dairesinin 2004/4148 Karar ve 2004/4209 Esas sayılı kararı

"Olayda; davacının, üyesi bulunduğu sendikanın yetkili kurullarınca alınan karara uyarak kamu görevlilerinin içinde bulunduğu mali sıkıntıların kısmen düzeltilmesi ve kamuoyunca bilinen bu sıkıntıları yine kamuoyuna anlatarak desteğinin sağlanması amacıyla 11.12.2003 tarihinde 1 gün göreve gelmemek eylemini gerçekleştirdiği anlaşılmıştır. Bu durumda, sendikal faaliyet kapsamında bir gün göreve gelmemek fiilinin mazeret olarak kabulü gerektiğinden, 657 sayılı kanunun 125/C-b maddesinde öngörülen "özürsüz olarak bir gün göreve gelmemek" fiilinin sübuta ermediği sonuç ve kanaatine varıldığından, disiplin suçu teşkil etmeyen eylem nedeniyle davacı hakkında tesis edilen işlemde hukuka uyarlık bulunmamaktadır."

9-Kayseri 1. Asliye Mahkemesinin 2006/234 Karar ve 2001/340 Esas Sayılı Kararı

Konu: 01 Aralık 2000 günü 1 günlük iş bırakma

Hüküm: Sanıkların üzerine atılı 765 Sayılı T.C.K'nın 236/1–2 maddesinde tarif edilen suçun oluşmadığından C.M.K'nın 223/(2) - a maddesi uyarınca beratına"

10-İnsan Hakları Mahkemesi Kararları Satılmış ve Diğerleri/Türkiye Davası

"Başvuru No:74611/01, 26876/02 ve 27628/02

Strazburg 17 Temmuz 2007

6 Mart 1998 tarihinde, o gün 7:00-15:00 saatleri arası ile 15:00-23:00 saatleri arası çalışan başvuranlardan iki grup, çalışma koşullarını protesto etmek amacıyla iş yavaşlatma eylemi çerçevesinde üç saat süreyle görev yerlerini terk etmişlerdir. Bu eylem sırasında araçlar gişelerden para ödemeden geçmiştir.

AİHM;1. Başvuruların birleştirilmesine;

2.AİHS'nin 11. maddesine ilişkin olarak dile getirilen şikâyetle ilgili olarak başvuruların kabul edilebilir ve geri kalan kısmının kabul edilemez olduğuna;

3. AİHS'nin 11. maddesinin ihlal edildiğine;

4. a) AİHS'nin 44 § 2. maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içerisinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Y.T.L.'ye çevrilmek üzere Savunmacı Hükümet tarafından başvuranlara: karada belirtilen miktarlar kadar ödenmesine,

ii. manevi tazminat için başvuranların her birine 300 Euro (üç yüz euro);

iii. masraf ve harcamalar için başvuranlara toplu olarak 5.000 Euro (beş bin euro) ödenmesine;

b) Söz konusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faizin uygulanmasına;

ORDU

KIRIKKALE

İSTANBUL

TEKİRDAĞ

5. Adil tazmine ilişkin olarak dile getirilen taleplerin reddedilmesine;

Karar vermiştir."

11-Danıştay 8. Dairesinin 1998/4242 Karar ve 1997/4334 Esas sayılı kararı

"Tarih: 10.12 19998, Konu: Memurun bir gün işe gelmemesi (Sendikaların karar doğrultusunda etkinlik göstermesi)

Manisa İdare Mahkemesi 21.05.1997 gün ve 298 Sayılı Kararın iptali.

Sonuç: Temyiz isteminin reddi ile anılan kararın onanmasına ve yargılama giderlerinin temyiz isteminde bulunanın üzerinde bırakılmasına oy birliği ile karar verildi."

12-Yargıtay 4. Hukuk Dairesinin 2001/3157 Karar ve 2000/12071 Esas sayılı kararı

"Tarih: 02.04.2001, Konu: Gişe Memuru olan davalıların görev yerlerini terk etmeleri nedeniyle kurumun zarara Uğraması

Sonuç: Sendika Özgürlüğüne ve Örgütlenme Hakkının Korunmasına İlişkin 87 Sayılı Sözleşme" ile " Kamu Hizmetinde Örgütlenme Hakkının Korunmasına ve İstihdam Koşullarının belirlenmesi Yöntemlerine ilişkin 151 Sayılı Sözleşme'lerin varlığıda tartışmasızdır Bu sözleşmeler kabul edilmiş olmakla, Anayasa'nın 90. maddesi uyarınca artık iç hukuktaki bir hüküm gibi uygulanması gerektiği kabul edilmektedir."

Görüldüğü gibi Ulusal ve Uluslar arası Sözleşmelerden doğan haklar için günümüze kadar hukuki içtihatlar oluşmuştur.

Bu kararlara göre 1 gün iş bırakılmasına sendikanın yetkili organlarınca karar alınması halinde ceza verilmesi mümkün bulunmamaktadır.

Kaynak: Memurlar.net

Soruşturma açılması halinde Örnek Savunma Metni

Savunma

Türkiye Kamu-Sen, KESK, Birleşik Kamu-İş Konfederasyonu tarafından ülke genelinde 25 Kasım 2009 tarihinde iş bırakma eylemi kararı alınmıştır. Bu eyleme katılma sebebim sendikam tarafından alınmış olan ekte sunulan karara uymak ve sendikal hakkımı kullanmaktır. Ekte sunulan Danıştay 12. Dairenin 2004/4148Esas, 2004/4209 Karar sayılı kararında "….**davacının, üyesi bulunduğu sendikanın yetkili kurullarınca alınan karara uyarak kamu görevlilerinin içinde bulunduğu mali sıkıntıların kısmen düzeltilmesi ve kamuoyunca bilinen bu sıkıntıları yine kamuoyuna anlatarak desteğinin sağlanması amacıyla 11.12.2003 tarihinde 1 gün göreve gelmemek eylemini gerçekleştirdiği anlaşılmıştır. Bu durumda, sendikal faaliyet kapsamında bir gün göreve gelmemek fiilinin mazeret olarak kabulü gerektiğinden, 657 sayılı kanunun 125/C-b maddesinde öngörülen "özürsüz olarak bir gün göreve gelmemek" fiilinin sübuta ermediği sonuç ve kanaatine varıldığından, disiplin suçu teşkil etmeyen eylem nedeniyle davacı hakkında tesis edilen işlemde hukuka uyarlık bulunmamaktadır."** denilmektedir.

Anayasa tarafından güvence altına alınan sendikal faaliyetlerinin engellenmesi de suç unsurunu oluşturur. **TCK**. **Sendikal hakların kullanılmasının engellenmesi MADDE 118. -** (1) Bir kimseye karşı bir sendikaya üye olmaya veya olmamaya, **sendikanın faaliyetlerine katılmaya veya katılmamaya,** sendikadan veya sendika yönetimindeki görevinden ayrılmaya zorlamak amacıyla, cebir veya tehdit kullanan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Cebir veya tehdit kullanılarak ya da hukuka aykırı başka bir davranışla bir sendikanın faaliyetlerinin engellenmesi hâlinde, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasına hükmolunur."denilmektedir. Üyesi bulunduğum sendika tarafından alınan karar doğrultusunda katıldığım eylem sebebiyle tarafıma herhangi bir ceza verilmesi ve bu cezanın uygulanması hukuka aykırı olduğu gibi bu cezayı verenler hakkında da TCK'nın 118. maddesi gereğince işlem yapılması gerekecektir..

Gereğini arz ederim.

Tarih / Ad Soyad / İmza

Değerlendirme

25 KASIM'IN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Ahmet KIRAÇ Osmaniye Şubesi Eğitim ve Sosyal İşler Sekreteri

Ülkemizin en büyük Memur Sendikaları konfederasyonlarından olan TÜRKİYE KAMU-SEN ile KESK'İN birlikte gerçekleştirdiği ve Memur-Sen hariç diğer sendikalarında desteklediği 1 günlük İŞ BIRAKMA EYLEMİ 25 Kasım'da başarıyla gerçekleştirildi.

Eylem, Kamu Çalışanlarının Grevli ve Toplu Sözleşmeli Sendikaya kavuşması açısından büyük önem taşımaktaydı. Bu anlamda Kamu Görevlileri Sendikaları açısından bir kilometre taşı vazifesi görmüştür. Yıllardır Toplu Görüşme masasında kabul ettikleri ve imzaladıkları Mutabakat Metnini bile gerçekleştirmeyen, bu konuda bir adım atmayan hükümete, hem bir uyarı olarak hem de sözünü hatırlatmak adına anlamlı ve yerinde bir mesaj verilmiştir. Eylemin sendikalılarca desteklenmesi ve toplumun diğer kesimlerinden destek görmesi Başbakanı kızdırmaya yetmiştir. Başbakan, memurlara eylem öncesi sert mesajlar göndermeyi ihmal etmemiş, eylemin başarılı geçmesi üzerine, eylemci memurlara yönelik mesajlarının sertleşmesine neden olmuştur.

Hükümet verdiği mesajla KORKU DEVLETİ oluşturmak istediğini, demokratikleştirmeyi belirli merkezler için düzenlemeye çalıştığını göstermiştir. Yıllardır devletine şerefiyle hizmet eden ve hizmet etmek isteyen sendikalılara neden bu kadar kızdığı başka türlü izah edilememektedir. Mesajlarıyla, eyleme katılımcı sayısını azaltmış olsa da ekonomik, sosyal haklar ve çalışma koşullarının yetersizliğinden rahatsız olan memurlar eylem yaparak bu ülkede BİZ DE VARIZ demişlerdir.

İşin ilginç tarafı sorunların çözümü için masa başını gösterenler,2002' den bugüne yapılanın ne olduğunu açıklamak zorundadır. Masada sorunlarına çözüm bulamayan Kamu Çalışanlarına sokaklar gösterilmiş ve GREV tek yol olarak görünmüştür. 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu ile memurların sorunlarına çözüm bulmak mümkün değildir. Grevli ve Toplu Sözleşmeli Sendika Yasası olmadan da bu olası değildir. Artık memurlar da ülkemizin gündemine ilişkin konularda söz söylemek, taraf olmak istemektedir. Bunun kendiliğinden olmayacağı aşikârdır.

Demokratikleşmeye memurlardan başlanmalıdır. Biz de SENDİKAL AÇILIM istiyoruz. Bu bizim en tabi hakkımız. Zira uluslar arası sözleşmelere atılan imzalar ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ile Danıştay'ın verdiği kararlar dikkate alınmalı, sendika üyelerinin sendikalarının almış olduğu kararlarına uymalarından dolayı yaptırım uygulanma tehdidinden vazgeçilmeli

ve gerekli yasal düzenlemeler acilen yapılmalıdır. Uygulanması muhtemel yaptırımlar TÜRK YARGISI'NDAN elbette dönecektir.

Eyleme, katılarak destek vermeyen memurlar bile bu Grev'den olumlu sonuçlar beklemektedir. Yani katılımın memur sayısına kıyasla az olması sorunların azlığını ya da önemsizliğini göstermemektedir. Memurların eyleme yeterince destek vermemesi haklarını bilmemekten ve kullanmamaktan, baskılardan korkmaktan kaynaklanmaktadır. Bu ise ülkemizin gerçek anlamda demokratik olmadığının en açık göstergesidir. Eylemin diğer çalışma kesimlerince de desteklenmesi sorunun büyüklüğünü göstermesi bakımından dikkate değerdir. Yine memurun sorunlarını çözme iddiasıyla sendikacılık oynayan Memur-Sen'in eylem kırıcı rolü oynaması dikkatlerden kaçmamış, üyelerince bile yadırganmıştır. Oysaki Memur-Sen masada kazanım elde edilmeyeceğini 2009 Toplu Görüşmelerinde bizzat görmüştür. Beraber eylem görüşüne katılmayan, Memur-Sen'in bu tavrı, neden birlikte hareket etmiyorsunuz? Diyen Kamu Çalışanlarınca çok iyi analiz edilmelidir.

Eyleme katılımın özellikle büyük şehirlerde çok ve etkili olması Sendikaların özgüvenini artırmış, Grevli ve Toplu Sözleşmeli Sendika yasası ümitlerini çok güçlendirmiştir. Bundan sonra yapılacak eylemlerin daha güçlü ve etkili olacağının işaretleri görülmüştür.

Peki, hükümetler neden sendika yasasını yetersiz çıkarmışlardır ve eksikliklerini gidermemektedir?

Birincisi sendikacılık mücadele etmektir, talep etmektir, hükümetler durup dururken neden çok güçlü bir sendika ile mücadele etsinler onlara ülke sorunlarının çözümünde memuruna söz hakkı versinler?

İkincisi; sendikalara üye olmak serbest ama kazanımlardan herkes yararlanmaktadır. Amaç çalışanların sendikalara vereceği desteği baltalamaktır. Bunda da yeterince başarılı olmuştur, çünkü memurların % 55'i sendikalara üyedir.

Üçüncüsü ve en önemlisi; memurlar hükümetin verdiği beş kuruşluk zammı, yetersiz çalışma koşullarını ve sadakalık sosyal haklarını kabul etmeyeceklerdir. Ülke kaynaklarının çarçur edilmesine göz yummayacaklardır. Ülkenin gündemine ilişkin konularda tepkilerini daha güçlü ortaya koyacaklardır. Sendikalar talep kurumlarıdır ve sürekli en iyisini ister bir nevi denetleyici ve muhalefettir. Böyle teşkilatlı ve eğitimli bir sivil toplum kuruluşunun varlığı, iktidarların istediği gibi at oynatamaması demektir. Çünkü sendikalar sosyal adalete ve hukuk devletine inanırlar.

Eğer tespitlerimiz doğru kabul edilirse sendikalara düşen nedir? Cevabı kısa ve çok net:KARARLI ve SÜREKLİ MÜCADELE ETMEK.

Memurlar ve Hükümet İŞ BIRAKMA EYLEMİNDE sınavdan geçmişlerdir. Memurlar sorunlarının çözümünden yana tavır sergilerken; hükümet korkutmaya ve her zaman yaptığı gibi üç maymunu oynamaya çalışmıştır. Ancak memurun parmağı hükümetin gözünü çıkartmak üzeredir.

Demokratik açılımdan payını devleti temsil eden memurlar öncelikle yararlanmalıdır. Biz Kamu Çalışanları olarak, teröristlerden daha tehlikeli değiliz. Her ne pahasına olursa olsun memurlar, Grevli ve Toplu Sözleşme hakkından vazgeçmemeli; hükümette memurunu her ne olursa olsun teröristlere tercih etmelidir.

MAKALE

YİNE VATAN YİNE MİLLLET YİNE SAKARYA

Mustafa ÖZKAN Erzurum Pasinler İlçe Temsilcisi

" Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır
Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır ".

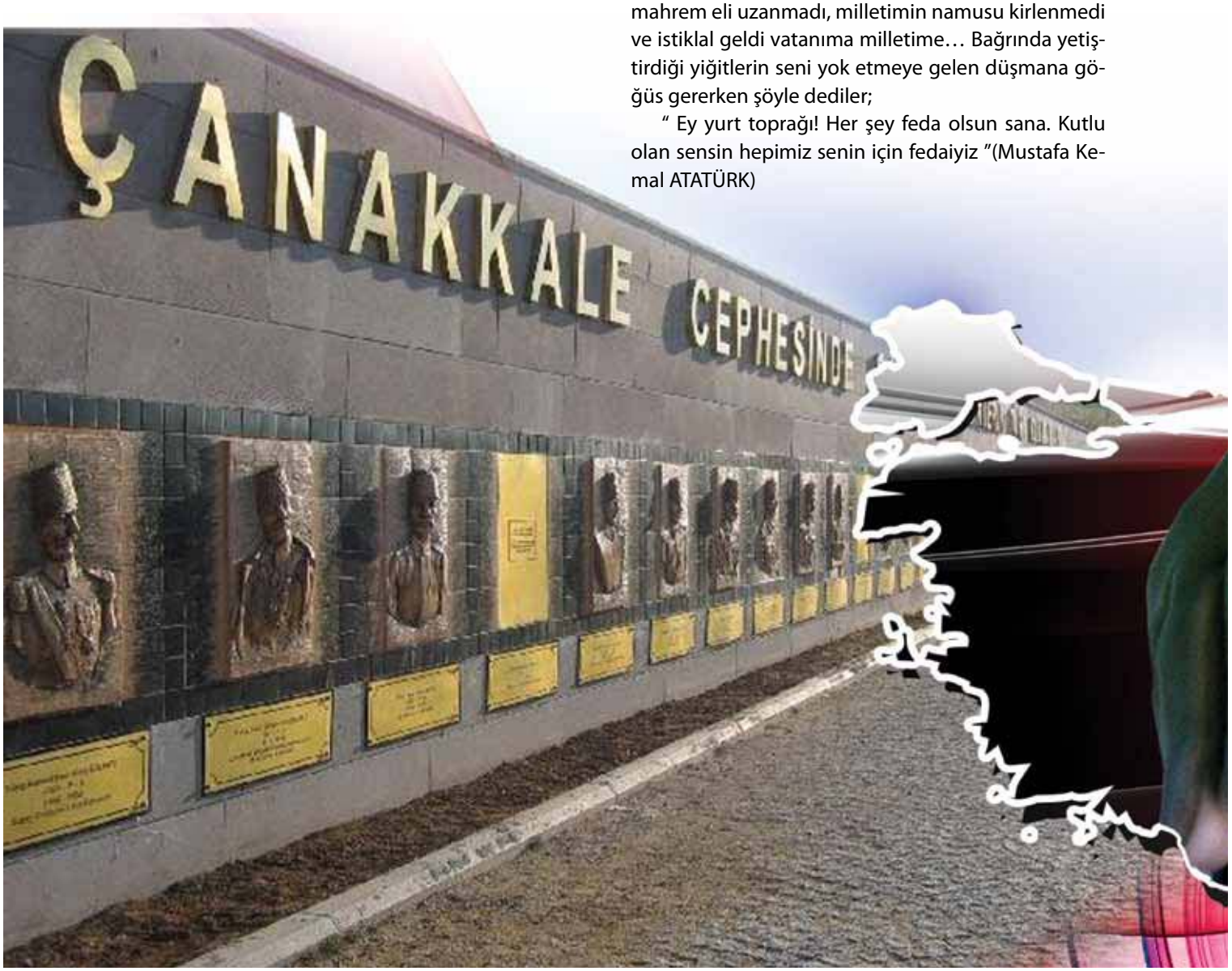
Milli sınırlarla belirlediğim ana yurdum, şehit yadigârı vatanım, bin yıldır öldüm senin için, vurdum vuruldum vatan olasın diye… Bizans'a diz çöktürdüm Malazgirt'te, Miryokefalon da… Bizans sınırlarında cenk eyledim civan mertlerle, ölümüne vuruştum kelle koltukta. Akınlarla toy eyledim bin atlı akınlarda…

Bir gün koskoca Devlet-i Ali Osman zevale erecğinde, necip Türk milletini de yok etmek istediler. Sırtlanlar kümesi akın akın geldi Çanakkale'ye… Cihan harbinin en dehşetli sahnelerini, en dramatik ve trajik anlarını yaşadı Anadolu… Gidenler dönmediler. Gidenler dönmemek üzere gittiler. Uğurlayanlar kurban olsunlar diye kınaladılar kuzularını, vatan için, bayrak için ve mukaddesat için… Gidenler şahadeti kucakladı peygamber makamında…

" Ey şehit oğlu şehit isteme benden makber
Sana ağuşunu açmış duruyor peygamber ".

Ardından Sakarya'da son savunma yapıldı. Dumlupınar'da meydan muharebesi verildi, geride binlerce şehit bırakarak… Düşman tepelendi, mabedime namahrem eli uzanmadı, milletimin namusu kirlenmedi ve istiklal geldi vatanıma milletime… Bağrında yetiştirdiği yiğitlerin seni yok etmeye gelen düşmana göğüs gererken şöyle dediler;

" Ey yurt toprağı! Her şey feda olsun sana. Kutlu olan sensin hepimiz senin için fedaiyiz "(Mustafa Kemal ATATÜRK)

Günümüzde bir takım zihniyetler! Sanki " vatan'da neymiş " dercesine serzenişte bulunuyorlar. Vatanseverliği, milliyetperverliği şiar edinenleri, küçümseyen, aşağılayan, bir edayla, barış elçisi ve insanlara hak, hukuk dağıtan melek postuna bürünmüşler. İçine girdikleri posttan " şehitlik " gibi Kuran-ı Kerim'in temel kavramını hiçe sayıp, kutsallığını hafifletmek gibi bir günahı alenen işliyorlar. Ayrıca barış havarisi kesilenlerin unuttuğu bir hakikat ise; bu ağlayan anaları kimin ağlattığıdır.

" Allah katında ölenleri(şehitler) öldü sanmayın, zira onlar Rableri katında diridirler."

(Bakara 154)

" Ey Türk Milleti! Altta kara yağız yer delinmedikçe, üstte mavi gök çökmedikçe senin ilini, senin töreni kim bozabilir." Diyordu Bilge Kağan. Dünya'ya nizam vermeyi adalet olmayan yere adalet, huzur olmayan yere huzur götürmeyi ilahi görev bilmişti. Müslümanlığı kabul etmekle beraber, İslam'ın sancaktarı olup, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) sözüne mazhar olmuş necip milletim, sen çok yaşa! Hoşgörünün, adaletin, erdemin, ahlak'ın ve edebin zirvesini yaşamış ve yaşatmış milletim sen hep var ol…

Bağrında yaşattığın unsurlara insan olduğunu hatırlatan, vahşet kıtasına medeniyet götüren milletim istikbalde baki kal…

Türk Milleti'nin tanımına dahi vakıf olamayanların onu etnik ve inanç ayrılığında paramparça etmelerinin amacı; Türk Milleti'ni tarih sahnesinden silmektir. Bu millete düşman olanlarla, kurşun sıkanların ittifak eylediği günümüzde, milletimiz firak ateşine asla düşmeyecektir.

Unutmamak gerekir ki " Birlikte rahmet ayrılıkta azap vardır."

Tarihi gerçeklerle hamaseti karıştıranlar, bu millete düşman olanlara karşı sergilenen duruşu da husumet olacak arz edebilirler. Hatta vatanın tehlikede ve tehdit altında olduğunu söylemeyi kendilerine karşı ihanet olarak algılayabilirler. Varsın anlasınlar ne çıkar…

Genç bir yüreğin kaleminden dökülenler çok manidar…

"Vatanımda yaşananlar film değil hep gerçek
Zulüm payidar olmaz, şafak elbet sökecek"

Türk Milleti'nin aziz vatanı Türkiye'dir. Başka bir Türkiye'nin olmadığını da iyi biliyoruz. Bu ülkenin asıl düşmanının ayrılıkçı ve ayrıştırıcı zihniyetler olduğunu da unutmayalım.

" Tefrika girmeden bir millete düşman girmez
Topu vurdukça yürekler onu top sindirmez."

Etnik mozaik ve inanç diyerek farklılıkları zenginlik diye takdim ediyorlar. Bu milletin tasada, kıvançta, değerde kültürde ve mukaddesatta bir olduğunu; bir olmanın güç ve asıl zenginlik olduğunu söylemek ve savunmak hamaset ve husumet olamaz her halde...

" Gelin canlar bir olalım
İri olalım diri olalım"

MAKALE

HANEFİLİK VE TÜRKLER ARASINDA YAYILMASI

Dr. İsmail ŞIK Ç.Ü. İlahiyat Fak. Temsilcisi

Ebû Hanife'nin tam ismi Ebû Hanife Numan b. Sabit dir. Tarihi kaynaklardan gelen rivayetlere göre, hicri 80, miladi 699 yılında Kufe'de doğmuştur. Eğitimine Kufe'de başlamış içlerinde Tabiilerinde olduğu ders halkalarında yer almıştır. Ticaretle uğraşarak geçimini sağlayan Ebû Hanife, 70 yaşında hicri 150'de Bağdat'ta vefat etmiştir.

Ebû Hanife'nin soyu ile ilgili farklı iddialar vardır. Bunlardan birkaç tanesinde o, bazı Arap kabilelerine nispet edilmektedir. Ancak kaynaklardan elde ettiğimiz bilgilere göre onun Arap asıllı olma ihtimali yok denecek kadar azdır. Çağımız İslam âlimlerinden Muhammed Hamidullah onun annesinin Hintli, babasının İranlı olduğu fikrindedir ki bu bir ihtimaldir. Diğer rivayetler ise onun Türk olduğu noktasında birleşmektedir. Bu görüşte kesin olarak ispatlanmış değildir. Ancak ortada diğer bir gerçek vardır ki Ebû Hanife'nin düşünceleriyle yön verdiği, İslam anlayışını onun yorumlarıyla benimseyen kitlenin çoğu Türklerden olmuştur. Burada asıl olan onun hangi soydan geldiği değil, İslam'a yapmış olduğu hizmet ve Türkler arasında gördüğü olağan üstü saygı ve sevgidir.

Hanefilik, itikadi ve fıkhi konularda Ebû Hanife'nin görüşlerini takip eden ekole verilen isimdir. Bu açıdan "Hanefilik" ilk dönemlerde Ebû Hanife'nin itikâdi ve fıkhi görüşlerini içeren bir anlamda değerlendirilirken, zamanla sadece fıkhi görüşlerine tabi olmak anlamında kullanılmaya başlanılmıştır. Bu bağlamda Hanefiliğin Hicri II. asrın ikinci yarısı ve III. asrın başlarında fikri ve dini bir mezhep olarak ortaya çıktığı söylenebilir. Bu yüzden Hanefiliği ilk dönem Müslümanlarının inanç çizgisini kelâmi (felsefi) açıdan yorumlayan Rey ekolünün (akılcı ekolün), itikadi ve fıkhi anlayışı olarak değerlendirmek de mümkündür.

Dinin itikadi boyutu inanç dünyamızda oldukça önemli bir yer tutar. Ebû Hanife'nin savunduğu iman anlayışı birleştirici ve kapsayıcı olmayı hedeflemiştir. Bu yüzden o görüşlerinde parçalamak yerine birleştirmeyi, ayırmak yerine uzlaştırmayı tercih etmiştir. Nitekim onun tarafından benimsenen ve İslam düşüncesinde "irca" fikri diye bilinen iman algısı, radikal bir din söylemini benimseyen Haricilere karşı müslüman halkı korumak, farklı düşünenlere yaşam hakkı tanıma gayretindedir.

Ebû Hanife'nin benimsediği bu Mürci anlayışa göre iman, dil ile ikrar, kalp ile tasdikten ibarettir. İmanın bu şekilde amel olmaksızın tanımlanması, muhaliflerce amelin imana göre ikincil durumda olması olarak değerlendirilse de taraflı ve nesnel bir yorum olduğu aşikârdır. Önceleri Hammad b. Ebî Süleyman'ın başını çektiği daha sonra Ebû Hanife ve takipçileri tarafından sistemleştirilip geliştirilen bu iman anlayışı, "büyük günah sahibi" hakkındaki hükmü zamanı geldiğinde Allah'ın vereceğini, bu nedenle de hükmün tehir edildiği sonucunu doğurmuştur. Bu düşüncenin farklı sebepleri olabilir. Bunlardan bazılarını o dönemde yaşanan sıkıntılı olaylar, İslam toplumunda oluşan terör ve anarşi ortamının meydana getirdiği rahatsızlığı ortadan kaldırma gayreti olarak görmek mümkündür. Kul ile Allah arasına kimseyi almama ve dini siyasal alanda kullanıp istismar edenlere izin vermeme gayreti bu düşünceyi gerekli kılmaktadır.

Bilindiği üzere sosyal çevre ve kültürün düşünürler üstünde oldukça önemli ve belirleyici bir etkisi söz konusudur. Bu açıdan tarihte yer alan her hangi bir düşüncenin nerede, ne zaman ve neden ortaya çıktığının bilinmesi önem taşımaktadır. Diğer bir yönden "Fikir-hadise irtibatı" düşüncelerin anlaşılmasında oldukça önemlidir. Ebû Hanife'nin "irca" fikrindeki ısrarının nedeni, yaşanan siyasi ve fikri çekişmelerden bunalan İslam toplumuna rahat bir nefes alma imkânı verme amacında aramak gerekir.

İtikadi ve ameli sahada Ebû Hanife'nin görüşlerinden oluşan Hanefilik, ağırlıklı olarak Türklerin yaşadığı Orta Asya'da Ebû Hanife hayatta iken yayılmaya başlamıştır. Hicri III. asırdan itibaren Semerkand ve Buhâra'nın ötesine başta Fergana vadisi olmak üzere diğer bölgelere doğru ilerlemeye devam etmiştir. Türkler arasında Hanefiliğin yayılması o kadar hızlı cereyan etmiştir ki, Hicri V. asırdan sonra Orta Asya'da güçlü Hanefi merkezleri oluşmuştur. Ebû Hanife'nin itikadi ve fıkhi görüşleri bölge halkına cazip gelmiştir. Bu açıdan onların iman ve ameli ayırarak, kelimeyi şahadet getiren herkesi tam bir mümin olarak görmeleri oldukça önemlidir. Ancak Hanefiliğin bölgede büyük oranda fetihten sonra yerleşen Arap asıllı müslümanlardan daha çok yerli halk tarafından benimsenmesi oldukça ilginçtir. Fetihlerle gelen müslüman Araplar ağırlıklı olarak Eş'ari ve Şafii bir din yorumunu benimserken, yerli halkın büyük çoğunluğunu oluşturan Türkler, Hanefi-Mâturîdi yaklaşımı benimseyip savunmuşlardır.

Ebû Hanife ve taraftarlarına gösterilen bu ilgi, onlar tarafından benimsenen iman anlayışının kucaklayıcı oluşu ile açıklanabilir. Emevi iktidarının Arap olmayan Müslümanları yok sayan tutumu karşısında Ebû Hanife'nin iman dairesi içerisine giren her müslümanı ırkı ne olursa olsun denk sayması ve onlar için eşit hakları talep etmesi oldukça önemlidir. Onun bu kucaklayıcı görüşleri çoğunlukla göçebe hayat tarzını benimseyen Türklerin, İslam dininin ayrıntılı ibadet ve fıkhını öğrenmeden, şahadet getirmek yoluyla en kısa şekilde Allah'ın varlığını, Hz Peygamberin elçiliğini kabul edip İslam dairesine girmelerini ve Müslümanlara sağlanan haklardan faydalanmalarını temin etmiştir.

Ebû Hanife ve taraftarlarınca da benimsenen bu kucaklayıcı tutum, Türkler arasında Hanefiliğin İslam dini ile beraber hızlıca yayılmasını neticesini doğurmuştur. Bu tavır Arap asıllı olmayan müslümanların yani mevalinin, Arap olan müslümanlar gibi kabul edilme ve onlarla eşit olma mücadelesini ciddi anlamda desteklemektedir. Bu bağlamda Ebû Hanife ve taraftarlarının sınıf mücadelesini andıran bir tutumla Arap asıllı olmayan müslümanlara destek olmaları, bu kitle arasında Hanefiliğin yayılmasını doğal olarak kolaylaştırmıştır. Diğer bir yönü ile onun bu tutumu İslamiyet'in bir ırka ait görünme tehlikesini ortadan kaldırmış, müslüman olmakla Arap olmayı birbirinden ayırmıştır. Bu yüzden Türkler, ağırlıklı olarak Hanefi-Mâturîdi geleneğin akıl-nakil dengesindeki din anlayışını benimsemişlerdir.

Türkler arasında Mâveraunnehir bölgesinde hızla yayılan Hanefilik din anlayışı sırasında Hicaz bölgesindeki Müslümanların tutumundan doğal olarak farklı olmuştur. Hanefiliğin'de Türkler arasında süratle yayılması ve Müslüman olan Türklerin aynı zamanda Hanefi olmaları dikkat çekicidir. Neticede Ebû Hanife'ye gösterilen bu büyük saygı onu, takip eden bu topluluğun dini lideri yapmıştır. Nitekim onların din anlayışı ağırlıklı olarak gelenekçi olup, Ashâbu'l-Hadis taraftarı olmak olarak tanımlanabilir. Çünkü onlar, akıl yürütmeye, yeni müslüman olan ve farklı kültürlerden gelen insanlar kadar ihtiyaç duymamışlardır. Ancak yeni müslüman olan ve farklı coğrafya ve farklı kültürlerde yaşayan insanlar için, dinin anlaşılması ve yorumlanması noktasında bu gelenekçi tavır yeterli değildir. Bu yüzden Hanefiliğin İslam dininin temel prensiplerinin anlaşılması için getirdiği aklı kullanmaya yönelik yaklaşımı oldukça önemli olmuştur. Bir dinin yaşandığı kültür ortamında doğan ve büyüyen bir kişi ile farklı bir dine mensup yaşarken müslüman olan biri arasında fark olması, yeni dini anlama ve açıklama gayreti gözetmesi göz ardı edilemez. Başta rey olmak üzere kıyas, istihsan, istislah gibi kavramlar, bu sebep ve ihtiyaçlardan dolayı ortaya çıkmış ve Hanefi Türkler tarafından sıklıkla kullanılmıştır.

Bütün bunlara ilaveten Tuğrul Bey'in yönetimi ve kontrolü altında Hanefi-Mâturidiliğin öne çıkarılması konusundaki meşhur yaptırımı dikkat çekicidir. Tuğrul Beyin bu tavrı Şafii-Eş'ari çizgideki âlimlere karşı radikal bir tutumdur. Mâveraunnehir bölgesi başta olmak üzere Türklerin hâkimiyeti altındaki bölgelerde bu genel kanaat olmuştur. Bu şekilde Hanefi-Mâturidilik Türkler arasında neredeyse milli bir mezhep haline gelmiş, Müslüman Sünni Türk denince akla Hanefilik ya da Hanefi-Mâturîdîlik gelmiştir.

MAKALE

MEVLANA'NIN SEVGİ ve HOŞGÖRÜ ÖNDERİ OLMASININ ALTINDA YATAN SEBEPLER

Feridun ESER Sakarya-Geyve Şubesi

1. Giriş: Mevlana, Sevgi ve Hoşgörü

İnsanlık tarihinde öyle durumlara rastlanır ki, belirli insanlar belirli kavramlarla birlikte anılır veya belirli kavramlar belirli insanları hatırlatır. "Mevlana" denilince akla ilk gelen kavramlar, sevgi ve hoşgörüdür; o'nun ismi adeta bu kavramlarla özdeşleşmiştir.

Tüm dünyada sevgi ve hoşgörü sembolü haline gelmiş olan Mevlana, yerelliği aşıp evrenselliğe ulaşmış, milli değerlerimizden biridir. O, sadece fikirleri ve sözleri ile değil davranışları ile de her dilden, her dinden, her ırktan insanı kucaklamış; insanlara, farklılıklarına rağmen sevgi ve hoşgörü ile yaklaşmış; bu bakımdan en güzel örneklerden biri olmuştur.

Ülkemizde ve dünyada yaşanmakta olan çekişme ve çatışmaların çözümü, barış ve huzurun temini ancak farklılıklara saygı, karşılıklı sevgi ve hoşgörü ile mümkündür. Bu noktada insanlığa en iyi örnek olabilecek kişilerden biri de, Mevlana'dır.

2. Mevlana'yı Sevgi ve Hoşgörü Önderi Yapan Sebepler:

İnsanı, daha dar çerçevede bilim ve düşünce adamlarını, onların eserlerini ve fikirlerini, içinde yetiştikleri sosyo-psikolojik koşullardan soyutlayarak ele almak ve anlamaya çalışmak eksiklik olur ve bu tavır, bilimsellikle de bağdaşmaz. Kişilikler, fikirler ve eserler, sosyo-psikolojik etkilere göre şekillenir. Bu, Mevlana içinde geçerlidir.

Mevlana'yı, hayatını, fikirlerini ve eserlerini anlayabilmek için, yaşadığı devrin siyasal ve kültürel boyutlarını iyi analiz etmek gerekir. Peki Mevlana'yı, Mevlana yapan sebepler nelerdir? Bu sebepleri, şöyle sıralayabiliriz: Mizacı (tabiatı), ailesi, içinde yetiştiği toplumsal koşullar, yapmış olduğu seyahatler, almış olduğu eğitim ve hocaları ve bağlısı olduğu İslam dininin temel kaynaklarının tesirleri. Şimdi sırasıyla bu tesirlerin, Mevlana'yı nasıl etkilediklerini açmaya çalışalım.

a- Mizacı:

Mizaç (huy), kişiliğin doğuştan getirilen ve kolay kolay değişmeyecek olan boyutudur. Mevlana, mizacı itibarıyla ince, narin, şefkatli ve hoşgörülü bir yapıya sahiptir. Bu özellikler, o'na Allah tarafından bahşedilmiş özelliklerdir. O, hayatı boyunca hoyratça muamelelere maruz kalmasına rağmen, kimselere kaba davranmamış ve karşılık vermemiş, kimseyi rencide etmemiştir. Mevlana, yaratılışı itibariyle gayet mütevazi ve herkesi kucaklamaya hazır bir kişiliğe sahipti.

b- İçinde Bulunduğu Toplumsal Koşullar ve Yapmış Olduğu Seyahatler:

Hoşgörü eksikliği ve taassup, bireylerin/ grupların birlikte yaşama ortamını yok etmekte, barış ve huzuru bozmaktadır.

Mevlana'nın doğum yeri ve hayatının ilk beş yılını geçirdiği yer, Belh şehridir. 13.yy.ın ilk yarısındaki Belh'teki ilmi ve siyasi ortam, Mevlana'nın babasını, ailesi ve yakınları ile göçe zorlamıştır. Mevlana'nın 'Bilginler Sultanı' olarak tanınan babası Bahaeddin Veled, Belh'in bazı ileri gelenleri ile ilmi tavrı ve siyasi fikirleri nedeni ile ters düşmekte ve anlaşamamakta idiler. Bahaeddin Veled, karşısındaki kişilerin ve siyasi iktidarın rahatsızlık vermesi üzerine göç kararı almak zorunda kalmıştır. Böylece Mevlana, daha hayatının ilk dönemlerinde, düşünsel ve siyasi taassup ve hoşgörüsüzlüğün olumsuz sonuçlarına şahit olmuş, vatanını terk etmek zorunda kalmıştır. Farklılıklara saygı duymamanın, hoş olmadığını/ hoşnutsuzluğa yol açtığını yaşayarak öğrenmiştir.

Bir yandan da yaklaşmakta olan Moğol istilası, bölge insanını korku, güvensizlik, gelecek endişesi ve ümitsizliğe sürüklüyordu. Moğolların, ele geçirdikleri yerlerde oluşturdukları dehşet, bireyleri ümitsizliğe, güvensizliğe ve korkuya sürüklüyordu. İnsanlar, yaklaşmakta olan tehlikeden korunabilmek için bölgeden ayrılmaya/ göçe başlamışlardı. Her ayrılık/ göç gibi bu ayrılıkta, türlü sıkıntılara yol açıyordu. Mevlana, bizzat ailesi ile bu sıkıntıları yaşarken, göç etmekte olan insanların çekmiş oldukları sıkıntılara da şahit oluyordu.

Bahaeddin Veled, yanındakilerle beraber Nişabur, Bağdat, Mekke, Medine, Şam, Halep, Malatya, Erzincan ve Karaman üzerinden geçerek nihayet Konya'ya yerleşmişlerdi. O dönemde Selçukluların başkenti

Mevlana

“Mevlana’yı, hayatını, fikirlerini ve eserlerini anlayabilmek için, yaşadığı devrin siyasal ve kültürel boyutlarını iyi analiz etmek gerekir. Peki Mevlana’yı, Mevlana yapan sebepler nelerdir? Bu sebepleri, şöyle sıralayabiliriz: Mizacı (tabiatı), ailesi, içinde yetiştiği toplumsal koşullar, yapmış olduğu seyahatler, almış olduğu eğitim ve hocaları ve bağlısı olduğu İslam dininin temel kaynaklarının tesirleri.”

olan Konya, ilmi, siyasi ve sanatsal açıdan zengin ve hareketli bir şehirdi. Mevlana, bu uzun seyahatleri boyunca, geçtikleri yerlerin kültürlerinden izlenimler almış; çeşitli kültür renklerini, kendi ruh dünyasında sentezlemiştir. Bu seyahatler, Mevlana'nın düşüncesinde, farklı inanç, kültür ve renklere sahip olsalar da, hepsinin "insan" olduğu ve farklılıklara saygılı olmak gerektiği kanaatini oluşturmuştur. Bütün bu yaşadıkları ve gözlemledikleri, Mevlana'da, bireylerin haklarını gözeten, ayrımcılığı reddeden, sevgi ve hoşgörüyü hayat ilkesi yapan bir kişiliğin oluşmasına zemin hazırlamıştır.

Mevlana, taassubun, haset ve kibrin, şiddetin, insanlar arasındaki birlik ve beraberliğe/ birlikte yaşamaya, barış ve huzura engel olduğunu görmüş; buna karşı bir tavır geliştirmeye yönelmiştir. Bu tavrı hoşgörü, saygı ve sevgi temeline oturtmuştur.

c- Ailesi, Almış Olduğu Eğitim ve Hocaları:

Mevlana'nın ailesi, bilginler yetiştiren, saygın bir ailedir. O, ilk eğitimini, "Bilginler Sultanı" olan babasından almıştır. Seyahatleri sırasında tanımış olduğu Feridüddin-i Atar, Seyyid Burhaneddin Tirmizi ve Muhiddin Arabi gibi ünlü mutasavvıflardan etkilenmiştir. Mevlana, iyi bir tasavvuf eğitimi almış ve zamanının ilimlerini öğrenmiştir. Mevlana'nın düşünce dünyasının ve davranış kalıplarının oluşmasında en önemli etkiyi, hiç şüphesiz aldığı eğitim, bilhassa tasavvuf öğretisi yapmıştır. O'nun hayata, insana, kainata bakışı, vahdet-i vücud eksenli, sufice bir bakıştır. Ancak Mevlana'da asıl ışıma, yine bir sufi olan, Şems-i Tebrizi ile tanışmasından sonra gözlenmiştir; Mevlana'nın ruh dünyası, Şems'in etkisi ile kemale ermiştir. O'nun üzerinde en büyük etkiyi bırakan, Mevlana'nın gönül dünyasını şekillendiren Şems'tir. Bir gün Mevlana'ya sormuşlar:

- Şems gelmeden evvel, dört dörtlük bir mümindin, hocaydın; her ilimde derindin. Şems'ten ne öğrendin ki, o'nu kaybetmek seni perişan etti? Şu cevabı vermiş:

- Ben, Şems'ten hissetmeyi öğrendim. O'nu tanımadan evvel sokaktaki fakirler soğuktan titrerken ben ocak başında idim, ısınıyordum; şimdi artık ısınamıyorum. Kapımın önünde açlar dolaşırken, ben soframın başında idim. Şimdi açlar doymadan, doymaz oldum… Hissettirmeyen bilginin, sadece yük olduğunu öğretti Şems bana!

d- İslam Dini'nin Etkisi:

Bir dine samimiyetle bağlı olanlar, hayatlarına, o dinin ilkelerine göre şekil verirler. Aynı durum, Mevlana içinde geçerlidir. Bizzat kendisi, sahip olduğu iyilik ve güzelliklerin kaynağının İslam olduğunu dile getirmiştir. O, bu kaynaktan başkalarının da istifade edebilmesi için yazmış, söylemiş ve eserler vermiştir. Mesnevi, kendisinin de ifade ettiği gibi, Kur'an tefsiri gibidir; o, Kur'an'da verilmek istenen mesajı, Mesnevi'de hikayelerle, şiirlerle, özlü sözlerle vermeye çalışmıştır.

İslam peygamberi Hz. Muhammed'in hayatı, Mevlana'ya örnek olmuştur. Cenaze törenine katılan Rum, Yahudi ve Ermeniler, "Biz, peygamberlerin hakikatini o'ndan öğrendik; peygamberlerin huy ve davranışlarını o'nda gördük!" diyerek, Mevlana'nın, peygamber ahlakına sahip biri olduğunu dile getirmişlerdir.

Mevlana'nın düşünceleri, din dışı bir yapıya sahip değildir; o'nu filozoflardan ayıran en önemli yön, budur. Filozoflar, salt akla dayanırken; Mevlana, gönle dayanır, gönülden seslenir ve gönle seslenir. Mevlana'yı, etkili kılanda budur! Mevlana'nın fikirlerini ve tavrını İslam'dan ayrı ele alanlar, o'nu tam olarak kavrayamazlar.

3. Sonuç:

Kötülüğü gören bir göze/ bakışa değil iyilikleri, güzellikleri gören bir bakışa sahip olan Mevlana, bireysel ve toplumsal mutluluğun ancak bu bakışla sağlanabileceğini göstermiştir.

Mevlana'nın eserlerinde zikredilen, bizzat kendisinin fikirleri ve davranışlarıyla ortaya koyduğu insan tipi, Avrupa hümanizminin insan tipinden çok farklıdır. Bir kere Mevlana'da hümanizm, amaç değil araçtır; amaç, Allah sevgisi ve Allah'a davettir. O'nun insan sevgisi kaynağını, Allah'tan alır ve o, insanı, Avrupa'dakinden farklı olarak, 'eşref-i mahlukat' olarak görmüştür. O, peygamberler gibi, "erdemli insan" tipinin yetişmesine katkıda bulunmuştur.

Dün kendisi farklı ırk, dil ve din mensupları tarafından sevildi, dinlendi; bugün de Mesnevi'si farklı ırk, dil ve din mensupları tarafından beğeni kazanıyor ve okunuyor.

Zıtlıkları ve çatışmaları, birleştirici ve uzlaştırıcı olmaya çalışmış; taassubun, haset ve kibrin, hoşgörüsüzlük ve ayrımcılığın olumsuz etkilerine karşı sevgi ve hoşgörünün, farklılıklara saygı ve farklılıkları olduğu gibi kabullenmeyi dava haline getirmiş olan Mevlana'dan çağımızın kişisel gelişim, insan ilişkileri ve iletişim üzerine yazan ve çizenlerin, her kademedeki yöneticilerin almaları gereken dersler vardır..

Yabancı kahramanları ve fikir babalarını değil kendi kültürümüzün/ tarihimizin kahramanlarını, önderlerini; o'nları kahraman ve önder yapan koşullarla birlikte gençlerimize tanıtmak gerekir. Her zaman övünç duyduğumuz geçmişimizin ve kahramanlarımızın iyi tanıtılarak, tüm halkımıza hatta dünyaya örnek gösterilmesi huzur ve barış dolu güzel bir gelecek için gereklilik haline gelmiştir.

MAKALE

VAR OLMA MÜCADELESİ

Merih Eyüp DEMİR İzmir Buca İlçe Temsilcisi

İnsanlık tarihi ilk çağlardan beri bir var olma mücadelesine tanıklık eder. Bu mücadele her alanda süreklilik içindedir ve günümüzde artık zaman zaman ahlak sınırlarının dahi dışına çıktığı zamanlar olarak ta devam etmektedir. Var olma mücadelesi doğanın temel kanunudur. Doğa yaşamı bu şekilde sınırlamış, bu döngü üzerine kurgulamıştır. Bunun dışında kalmak mümkün değildir. Bu mücadele hem fiziksel olarak maddi anlamda hem de ruhsal olarak manevi anlamda var olagelmiştir ve var olduğu gibi sonsuza kadar da var olmaya devam edecektir. Bu sürecin dışında kalarak ancak ve ancak bu süreçte var olanların ve mücadele insanlarının gölgesinde kalınır ve bu insanların doğruları doğru olarak kabul edilmek durumunda olmak zorunluluğu doğar.

Maddi alanda var olan mücadele yıllar içerisinde çeşitli fikir adamlarının çalışmaları ve fikir alanında ortaya koyduğu eserlerin yorumları ve uygulanması ile yol almış ve bazen ahlak sınırlarını ve insanlık değerlerini hiçe sayan bencil uygulamalar halinde süregelmiştir. Bu fikir akımları içerisinde özellikle hümanizm ve rönenans dönemlerinde yaşamış olmasına rağmen farklı bir fikir olarak ortaya çıkan ve temel bakış açısıyla ve kısaca amaca ulaşmak için her yolun kabul edilebilir bir yaklaşım olduğu fikrini savunan akım da gü-

nümüz de dahi halen genel geçerliğini korumaktadır. İktisadi anlamda olsun fikir dünyasında olsun insanlara yön veren ve onları sürükleyen akımların bu felsefe etrafında yoğunlaştığı zamanlarda insanlık açısından yaşam alanında nasıl bir felaket ile karşı karşıya kalabileceğimiz tahayyül edilemez.

Bugün soframızdaki hemen hemen tüm tarla mahsulü ürünler tarihin ilk zamanlarında kuşlar ve böcekler tarafından çeşitli yollarla taşınarak tohumlanmış ve zaman içerisinde doğasında değişim göstererek bugün sofralarımızda var olan hale gelmiştir. Bu süreç tamamen doğal yollarla gelişmiştir.Ancak günümüze baktığımızda aslında doğal olarak gördüğümüz ve zannettiğimiz bir çok ürünün insanlar tarafından çeşitli şekillerde ve doğal olmayan yollardan üretim aşamasına getirildiğini görmekteyiz.Sonuçlarının neler olabileceği aslında bu gelişmelere sebep olanlar tarafından dahi bilinememektedir.Bunu tarih gösterecektir.İnşallah gelecek nesillerimiz olan çocuklarımızın bu doğa dışı gelişmelerden olumsuz etkilenmemesi için adına var olma mücadelesi dediğimiz mücadele sürecektir.Bu süreci tetikleyen temel etken her amaca ulaşmak için her yolun kabul edilebilir olduğu felsefesinden hareket etmekten başka bir şey değildir. Sonunu göremediğimiz yolu son hızla gitmek nasıl bir felakete gittiğimizi görmek için aslında hiç düşünmeden anında karar verebileceğimiz çok basit bir olaydır.Elbette yaşam boyu özellikle yaşam alanında çeşitli fikir adamları yaşamı ve yaşamın temeli olan iktisadi alanda var ettikleri fikirleri ile zamana damgalarını vurmuşlardır ve vuracaklardır.Ancak bu fikirler insanlık temel fikrinden hareket etmediği sürece her zaman karşısında mücadele adamlarını bulacaktır.

Ancak temel fikir yapınızı oluşturan yaratan ve yaratılmış anlamında bu iki değer için çıkmış olduğunuz yolda vermiş olduğunuz ve vereceğiniz mücadele kolay değildir. Çünkü adına kısaca sistem ya da düzen dediğimiz ve değiştirmeye kalktığınızda düzen içerisinde herhangi bir insanlık değer olgusu taşımayan ve temel yaşam felsefesi sadece ve sadece amaca ulaşmak-ki bu amaç sadece maddi anlamda bir amaçtır-olan insanların yaşam alanlarına müdahale etmek ve bu insanların çıkarlarına ters düşeceğiniz muhakkaktır. Elbette bu durumda bu insanların da boş durmayacağı açıktır. Sizin çıkmış olduğunuz bu yolda varmak istediğiniz noktaların farkında olmayan ve olabilmesi de mümkün olamayan bu insanların yolunuza çıkaracağı engelleri de aşmak gibi bir zorluğunuz olacaktır. Bu durumlar bazen çok uç noktalara kadar çıkabilecektir.Ancak burada mücadele adamlarının hiçbir çekinceleri olmayacağı da muhakkaktır. Onlar iki temel değer üzerine yola çıkmışlardır ve bu yoldan dönmeleri ancak onların bu yolda yürümeleri için onlara bu yüreği bahşeden yüce yaratan tarafından verilen emanetin geri alınması ile mümkün olabilecektir.Onların bundan dolayı bu yoldan dönmeleri mümkün değildir. O zaman mücadele ne kadar zor, ne kadar zahmetli ve ne kadar uzun bir yol olsa da bu yolda var olan bu insanların temel felsefeleri bir gün mutlaka Dünya'ya hakim olacaktır. Dünya üzerinde insanlar ilk var olma mücadelesini kendi ilkel koşullarında var ettikleri silahlarla sadece karınlarını doyurmak amacıyla kullanmışlardır. Sonraları yeryüzünde var olan kıt kaynakların azalmaya başlaması ile birlikte mücadele zeminleri değişmeye başlamıştır. Özellikle Lidyalılar tarafından bulunan para ile birlikte mücadele alanı daha çok materyalizm etrafında yoğunlaşmaya başlamıştır. Bu ise bir müddet sonra insanların para uğruna verdikleri mücadelenin sınırını insanlık yaşam felsefesinin çok uzaklarına taşımış ve alanda çok ahlaksızca verilen mücadele zemini oluşmuştur. Günümüz bilgi teknoloji çağında yapılan her işin makul görüldüğü bir zeminde mücadele adamları temel olarak insanı değer alan ve yüce yaratanın koymuş olduğu ilkeler dışına çıkmadan mücadelelerine devam edeceklerdir.Makyavelizim etrafında kümelenmiş ve her yolu mübah bilen bir anlayışla hareket eden ve gittiği yolun farkında bile olamayanlar bir gün mutlaka yanlışlarının farkına vararak elden gitmiş değerlerin farkına varacaklardır. Akıl yoksunu yolcular ise bu gidişatın hiçbir zaman farkına varamayacaklardır.

BU YOLDA YÜREĞİNİ ORTAYA KOYANLARIN YÜREĞİ FERAHTIR.